C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Harrison Harry\Harrison_Harry-Stroj_casu_zn_Hollywood.PDB

PDB Name: Harrison_Harry-Stroj_casu_zn_Ho
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.7.2005
Modification Date: 6.7.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Filmovou společnost Climactic Studios může před krachem zachránit jedině kasovní trhák - a tím má být velkofilm o objevení Ameriky vikingy.

Díky stroji času se dá natočit rovnou v 11. století, rychle, a především levně.

Problémy začínají, když se hlavní představitel zraní a musí ho nahradit viking Ottar.

Za láhev Jacka Danielse denně...

Harry Harrison (nar. 1925), známý u nás především Ocelovou krysou a Billem, galaktickým hrdinou, je autorem více než padesáti románů a zhruba stovky povídek. Studoval na různých amerických univerzitách, měl reklamní agenturu, vydával komiksy, redigoval. Žil v Mexiku, Itálii, Dánsku, Irsku a nakonec se usadil v Londýně.

Tento příběh je smyšlený. Všechny postavy a události líčené v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálnými lidmi nebo ději je čistě náhodná.

1
"Co tady dělám? Jak jsem se moh nechat do tohohle vmanévrovat?" povzdychl si L. M. Greenspan, když mu večeře pošimrala žaludeční vřed.
"Jsi tady, L. M., protože jsi prozíravej a rychle myslící ředitel. Nebo řečeno jinak, musíš se chytnout každýho vhodnýho stýbla, protože když něco rychle neuděláš, jde Climatic Studios rovnou ke dnu." Barney Hendrickson křečovitě potáhl z cigarety, kterou svíral mezi zažloutlými prsty, a upřel nevidoucí zrak na úžlabinami zbrázděnou krajinu, která nezvučně uháněla kolem okénka rolls royce. "Anebo vyjádřeno ještě jinak, investuješ jednu hodinu času do prozkoumání projektu, kterej může znamenat záchranu Climatiku."
L. M. věnoval veškerou pozornost choulostivému projektu zapalování pašovaného havanského doutníku - zlatými kapesními kleštičkami uštípl špičku, olízl pahýlovitý konec, mával dřevěnou zápalkou, až všechny chemikálie vyhořely, a pak protáhlý nazelenalý tvar jemně rozdýmával k životu. Auto přistálo u obrubníku, zhouplo se zlehka na hydraulickém pérování a řidič si pospíšil na druhou stranu, aby otevřel dvířka. L. M., aniž se pohnul, vyhlédl podezřívavě ven. "Barabizna. Co bych asi v takovýhle barabizně moh najít pro záchranu studia?"
Barney do nehybné a nepoddajné postavy bez většího úspěchu strčil. "S názorem ještě počkej, L. M., kdo koneckonců moh třeba vědět, že nemajetnej kluk z chudinskejch baráků v East Side bude jednoho dne šéfem největší filmový společnosti na světě?"
"Začínáš bejt osobní?"
"Nebudem radši uhejbat od věci," trval na svém Barney, "pojďme spíš dovnitř. Podíváme se, co nám může Hewett nabídnout. Konečnej názor si udělejme až potom."
L. M. se neochotně nechal táhnout po cestičce z rozpukaných dlaždic ke vchodu domu s ošumělou štukovou výzdobou. Barney ho stále pevně držel za ruku, i když tiskl zvonek. Ještě dvakrát musel zazvonit, než se dveře se zaskřípěním otevřely a zevnitř na ně upřel zrak mužík s velkou lysou hlavou a v brýlích s tlustými obroučkami.
"Profesore Hewette," řekl Barney a postrčil L. M. kupředu, "tohle je ten člověk, o kterém jsem vám povídal. Osobně šéf Climatic Studios, pan L. M. Greenspan."
"Ano, ovšem, pojďte dál..." Profesor za svými kulatými brýlemi netečně zamžikal a ustoupil stranou, aby mohli vejít. Když za ním zapadly dveře, L. M. povzdychl a rezignovaně se nechal vést po skřípajících schodech do sklepa. Tam se naráz zastavil, když spatřil police plné elektrického zařízení, propletených drátů a bzučících přístrojů.
"Co to je? Vypadá to jako starý dekorace k Frankensteinovi."
"To ti vysvětlí profesor," a Barney ho pobídl, aby vykročil dál.
"Tohle je dílo mého života," máchl profesor rukou kamsi směrem k záchodu.
"Co tam může bejt za životní dílo?"
"On myslí ty stroje a přístroje, jenom neumí moc dobře ukazovat."
Profesor Hewett je neslyšel. Byl plně zaměstnán nastavováním hodnot na ovládacím pultu. Tiché pištění začalo stoupat k vyšším tónům a z tyčících se přístrojů se sypaly jiskry.

"Prosím," řekl profesor a rozmáchlým gestem, tentokrát s daleko větší přesností, ukázal na kovovou plošinu, uchycenou na tlustých izolátorech. "To je srdce vremeatronu, kde dochází k přesunu. Nebudu se pokoušet vám vysvětlit matematickou podstatu, stejně byste tomu nerozuměli, a nebudu se pouštět do složitých podrobností stavby samotného stroje. Pro tuhle chvíli bude asi nejsprávnější předvést, jak funguje vremeatron v praxi." Sehnul se, zašmátral pod stolem a vytáhl zaprášenou pivní láhev, kterou postavil na kovovou plošinu.
"Co je to vremeatron?" zeptal se L. M. podezřívavě.
"Tohle. Hned vám to předvedu. Umístil jsem předmět do pole, které bude nyní aktivováno. Pozorně se dívejte."
Hewett cvakl přepínačem a od transformátoru v rohu se vzepjal elektrický oblouk. Mechanické vytí přešlo v jekot, konce trubek začaly vrhat svítivé blesky a vzduch se naplnil vůní ozonu.
Pivní láhev jako by sebou kratičce škubla, načež řev přístroje postupně utichal.
"Viděli jste ten přesun? Jaksepatří, co?" Profesor, zářící spokojenou sebeúctou, vytáhl ze záznamového zařízení papírový pás, pokrytý inkoustovými klikyháky. "Tady je to na záznamu. Ta láhev se v čase přesunula o sedm mikrosekund zpět a pak se vrátila do přítomnosti. Ať si moji nepřátelé tvrdí cokoli, dosáhl jsem úspěchu. Můj vremeatron - podle srbochorvatského slova vreme, tedy čas - na počest mé babičky, která pocházela z Malého Lošinje - je funkční stroj času."
L. M. vzdychl a obrátil se ke schodům. "Blázen," prohlásil.
"Vyslechni ho, L. M. Profesor má jistý nápady. O spolupráci s námi je ochoten uvažovat jen proto, že všechny vědecký nadace jeho žádosti o příspěvek zamítly. Potřebuje jenom určitou finanční částku, aby ten stroj dotáh."
"Takovejch už jsem viděl. Jdeme."
"Aspoň si ho poslechni," žadonil Barney. "Ať ti ukáže, jak posílá tu pivní láhev do budoucnosti. Nad tím se opravdu nedá jen tak mávnout rukou."
"V každém pohybu směrem k budoucnosti je časová bariéra, to musím náležitě vyložit. Přesun do budoucnosti vyžaduje neporovnatelně více energie než přesun do minulosti. Účinky jsou ovšem zjevné - když budete láhev bedlivě pozorovat."
Zázrak elektronické techniky se znovu pustil do křížku se silami času a vzduchem zapraskaly výboje. Láhev zase trochu blikla.
"Sbohem." A L. M. začal stoupat po schodech. "Jo a ty, Barney, jsi propuštěnej."
"Takhle nemůžeš odejít. Vždyť jsi ani Hewettovi nedal šanci, aby svou věc prokázal, a mně, abych ti to vysvětlil."
Barney dostal zlost. Zlost na sebe, na dodělávající podnik, jehož zaměstnancem byl, na lidskou slepotu, na lidskou marnost, na to, že jeho bankovní účet je v minusu. Vyběhl za L. M. a vytrhl mu z úst dýmající doutník. "Předvedeme ti to jaksepatří na něčem, co dokážeš ocenit."
"Tyhle doutníky stojí dva dolary za kus, dej ho sem!"
"Hned ho dostaneš, ale nejdřív se podívej." Barney shodil pivní láhev na zem a položil na plošinu doutník. "Který z těch hejblat je regulátor výkonu?" zeptal se Hewetta.
"Příkon se ovládá tímhle reostatem, ale proč? Úroveň dočasného přesunu nemůžete zvýšit, to byste zařízení spálil - ne!"
"Zařízení si koupíte nový, ale když nepřesvědčíte L. M., jste v troubě, to dobře víte. Tak na plný pecky!"
Barney jednou rukou zadržel protestujícího profesora, druhou otočil výkonový regulátor do krajní polohy a stiskl hlavní vypínač. Tentokrát byl výsledek podstatně nápadnější. Jekot zařízení přerostl v divoký řev, div jim bubínky nepraskly, trubice zářily stále jasněji všemi barvami ohně pekelného, na kovových rámech začaly blýskat elektrostatické výboje a mužům se pod klobouky zježily vlasy, ze kterých začaly sršet jiskry.
"To je poprava na elektrickým křesle!" vykřikl L. M., ale právě v tom okamžiku se výbojové trubice pod posledním náporem energie rozletěly a ve sklepě zhaslo světlo.
"Támhle, podívej se támhle!" zahulákal Barney, který rozškrtl svůj ronson a vytočil ho na největší plamen. Kovová plošina byla prázdná.
"Visíš mi dvě babky."
"Podívej, je pryč. Nejmíň dvě vteřiny... tři... čtyři... pět... šest..."
Na plošině se náhle objevil dosud kouřící doutník. L. M. ho popadl a mocně z něho zatáhl.
"No dobrá, tak je to teda stroj času. Já vám teda věřím. Co to má ale společnýho s natáčením filmů nebo s tím, aby Climatic nešel ke dnu?"
"To ti vysvětlím..."

2

V kanceláři sedělo proti psacímu stolu L. M. v půlkruhu šest lidí.
"Zamkněte dveře a uštípněte telefonní kabely," rozkázal jim.
"Jsou tři hodiny ráno," zaprotestoval Barney. "Špiclovat nás nikdo nemůže."
"Kdyby se tohohle domákly banky, jsem vyřízenej až do smrti nebo ještě dýl. Uštípněte ty kabely."
"Počkejte, já se o to postarám," řekl Amory Blestead, vstal a vytáhl z kapsy izolovaný šroubovák. Byl to šéf technického úseku Climatic Studios. "Tím je konečně vyřešena záhada. Průměrně dvakrát tejdně moji hoši v posledním roce ty kabely vyměňujou." Rychle odmontoval víčka svorkovnic a odpojil sedm telefonů, interkom, vnitřní televizní okruh a reproduktor hudebního kanálu. L. M. Greenspan ho pozorně sledoval a promluvil znovu, teprve když všech deset kabelů viselo volně ve vzduchu.
"Referuj," píchl prstem do vzduchu směrem k Barneymu Hendricksonovi.
"Všechno je konečně připravený, L. M. Všechny přístroje pro vremeatron jsme postavili v rámci technickýho vybavení

ke Svatbě netvorova syna s dcerou Krásky a výdaje byly krytý z rozpočtu na ten film. Vlastně jsme i trochu ušetřili. Profesorovy přístroje stály míň než obvyklý trikový zařízení..."
"Neodbočuj."
"Jo. Tak teda poslední interiéry s trikovejma záběrama jsme natočili dneska odpoledne, totiž chci říct včera odpoledne. Nechali jsme tu pár maníků přes čas a všechno technický zařízení jsme vyklidili. A když odešli, tak jsme jenom v týhle partě, jak jsme tady, ty mašinky namontovali do korby náklaďáku, kterej nám zbyl z rekvizit na Vojáčka z Brooklynu. Profesor je pak zapojil a odzkoušel. Můžem to spustit."
"Nelíbí se mi to s tím náklaďákem. Někdo ho bude shánět."
"Ale nebude, L. M. To je všechno promyšlený. Byl jednak odepsanej z eráru a jednak určenej k prodeji. A z normálního výprodeje nepotřebnejch rekvizit ho docela legálně koupil tady Tex. Vždyť jsem ti povídal, že jsme docela čistý."
"Tex, Tex - co je zač?A co jsou zač všichni tihle chlapi?" přejel L. M. celý půlkruh nedůvěřivým pohledem. "Neříkal jsem ti snad, abys do toho zasvětil co nejmíň lidí a držel to pod pokličkou, dokud neuvidíme, jak to funguje? Jestli se toho domáknou banky..."
"Účastníků akce je tak málo, jak to jen bylo možný. Mě a profesora znáš. Pak je tu Blestead, tvůj vlastní šéf techniky, kterej u tebe pracuje třicet let -"
"To vím, to vím - ale co ti tři?" mávl L. M. prstem směrem ke dvěma mlčenlivým mužům v džínsách a kožených bundách a vysokému nervóznímu člověku se světle nazrzlými vlasy. Barney je představil.
"Ti dva vepředu jsou Tex Antonelli a Dallas Levy. Jsou to kaskadéři..."
"Kaskadéři! Při jakým kaskadérským kousku jsi pad na hlavu, že mi do toho taháš kovboje?"
"Prosím tě, L. M., uklidni se. Při týhle akci potřebujeme i takovouhle pomoc. Důvěryhodný chlapy, co umějí držet jazyk za zubama a poradit si, když nastanou nějaký potíže. Dallas, než přišel k nám, sloužil u speciálních jednotek a pak jezdil rodea. Tex byl třináct let u námořní pěchoty a byl instruktorem pro neozbrojenej boj zblízka."
"A ten třetí?"
"To je doktor Jens Lyn z městský univerzity v Los Angeles. Filolog." Vysoký muž nervózně povstal a uklonil se směrem ke stolu. "Specializuje se na germánský jazyky nebo něco takovýho a bude nám překládat."
"Když jste teda členové týmu, uvědomujete si všichni význam tý akce?" zeptal se L. M.
"Jsem placenej," řekl Tex, "a držím hubu."
Dallas beze slova pokýval na souhlas.
"Je to skvělá příležitost," pronesl rychle a s mírným dánským přízvukem Lyn. "Vzal jsem si studijní volno a doprovázel bych vás i bez toho štědrého honoráře pro technického poradce. O mluvené podobě staré norštiny víme tak málo -"
"Dobrá, dobrá," zvedl hlavu L. M., pro tu chvíli uspokojen. "A jakej máte plán? Poučte mě o podrobnostech."
"Nejdřív to musíme odzkoušet," odpověděl Barney, "ověřit si, že ta profesorova mašinka opravdu funguje -"
"Ujišťuji vás..."
"A když bude fungovat, tak dáme dohromady partu, napíšem scénář a pak ho v exteriéru natočíme. A v jakým exteriéru! Otevírají se nám v širokoúhlým pohledu celý dějiny. Celý je můžeme natočit, zaznamenat je -"
"A zachránit tenhle podnik před bankrotem. Žádný platy komparzu, žádný historický dekorace, žádný potíže s odborama..."
"Tak na to pozor," poznamenal chladně Dallas.
"Samozřejmě nemyslím vaše odbory," omluvil se L. M.
"Všichni odsud budou mít jako základ platnej tarif a k tomu prémie. Měl jsem na mysli úspory na tý druhý straně. Pusťte se do toho hned, Barney, dokud jsem pro to nadšenej a nevracejte se mi jinak než s dobrou zprávou ."
Na betonové cestě mezi mohutnými zdmi ateliérů se jejich kroky dutě rozléhaly a jejich stíny se táhly daleko za ně a pak zase vybíhaly pěkný kus dopředu, když procházeli pod lampami, stojícími daleko jedna od druhé. V nehybnosti a samotě liduprázdného objektu se jich náhle zmocňovaly myšlenky na velikost toho, co podnikají, a tak se mimoděk srazili do těsnějšího hloučku. Strážný u dveří budovy jim zasalutoval a jeho hlas prorazil zakleté ticho: "Všecko v rychtiku, pane, žádný potíže."
"Fajn," odtušil Barney. "Budem tu asi až do rána. Je to tajná akce, tak dohlídni, aby se k budově nikdo nepřiblížil."
"Už jsem to řek šéfovi a ten poučil ostatní hochy."
Barney za nimi zamkl dveře a na rampách u stropu se rozsvítila světla. Skladiště bylo skoro prázdné, až na pár zaprášených praktikáblů, opřených o zadní stěnu, a olivově zelený náklaďák s bílou armádní hvězdou na dveřích a s korbou přikrytou plachtou.
"Baterie a akumulátory jsou nabité," oznámil profesor Hewett, když se vysoukal na korbu a zkontroloval řadu měřicích přístrojů. Pak odpojil tlusté kabely, vedoucí od rozvaděče na zdi, a podal je ven. "Můžete nastoupit, pánové. Experiment může okamžitě začít."
"Nemoh byste tomu říkat nějak jinak než experiment?" zeptal se nervózně Amory Blestead, který své účasti začal náhle litovat.
"Já si sednu do kabiny," prohlásil Tex Antonelli. "Cítím se tam líp. Celou dobu na Marianách jsem takovouhle káru řídil."
Jeden za druhým následovali profesora na korbu a Dallas zajistil její zadní čelo. Většinu prostoru vyplňovaly police se zařízením a generátor poháněný benzinovým motorem. Museli sedět na bednách se součástkami a zásobami.
"Jsem připraven," oznámil profesor. "Snad bychom se pro začátek mohli podívat třeba do roku 1500."
"Ne," prohlásil rozhodně Barney. "Jen na těch svejch stupnicích nastavte rok 1000 našeho letopočtu, jak jsme se dohodli. A zapněte to."
"Ale vynaložili bychom tak méně energie, a riziko by bylo dokonce..."

"Přece teď nezačnete couvat, pane profesore. Chceme se dostat v čase co nejdál zpátky, aby na stroji nikdo nepoznal, že je to stroj, a aby nám nezpůsobil nějaký potíže. Ostatně jsme se rozhodli, že uděláme film o vikinzích, a ne nějakou novou podobu Zvoníka od Matky Boží."
"To by bylo 16. století," řekl Jens Lyn, "a já bych ten středověký pařížský příběh umístil o něco dřív, asi tak..."
"A šmytec!" zahučel Dallas.
"Jestli máme jet, tak dost žvástů a jedem. Žvaněním se morálka mužstva před bojem jenom rozkládá."
"To máte pravdu, pane Levy," ozval se profesor a přejel prsty po ovladačích. "Tak tedy léta Páně 1000 a jedem." Chvíli si hrál s tlačítky a tiše klel. "Mám tu tolik zbytečných přepínačů a stupnic, že se v tom chvílemi nevyznám," postěžoval si.
"Museli jsme ty přístroje udělat tak, aby šly použít v tom hororu," vysvětlil Blestead. Mluvil překotně a ve tváři se mu perlily droboulinké kapičky potu. "Musely vypadat realisticky."
"Pcha! Proto jste je udělali nerealisticky," hučel pohněvaně profesor Hewett. Nastavil ještě pár hodnot a pak dal hlavní vypínač do startovací polohy.
Chvění generátoru se pod náhlou zátěží změnilo a vzduch nad aparaturou se naplnil praskáním výbojů. Po všech vnějších plochách přeskakovaly chladné jiskry a vlasy se mužům na hlavách vztyčily jako hřebíky.
"Něco není v pořádku," vydechl Jens Lyn.
"Ale kdepak," prohlásil klidně profesor Hewett a mírně upravil chod přístroje. "To je jen vedlejší jev, statický náboj, který nemá žádný význam. Teď se vytváří pole, to asi cítíte."
Opravdu něco pociťovali, něco zjevně nepříjemného, narůstající vjem napětí.
"Mám pocit, jako by mi někdo do pupku vrazil velkej klíč a kroutil mi vnitřnostma," řekl Dallas.
"Nevyjádřil bych to zrovna takhle," připojil se Lyn, "ale příznaky mám podobné."
"Přecházíme na automatický režim," oznámil profesor, stiskl tlačítko a odstoupil od ovládacího panelu. "V mikrosekundě, kdy bude dosaženo maximálního výkonu, se selenové usměrňovače automaticky odpojí. To uvidíte na tomhle měřiči, až ručička klesne na nulu..."
"Dvanáct," konstatoval Barney při pohledu na přístroj a odvrátil se.
"Devět," přečetl profesor. "Náboj narůstá. Osm... sedm... šest..."
"Dostanem za tohle bojový příplatky?" zeptal se Dallas, ale nikdo se ani neusmál.
"Pět... čtyři... tři..."
Napětí bylo fyzicky citelné - na stroji i na nich. Nikdo se nedokázal pohnout. Zírali na postupující červenou ručičku a profesor odříkával: "Dva... jedna..."
Slovo "nula" neslyšeli, protože v tom zlomku věčnosti vymizel i zvuk. Něco se s nimi stalo, něco neurčitelného a tak vzdáleného běžným životním pocitům, že se o vteřinu později nedokázali rozpomenout, co to bylo nebo jak to prožívali. V témž okamžení zmizela venku světla v hale a jediným osvětlením se stala matná záře přístrojů na schodovitých panelech. Za otevřenou zádí nákladáku, kde byl před chvílí osvětlený prostor, viděli teď beztvarou šeď bez jakéhokoli odstínu, na které se oko při pohledu nemělo o co zachytit.
"Heuréka!" vykřikl profesor.
"Chce se někdo napít?" zeptal se Dallas. Vytáhl zpoza bedýnky, na které seděl, čtvrťák žitné a ihned vlastní pozvání také přijal, což se na tekutém obsahu láhve projevilo zásadně neblahým způsobem. Ta potom rychle putovala z ruky do ruky, i Tex se pro ni z řidičské kabiny natáhl, a všichni kromě profesora si přihnuli na kuráž. Hewett se cele věnoval přístrojům a sám pro sebe si šťastně cosi brebentil.
"Ano - rozhodně, rozhodně přesun do minulosti... A přitom snadno měřitelný... A teď i fyzický přesun... Snad neskončíme v meziplanetárním prostoru nebo uprostřed Pacifiku... Proboha, to ne!" Upřel pohled na shora zastíněnou obrazovku a pootočil několika ovladači. "Teď byste se měli něčeho pořádně chytnout, pánové. Provedl jsem co nejlepší aproximaci místní nadmořské výšky, ale nechtěl bych to přehnat. Nechci se octnout pod zemí, takže se možná o nějaký ten palec propadneme... Jste připraveni?" převedl hlavní přepínač do zpětné polohy.
Nejprve dopadla zadní kola, hned nato udeřil předek auta o zem tak silně, že padali jeden přes druhého. Otevřenou zádí vpadlo dovnitř jasné sluneční světlo, před kterým zamhouřili oči a svěží vánek donesl zvuk třištících se vln příboje.
"Krucinál, tak to by bylo," vydechl Amory Blestead.
Šeď zmizela a místo ní se v plachtovinovém rámu objevil obraz skalnatého pobřeží, na které dorážely velké oceánské vlny. Nízko nad hladinou přelétali a křičeli rackové, dva vyplašení tuleni sklouzli ze skal a šplouchli do vody.
"Takovýhle místo v Kalifornii neznám," řekl Barney.
"Tohle je Starý svět, ne Nový," oznámil hrdě profesor Hewett.
"Přesněji řečeno Orknejské ostrovy, kde jsou v 11. století, k roku 1003, zaznamenány početné staroseverské osady. Jistě vás překvapuje, že vremeatron je schopen nejen časového, ale i místního přesunu, ale to je faktorem -"
"Od doby, co byl zvolenej Hoover, mě už vůbec nic nepřekvapuje," odtušil Barney, který se teď když dorazili zase na nějaké konkrétní místo a vlastně také do konkrétní doby, cítil už zase více pánem sám nad sebou i nad situací. "Tak rozjedem akci, Dallasi. Povytáhni vepředu plachtu, ať vidíme, kam jedeme."
Když byla plachtovina vyrolována vzhůru, uviděli před sebou úzký pás kamenitého pobřeží mezi mořem a zaoblenými útesy. Asi půl míle před nimi byl výběžek, který jim další výhled zakrýval.
"Nastartuj to," zavolal Barney zadním okénkem do kabiny, "podíváme se, co je dál na pobřeží."
"Jo," řekl Tex a zatáhl za spoušť startéru. Motor zabublal a rozběhl se. Tex zařadil rychlost a vůz se zvolna rozjel po vrstvě oblázků.
"Chcete tohle?" zeptal se Dallas a ukázal na revolver v pouzdře, zavěšeném u opasku. Barney se na něj podíval znechuceně.

"Jen si to nech. Kdybych si s takovou hračičkou hrál, nejspíš bych se postřelil. Dej ten druhej Texovi a pušku si nech sám."
"Nemáme se pro každej případ ozbrojit? Prostě pro osobní ochranu," dotazoval se Amory Blestead. "Já bych si s puškou poradil."
"Jako profesionál ne. A my tady dodržujem odborový pravidla. Ty máš za úkol pomáhat profesorovi, Amory. Nejdůležitější je tady pro nás vremeatron. Výzbroj budou mít na starosti Tex a Dallas - tak budeme mít jistotu, že nedojde k nehodám."
"Alt for satan! To je nádhera, že to vidím na vlastní oči," zamumlal Jens Lyn a ukázal kupředu.
Nákladňák se protáhl kolem skalnatého výběžku a jim se otevřel pohled na malou zátoku. U břehu byl uvázán hrubý zčernalý člun a kousek nad ním stál uboze vyhlížející dům z neobratně navršených břeven a kamení, krytý došky z mořských řas. Kolem domu nebylo nikoho vidět, ale z kouřového otvoru na jednom konci střechy stoupal dým.
"Kde jsou lidi?" ptal se Barney.
"Je docela pochopitelné, že je hluk a pohled na nákladňák vylekal, a tak se ukryli v domě," odpověděl Lyn.
"Vypni motor, Texi. Možná jsme si měli přivézt nějaký korálky nebo něco podobnýho, co bysme mohli s domorodcema směňovat."
"Obávám se, že tohle nebudou takoví domorodci, jaké si představujete..."
Jako na dotvrzení Lynových slov se nahrubo přitesané dveře rozlétly a z nich vyběhl muž, vyrážející hrdelní výkřiky a mávající nad hlavou širokou sekerou. Vyskakoval do vzduchu, bušil sekerou do kulatého štítu na levé ruce a pak se vyřítil dolů po svahu směrem k nim. Jak se mohutnými skoky blížil, rozeznali černou rohatou přilbu na jeho hlavě, vlající světlé vousy a bílý knír. Vyrazil další řadu neartikulovaných zvuků a pak se zakousl do okraje štítu a na rtech se mu objevila pěna.
"Vidíte, že má docela zjevně strach, jenže z domu ho nepochybně pozorují domácí lidé a čeleď, a před těmi nesmí dát vikinský hrdina najevo bázeň, takže se uvádí do zápasnické zuřivosti."
"Prosím vás, doktore, tu přednášku si ušetřte. Dallasi, mohli byste se s Texem o toho chlapa postarat? Třeba ho nějak zabrzdit, než něco rozbije."
"Když do něj vpálím kulku, tak ho to zabrzdí docela určitě."
"Ne, to v žádným případě. Vraždění nemůže podnik podporovat ani za účelem sebeobrany."
"Dobrá, když to chcete takhle. Ale bude za to příplatek za osobní ohrožení."
"Já vím, já vím. Tak už se do toho pusť, než -"
Barneyho slova přerušila rána, po níž následoval řinkot rozbitého skla a ještě hlasitější vítězoslavný řev.
"Rozumím, co povídá," zasmál se spokojeně Jens Lyn. "Vychloubá se, že vyrazil obludě oko..."
"Ten chlap nám rozbil reflektor!" vykřikl Dallas. "Nějak ho zaměstnej, Texi, hned jsem u tebe. Odveď ho stranou."
Tex Antonelli vyskočil z kabiny a rozběhl se po pobřeží směrem od nákladňáku, tak aby ho rozzuřený bojovník viděl, a ten se ho ihned jal pronásledovat. Asi po padesáti yardech se Tex zastavil a sebral ze země dva kameny, velké jako lidská pěst a dokulata ohlazené mořem. Jedním z nich si pohazoval na dlani jako baseballovým míčem a klidně čekal, až se rozvášněný útočník přiblíží. Ze vzdálenosti pěti yardů hodil kámen obloukem směrem na mužovu hlavu, a jakmile ten zdvihl štít, aby kámen odrazil, mrštil Tex druhým prudce proti vikingovu tělu. Oba kameny letěly vzduchem současně a v okamžiku, kdy se první odrážel od štítu, zasáhl druhý muže na solar. Ten s hlasitým heknutím padl do sedu. Tex o pár stop poodstoupil a zdvihl další dva kameny.
"Bleyda!" zavřeštěl sražený muž a zamával sekerou.
"Nojo, ty mně taky. Tak pojď, frajere. Čím větší šutr, tím víc to bolí."
"Svážem ho," zavolal Dallas, který vyskočil z korby a zatočil nad hlavou smyčkou provazu. "Profesor se bojí o svý mašinky a chtěl by jet zpátky."
"Dobrá, hned ti ho nachystám."
Tex vykřikl několik urážlivých výrazů, užívaných u námořní pěchoty, jenže ty nepronikly jazykovou bariérou. Uchýlil se tedy k samospasitelné řeči posuňků, kterým se naučil v mládí, a rychlými pohyby dlaní i prstů vikingovi naznačil, že je hňup a impotent, přiřkl mu pár nepěkných zlozvyků a skončil nejhrubší urážkou, při níž si prsty levé ruky zaklesl do pravého bicepsu a zdvihl do vzduchu pravičku zaťatou v pěst. Zřejmě měla některá ta gesta předchůdce už v 11. století, protože viking zaječel vzteky a vyskočil. Tex zůstal klidně stát, i když proti útočícímu obrovi vypadal jako pygmej. Sekera vylétla vzhůru, ihned ji však zachytilo svištící Dallasovo laso a v témž okamžiku podrazil Tex útočníkovi nohy. Viking se zřítil na zem a už na něm oba muži seděli. Tex mu zkroutil ruce na záda a Dallas je bleskově ovinul provazem. Během několika vteřin tu ležel bezmocný, s rukama a nohama svázanýma za zády k sobě a zoufale řval, zatímco ho přes oblázky vlekli k nákladňáku. Tex držel sekeru a Dallas štít.
"Musím si s ním promluvit," domáhal se Jens Lyn. "Je to vzácná příležitost."
"Musíme okamžitě pryč," trval na svém profesor a jemně dolaďoval potenciometry.
"Utočej na nás!" vykvikl Amory Blestead a ukázal roztřeseným prstem na tlupu urostlých a zarostlých mužů, ozbrojených všemožnými oštěpy a sekerami a ženoucích se k nim dolů po svahu.
"Jedem odsud!" rozkázal Barney. "Toho prehistorickýho drvoštěpa hoďte na korbu a padáme. Na povídání s ním budete mít plno času, až se vrátíme, doktore."
Tex skočil do kabiny a popadl ze sedadla revolver. Střílel k moři, dokud nevyprázdnil všechny komory. Mezitím nastartoval motor, rozsvítil zbývající reflektor a zatroubil. Válečný ryk útočníků se změnil ve vyděšený povyk, muži odhodili zbraně a pádili zpět k domu. Nákladňák se zprudka obrátil a vyrazil zpátky po pobřeží. Když se dostali k ostré zatáčce kolem skalnatého výběžku, zazněl z druhé strany skály klakson a Tex jen taktak stačil otočit volantem vpravo, až se kola brodila vlnami příboje, aby se vyhnul jinému olivově zbarvenému nákladnímu vozu, který se s rachotem

přehnal mezi nimi a výběžkem.
"Ty sváteční jezdče!" vykřikl za ním Tex a vyrazil znovu kupředu.
Barney Hendrickson vzhlédl a spatřil, jak ten druhý nákladák uhání přesně v jejich stopách, a nato téměř zkameněl, když se otvorem v zádi podíval dovnitř. Spatřil tam sám sebe, jak stojí, kymácí se v rytmu poskakování vozu přes kameny a zuřivě se šklebí. V posledním okamžiku, než zmizelo druhé auto z dohledu, pozvedl tamten Barney Hendrickson ruku k obličeji a udělal na svého dvojníka dlouhý nos. Zdejší Barney klesl na bednu a toho druhého mu skryla skalní stěna.
"Viděli jste to?" vydechl. "Co se to děje?"
"Nanejvýš zajímavé," zajásal profesor Hewett, který v tu chvíli startoval motor generátoru. "Čas je plastičtější, než jsem si kdy dokázal představit. Umožňuje zdvojení světových čar, možná i ztrojení nebo je jich snad nekonečně mnoho. Jsou to neuvěřitelné možnosti..."
"Tak přestaňte blábolit a řekněte mi, co jsem to viděl!" vyštěkl Barney a přihnul si z už téměř prázdné láhve kořalky.
"Viděl jste sám sebe, nebo vlastně všichni jsme viděli sami sebe, jak budeme - obávám se, že anglická gramatika na vyjádření téhle situace nestačí. Snad bude lepší říct, že jste viděl tenhle nákladák, jak vás tudy někdy v budoucnu poveze. Takhle se to dá pochopit dost snadno."
Barney se zašklebil a vyprázdnil láhev. Hned nato zařval bolestí, protože viking, kterému se nějak podařilo se po podlaze přesunout, ho kousl do nohy.
"Zvedněte radši nohy na bedny, je ještě pořád útočnej."
Nákladák zpomalil a Tex zavolal dozadu: "Přijíždíme k místu, kde jsme přistáli. Zrovna před sebou vidím začátek stop našich pneumatik. Co dál?"
"Zastavte co nejblíž k místu původního přistání. Tak se lehčeji nastaví hodnoty na návrat. Připravte se, pánové, nastupujeme zpáteční cestu časem."
"Troll taki ydur öll!" zahulákal viking.

3
"Něco v nepořádku?" zeptal se podezřívavě L. M., když se unaveně vplížili do jeho kanceláře a klesli do stejných křesel, která opustili před osmnácti stoletími. "Co se stalo? Je to sotva deset minut a vy už jste zase zpátky?"
"Deset minut to bylo pro tebe, L. M.," namítl Barney, "pro nás to ale byly hodiny. Stroj funguje, jak má, takže tu první a největší překážku máme za sebou. Víme teď, že vremeatron profesora Hewetta pracuje ještě líp, než jsme doufali. Můžeme sbalit celej filmařskej štáb, odvézt ho do minulosti a natočit tam přesnej, realistickej, úspornej, kvalitní, celovečerní a širokoúhlej historickej film. Náš další problém je prostej."
"Námět."
"Máš pravdu jako vždycky, L. M., a věc se má tak, že ten námět máme. Pravdivej příběh ze života, a navíc vlasteneckej. Co bys řek, kdybych se tě zeptal, kdo objevil Ameriku?"
"Kryštof Kolumbus v roce 1492."
"To si myslí většina lidí. Jenže oni to jako první provedli Vikingové."
"Kolumbus byl viking? Já myslel, že Žid."
"Proboha, nechme Kolumba Kolumbem. Pět set let před jeho narozením připluly z Grónska vikinský lodě a objevily zemi, kterou Vikingové pojmenovali Vinland. Byla to, jak se potom ukázalo, část Severní Ameriky. První výpravu ved nějakej Eirík Zrzavý nebo taky Rudý -"
"Tak z tohohle nápadu nic nebude. Chceš nás dostat na černej seznam, že natáčíme komoušský filmy?"
"Ale počkej, L. M., vydrž. Když Eirík tu zemi objevil, přistěhovali se další vikingové, kolonizovali ji, žili tam, stavěli domy, hospodařili na půdě a to všechno ved legendární hrdina Torfinn Karlsefni..."
"To jsou jména! Ten z toho musí taky vypadnout. Nedovedu si představit milostnou scénu, při který luzná bytost šeptá: ‚Polib mě, můj nejmilejší Torfinne Karlsefni.' Pryč s ním! Tohle nepůjde, Barney."
"Dějiny nemůžeš přepisovat, L. M."
"A co jinýho celej život děláme? Tohle není vhodná chvíle, abys na mě hrál citovku, Barney, zrovna ty, kterej si u mě byl nejlepším produkčním a režisérem, než nás všechny zničil Moronbox. Ovládej se. Hlavním účelem filmu není vzdělávání. Nabízíme zábavu. Co nebaví, to nejde na odbyt. Já to vidím takhle: máme toho vikinga. Nazvi ho Benny nebo Carlo, nebo mu dej jiný pěkný vikinský jméno, a udělej ságu o jeho dobrodružstvích..."
"Tak já to myslím, L. M."
"...jak bojuje a vítězí, samozřejmě, on to jinak neumí. Vypluje, najde Ameriku, pak se vrátí a řekne: ‚Našel jsem Ameriku,' tak z něj udělají krále. A pak tam bude holka s dlouhejma kadeřavejma blond vlasama, která mu mává pokaždý, když odplouvá a slibuje, že se vrátí. A taky se vrátí, jenže už o trochu starší, s mírnou šedinou na skráních a pár jizvama, který utržil. Tentokrát ale už neodpluje sám, vezme děvče s sebou a v zapadajícím slunci vyplouvají vstříc novýmu životu jako první pionýři na Plymouth Rock. Co?"
"Skvělý jako vždycky, L. M. Pořád v sobě máš ten grif," povzdechl unaveně Barney. Doktor Jens Lyn vyvalil oči a přidušeně si odkašlal.
"J-jenže tak to není. Ono je to zapsané. Ani pan Hendrickson nemá tak docela pravdu. Objev Vinlandu se všeobecně připisuje Leifu Eiríkssonovi, to byl syn Eiríka Zrzavého. Kronikářské zápisy jsou dva, jednak Hauksbók a jednak Flateyjarbók -"
"Dost!" zavrčel L. M. "Je ti jasný, co chci říct, Barney? Neshodujou se ani historický zápisy, takže když to sem tam přičísneme a přistřihneme, máme námět. Koho by sis představoval v hlavních rolích?"
"Na vikinga by byl perfektní Ruf Hawk, když ho dokážeme získat, a k němu nějakou tu vhodnou holku."

"Slythey Toveová má teď volno, nic netočí. A ten její vlezlej agent mě už dva tejdny dennodenně otravuje nabídkama, takže je jasný, že je švorc a získáme ji lacino. No a pak potřebuješ scenáristu, na to použij Charleyho Changa, s tím máme smlouvu. Je to specialista."
"Snad na biblický příběhy, ale ne na historický," pronesl Barney pochybovačně, "a já, upřímně řečeno, jsem si to nepředstavoval v duchu Sestoupení z kříže nebo Přes vody Rudého moře."
"Ty filmy poničila cenzura, to je to celý. Práci na scénářích jsem ved sám a byly vynikající." Za zdí se ozval zdušený výkřik a L. M. naráz zmlkl. "Slyšeli jste to?"
"To je viking," vysvětlil Tex. "Pořád se chtěl prát, tak jsme ho želízkama připoutali ke sprše v ředitelský koupelně."
"Co to má bejt?" zavrčel L. M.
"Informátor," odtušil Barney. "Jeden z místních obyvatel. Zaútočil na náklaďák, tak jsme ho vzali s sebou, aby si s ním doktor Lyn moh popovídat."
"Přiveďte mi ho sem. To je člověk, kterýho potřebujem. Když to tam zná, tak nám může odpovědět na otázky, který souvisejí s místníma záležitostma. Při práci v exteriéru je dobrý mít někoho, kdo se tam vyzná."
Tex a Dallas vyšli z místnosti a po krátkém chřestění řetízku a dvou dunivých ranách se vrátili s vikingem, který měl v tu chvíli poněkud skelný pohled. Když spatřil muže, čekající v místnosti, zastavil se ve dveřích, takže si ho poprvé mohli pořádně prohlédnout.
Byl velký, i bez rohaté přilby měl dobré dva metry, a chlupatý byl jako medvěd. Husté světlé vlasy mu splývaly až na ramena, zvlněný knír se ztrácel v kadeřích plnovousu, který mu sahal na prsa. Jeho oděv se skládal z režné košile a suknice, přidržované jakýmisi širokými koženými šlemi. Z jeho oděvu vyrážel pach rybiny, zatuchlého potu a dehtu. Těžký zlatý náramek na mužově ruce však přitom nevypadal nemístně. Jeho světle modré, téměř průzračné oči na ně pohlížely zpod huňatého obočí.
Byl potlučený a spoutaný želízky, ale zjevně nepokořený a nepřemožený, hlavu držel zpříma a v ramenou se nehrbil.
"Vítám vás v Hollywoodu," řekl L. M. "Posaďte se - nalej mu něco, Barney - a udělejte si pohodlí. Jak jste říkal, že se jmenujete?"
"Neumí anglicky, L. M."
L. M. Greenspan se zakabonil: "Tak to se mi moc nezamlouvá, Barney. Nerad pracuju přes tlumočníka. Je to pomalý a nespolehlivý... No tak jo, Lyne, dejte se do toho a zeptejte se ho, jak se jmenuje."
Jens Lyn si chvíli mumlal pod nos časování staroseverských sloves a pak nahlas pronesl: "Hvat heitir madrinn?"
Viking zhluboka zachrčel a otázku ignoroval.
"Tak co je?" zeptal se L. M. netrpělivě. "Já myslel, že jeho jazyk umíte. Nerozumí vám snad?"
"Musíte být trpělivý, pane. Staroseverština je už skoro tisíc let mrtvý jazyk a známe ji jenom v psané podobě. Z moderních jazyků se jí nejvíce podobá islandština, a tak užívám islandské intonace a výslovnosti."
"Dobrá, dobrá, přednášky nepotřebuju. Usaďte ho, rozvažte mu jazyk nějakým tím panákem a už ať to švihá!"
Tex přirazil vikingovi zezadu k nohám křeslo a ten do něj dopadl. Barney vytáhl z baru, ukrytého za falešným Rembrandtem, láhev Jacka Danielse a do polovičky naplnil protáhlou sklenku. Když ji ale vikingovi podal, ten ucukl hlavou a zachrastil řetízky, které mu poutaly zápěstí. "Eitur!" zavrčel.
"Myslí si, že ho chcete otrávit," vysvětlil Lyn.
"Tomu se dá lehko odpomoct," odpověděl Barney, pozvedl skleničku a pořádně se z ní napil. Tentokrát si viking nechal přiložit sklenku k ústům a začal pít. S očima rozšířenýma úžasem vypil obsah do poslední kapky.
"Ódin og Frigg!" vydechl šťastně a otřel si z očí slzy.
"Bodejť by mu to nechutnalo, sedum dolarů pětadvacet plus daň," řekl L. M. "Vsadil bych se, že u nich něco takovýho nemaj. Teď se ho znova zeptejte na jméno."
Viking zkřivil tvář soustředěním a naslouchal otázce, opakované různými intonacemi, a jakmile porozuměl, dost ochotně odpověděl:
"Ottar," řekl a upřel toužebný pohled na láhev.
"Tak jsme se hnuli z místa," prohlásil L. M. a pohlédl na hodiny, stojící na psacím stole. "Hodiny se taky hejbou, jsou pomalu čtyři ráno, a já to chci mít vyřízený. Zeptejte se toho Ottara na směnnej kurz - co maj za peníze, Lyne?"
"No, oni mají většinou přímou zbožní směnu, ale v pramenech jsou zmínky o stříbrné marce."
"Tohle chceme vědět. Kolik marek za dolar - a povězte mu, ať si nevymejšlí žádný bankovní hausnumera. Chci poctivou tržní cenu. Však my už se vyznáme, a já ty marky nakoupím třeba v Tangeru, když budu muset -"
Ottar se náhle vymrštil z křesla, srazil Barneyho do řady květináčů, které se pod ním sesypaly, a popadl láhev. Zvedl ji k ústům, ale v tu chvíli už ho zasáhla Texova pěst a viking se v bezvědomí skácel na podlahu.
"Co je zas tohle?" vykřikl L. M. "Vražda v mý vlastní kanceláři? Bláznů mám v podniku dost. Odvezte tohohle, odkud přišel, a najděte mi nějakýho, kterej umí anglicky. Žádný překladatele příště nechci."
"Ale tam neumí anglicky nikdo," řekl popuzeně Barney, který si vytahoval z rukávu bodliny kaktusu.
"Tak to některýho naučte. Ale žádnýho blázna už nechci."

4

Barney Hendrickson potlačil škleb a ruka, kterou zvedal k ústům kelímek s kávou, se mu zachvěla už jen lehce. Nepamatoval si, kolik hodin - nebo století - uběhlo od chvíle, kdy naposledy alespoň trochu spal. Po celou noc stíhala jedna obtíž druhou, dokud rozbřesk nového dne nepřinesl vlastní problémy. Zatímco srkal kávu, bzučel mu ze sluchátka telefonu jako rozdrážděná vosa do ucha hlas Dallase Levyho.
"Souhlasím, souhlasím, Dallasi," zasípal do telefonu, hlasivky rozežrané třemi krabičkami vykouřených cigaret, které si připaloval jednu od druhé, "jenom u něho vydržte a ať je v klidu. K těm starejm skladům nikdy nikdo nechodí... Dobrá,

za dvojnásobnou sazbu už jedete tři hodiny. Tak odteďka bude trojnásobná. Já vám to podepíšu. Hlavně ať je pod zámkem a ztícha, než rozhodneme, co s ním. A až doktor Lyn přijde z oné místnosti, tak ať sem hned zajde."
Barney zavěsil a pokusil se soustředit na návrh rozpočtu, který měl před sebou. U většiny položek byly zatím tužkou připsané otazníky. Kalkulace nákladů na tenhle film bude těžká. A co se stane, když toho vikinga, kterého mají zavřeného dole, vyčmuchá policie? Může ho obvinit z únosu člověka, který je už skoro tisíc let mrtev?
"Už z toho blbnu," zamumlal a sáhl zase po kávě. Profesor Hewett, na pohled svěží jako vždycky, rázoval po kanceláři sem a tam, počítal na kapesní kalkulačce a škrábal si výsledky do notýsku. "Už jste k něčemu došel, profesore?" optal se Barney. "Můžeme do minulosti přenést něco většího než ten nákladák?"
"Trpělivosti se musíte naučit, trpělivosti. Příroda vydává svá nejhlubší tajemství jen velmi nerada. A když se spleteme v desetinné čárce, nemusíme na ně vůbec přijít. Kromě čtyř rozměrů, s nimiž při fyzikálním měření v čase počítáme, nám tu vstupuje do rovnic řada dalších faktorů. Musíme uvažovat tři rozměry navíc, přemístění v prostoru, hmotu a kumulativní chybu, která je podle mého názoru působena entropií -"
"Podrobností mě ušetřte. Chci odpověď, nic víc." Zabzučel interkom a Barney řekl sekretářce, že doktor Lyn má jít dál. Filolog odmítl cigaretu a poskládal svou dlouhou postavu do křesla. "Ven s tou špatnou zprávou," řekl Barney.
"Ledaže by tohle byl váš normální výraz. S vikingem se vám nedaří?"
"Jak říkáte, nedaří. Jistě chápete, že máme problém v dorozumívání, protože moje staroseverština není zdaleka dokonalá, a navíc Ottara nijak zvlášť nezajímá, o čem s ním chci mluvit. Mám ale pocit, že při použití správných pobídek bychom ho pro učení angličtiny mohli získat."
"Pobídek?"
"Peněz - nebo toho, co je v jedenáctém století zastupovalo. Má jako většina vikingů způsoby žoldáka a pro získání postavení a bohatství je ochoten udělat skoro všechno, i když nejradši by se toho samozřejmě domohl bojem a zabíjením."
"Samozřejmě, když se bude učit anglicky, můžeme ho za to platit. Účtárna nám spočítala kurz a je pro nás výhodnej. Ale co faktor času? Dokážete ho naučit anglicky za čtrnáct dní?"
"Vyloučeno. U snaživého žáka by se dalo něčeho dosáhnout, ale u Ottara ne. Je mírně řečeno neochotný. Ostatně nechce dělat vůbec nic, pokud ho nenecháme volně pohybovat."
"Nepřichází v úvahu," prohlásil Barney a pocítil náhle touhu sám sebe pořádně zatahat za vlasy. "Už si představuju, jak si ten chlupatej poděs se svou řeznickou sekerou vykračuje po Hollywoodu. Nic takovýho!"
"Měl bych takový návrh," vložil se do toho profesor Hewett a zastavil se před Barneyho stolem. "Kdyby se doktor Lyn vrátil s tím domorodcem do jeho doby, byl by dostatek příležitostí naučit ho anglicky v jeho vlastním prostředí, kde by se cítil jistě a uklidnil by se."
"Zato já bych se moc klidně a jistě necítil, profesore," odtušil chladně Lyn. "V tomhle období býval život jednak krutý a jednak krátký."
"Určitě by se dala provést bezpečnostní opatření, doktore," namítl Hewett a rychle zavrtěl kalkulačkou. "Myslím, že filologické příležitosti by nad osobním faktorem značně převážily..."
"Na tom ovšem něco je," přisvědčil Lyn, jemuž se před zasněnýma očima začaly vynořovat slovní kmeny, pády a gramatické rody, které dávno pohřbil čas.
"A k tomu přičtěte důležitý fakt, že si tímhle způsobem můžeme upravit čas tak, aby odpovídal našim potřebám. My můžeme, pánové, čas natáhnout nebo smrštit, jak budeme potřebovat. Na to, aby naučil Ottara anglicky, může doktor Lyn dostat deset dnů nebo deset měsíců nebo deset roků. A přitom může z našeho hlediska mezi chvílí, kdy ho zanecháme ve vikinské době, a chvílí, kdy se s ním zase setkáme, uplynout jen pár minut."
"Přiměřené budou dva měsíce," odsekl Lyn, "jestli tedy chcete vzít v úvahu můj názor."
"Tak dohodnuto," řekl Barney. "Lyn se s vikingem vrátí a naučí ho anglicky a my po dvou měsících vikinskýho času dorazíme s celou partou a pustíme se do natáčení."
"Já jsem souhlas nevyslovil," zpěčoval se Lyn. "Je to nebezpečné..."
"Jakej to asi musí bejt pocit, bejt největší světovou autoritou na staroseverštinu?" otázal se Barney, který měl určité zkušenosti s tím, jak uvažují vědci, a roztoužený výraz v Lynově tváři mu ihned prozradil, že míří do černého. "Fajn, na podrobnostech se ještě domluvíme. Možná byste teď měli jít za Ottarem a pokusit se mu to vysvětlit. Zmiňte se o penězích. Budeme chtít, aby nám podepsal smlouvu o dílo i s penalizační doložkou, takže pokud bude chtít svůj výdělek, nemůže nám cuknout."
"To by snad šlo," souhlasil Lyn a Barney věděl, že zabral.
"Dobrá. Tak jděte za Ottarem a přeložte mu ten návrh, a než získáte jeho souhlas, nechám u právního oddělení sepsat takovou tu jejich jen taktak zákonnou smlouvu na galejnickou práci až do smrti." Ťukl na interkom: "Spojte mě s právníkama, Betty. Už přišel ten benzedrin?"
"Volala jsem do roznáškové služby už před hodinou," zapištěl interkom.
"Tak jestli chcete, abych přežil poledne, volejte tam znovu."
Ve chvíli, kdy Jens Lyn odcházel, vstoupil muž poněkud orientálního vzhledu, který měl růžovou košili, tvídové sportovní sáčko a kyselý výraz ve tváři.
"A, Charley Chang," vyskočil Barney od stolu a natáhl ruku kupředu. "Tebe nevidět dlouhá doba."
"Až moc dlouhá, Barney," zazubil se zeširoka Charley a potřásl podávanou rukou. "Jsem rád, že s tebou zase budu pracovat."
Nesnášeli se velmi intenzivně. Jakmile se jejich ruce odtrhly, zapálil si Barney cigaretu a Changův úsměv zmizel v záhybech jeho obvyklého výrazu. "Co se peče, Barney?" zeptal se.
"Širokoúhlej tříhodinovej výpravnej film - a ty jsi ten jedinej, kdo ho může napsat."

"Knihy nám docházej, Barney. Ale vždycky jsem si myslel, že dobrej námět by byla Píseň písní. Je to erotika a není to sprostý -"
"Téma už je vybraný. Úplně nový pojetí vikinskýho objevení Severní Ameriky."
Chang se ještě více zakabonil. "To zní pěkně, Barney, ale víš přece, že jsem specialista. Tohle myslím není moje parketa."
"Ty jsi dobrej scenárista, Charley, takže tvoje parketa musí bejt všechno. A ostatně, chacha, nezapomínej na svou smlouvu," dodal a povytáhl řezátko na papír ve tvaru dýky o pár centimetrů z pouzdra, aby bylo vidět ostří.
"To ne, na smlouvu zapomenout nemůžu, chacha," řekl Charley chladně. "Dělat historickej film, o to jsem měl vždycky zájem."
"No, výborně," uzavřel Barney a přitáhl si zase rozpočet. Dveře se otevřely a vstoupil poslíček s vozíkem plným knih. Barney na ně ukázal: "Tady máš z knihovny podklady, všechno, co potřebuješ vědět. Rychle si to prolistuj a já se ti za okamžik budu věnovat."
"Za okamžik, jistě jistě," pronesl Charley a upřel studený pohled na víc než dvacet tlustých svazků.
"5 773,28 m3 při zátěži 12 777,62 kg a při zvýšení výkonu o 27,2 %," prohlásil náhle profesor Hewett.
"O čem to sakra mluvíte?" vyštěkl Barney.
"To jsou ta čísla, co jste chtěl. Jaký náklad a jaké rozměry dokáže vremeatron přepravit při zvýšené dodávce energie."
"Moc pěkný. A teď mi to, prosím vás, řekněte nějak lidsky."
"Zaokrouhleně," Hewett zvedl oči ke stropu a rychle si něco mumlal pod nos, "bych řekl, že se dá v čase přesunout asi čtrnáct tun při rozměrech 12 x 12 x 40 stop."
"To už je lepší. Do toho by se mělo vejít všechno, co budeme potřebovat."
"Smlouva," řekla Betty a položila mu na stůl poskládaný osmistránkový dokument.
"Jo," reagoval Barney a rychle prolistoval šustivé listy.
"Pošlete mi sem Dallase Levyho."
"Venku čeká slečna Toveová a chce s vámi mluvit."
"Teď ne. Řekněte jí, že mám akutní záchvat malomocenství. A kde jsou ty prášky? Tohle dopoledne jenom o kafi nezvládnu."
"Už třikrát jsem dodávkovou službu upomínala. Zřejmě tam dneska mají nedostatek personálu."
"Ty potvory bezohledný! Asi se tam budete muset vypravit sama."
"A, tady je Barney Hendrickson, roky jsem tě neviděla."
Chraplavě pronesená slova zasvištěla napříč místností a zanechala za sebou ticho. Zlé jazyky tvrdily, že Slythey Toveová má herecké schopnosti loutky s povolenými vodicími nitěmi, duševní schopnosti mopslíka a mravní zásady Fanny Hillové. Ty hlasy nelhaly. A přece tyhle vynikající vlastnosti nestačily k vysvětlení úspěchu jejích filmů. Předností, kterou měla Slythey v míře skutečně nebývalé, byla ženskost spojená se schopností komunikovat na úrovni snad přímo hormonální. Nevytvářela kolem sebe auru sexu, ale spíše sexuální přístupnosti, a ta byla sama o sobě dost přesvědčivá. Účinek téhle aury stačil na to, aby bez velkých ztrát prorazila veškeré bariéry filmového pásu, čoček i projektorů a dýchla horce a dusně ze stříbrného plátna. Filmy s Toveovou vydělávaly peníze. Většině žen se nelíbily. A teď její aura, neomezovaná prostorem, časem ani celuloidem, proběhla místností jako smyslný sonar a signalizovala netlumenou vášeň.
Betty nahlas potáhla nosem a vyjela z místnosti, u vchodu ovšem musela zabrzdit, aby se protáhla kolem herečky, stojící ve dveřích bokem. Oprávněně se říkalo, že Slythey má největší poprsí v Hollywoodu.
"Slythey...," řekl Barney a hlas se mu zadrhl, samozřejmě z přemíry cigaret.
"Barney, drahoušku...," pronesla a jemně modelované nožky ji plavně jako hydraulické písty nadnášely přes pracovnu. "Takovou dobu jsem tě neviděla."
Opřena rukama o desku stolu se naklonila kupředu, jemná látka její blůzky puzena zemskou přitažlivostí klesla dolů a odhalila nejméně 98 % objemu jejích ňader. Barney měl pocit, že se nohama vzhůru řítí do Velkého kaňonu tělesnosti.
"Slythey," vyskočil náhle, když si uvědomil, že do téhle pasti jednou už málem spadl, "chci si s tebou popovídat o tom filmu, kterej plánujeme, ale teď nemám čas, víš..."
Naklonila se k němu a jakoby mimoděk se ho dotkla paží, která se zachvívala jako horké tepající srdce. Rychle ucukl.
"Počkej chvilku, jakmile to půjde, hned se ti budu věnovat."
"Posadím se támhle u zdi," pronesla lehce zdrsnělým hlasem. "Však já ti nebudu překážet."
"Chtěl jste se mnou mluvit?" ozval se z otevřených dveří hlas Dallase Levyho. Mluvil na Barneyho, ale očima bedlivě zkoumal herečku. Hormony se zkontaktovaly a Slythey instinktivně nasála vzduch. Dallas se zvolna usmál.
"Jo," řekl Barney a vyhrabal z hromady lejster na stole smlouvu. "Odnes tohle Lynovi a řekni mu, ať zařídí, aby to jeho přítel podepsal. Nějaký potíže?"
"Ani ne, co jsme zjistili, že mu chutnají propečený bifteky a pivo. Jak začne vyvádět, strčíme mu další biftek a lahvičku piva, a on toho zase nechá. Zatím spořádal osm bifteků a osm piv."
"Získejte ten podpis," řekl Barney a pohled mu přitom náhodou zabloudil ke Slythey, která se uvelebila v křesle a přehodila přes sebe nohy v hedvábných punčochách. Podvazky měla růžové...
"Říkal jsi něco, Charley?" optal se Barney, když se sesul do své otáčecí židle a pootočil se na ní. "Už máš nějaký nápady?"
Charley Chang oběma rukama pozvedl tlustý svazek: "V týhle knize jsem na straně třináct a ještě jich mám pěknejch pár před sebou."
"Podkladovej materiál," vysvětlil Barney. "Hlavní dějovou linku si můžem načrtnout hned, podrobnosti do toho pak doplníš. L. M. navrhuje ságu a v tom nemůžem střelit vedle. Děj začíná na Orknejích kolem roku 1000. Mají tam zrovna

spoustu potíží. Jsou tam staroseverský osadníci a přijdou vikinský dobyvatelé a strhne se pěkná mela. Můžeš třeba začít takovým vikinským nájezdem. Loď s vyřezávaným drakem na přídi klouže po hladině tmavejch vod, víš..."
"Jako když začínáš westernovou scénou, jak bankovní lupiči mlčky vjíždějí do města."
"Jo, to je ono. A teď tu máme nějakýho nejvyššího vikinga nebo snad náčelníka na pobřeží, to už si zpracuješ sám. Takže dojde k nějaký bitvě. A dál tam vrazíme totéž v bledě modrým. A hrdina se rozhodne, že přestěhuje svou partu do Novýho světa, do Vinlandu, o kterým se zrovna doslech."
"Něco jako dobejvání Západu."
"Správně. No a pak cesta, bouře, ztroskotání, výstup na pevninu, první osada, boj s Indiánama - pojmi to velkoryse, protože budeme mít spoustu komparzu - a konečně v jásavým vyvrcholení hledíme na zapadající slunce."
Charley Chang si za Barneyho řeči rychle škrábal poznámky na volnou stránku v knize a souhlasně pokyvoval. "Jen ještě jednu věc," řekl a pozdvihl svazek. "Některý chlápkové v tý knížce se jmenujou hrozně. No jen si to poslechni - třeba jeden se tady jmenuje Eyjólf Šeredný a ten má kamaráda jménem Hergil Hnappraz. A jeden magor je Ragnar Chlupatý. Z toho by se dala udělat dobrá švanda."
"Tohle je vážnej film, Charley. Stejně vážnej jako ty, co jsi dělal předtím."
"Ty jsi šéf, Barney, já jsem to jen tak navrhnul. Ale jak do toho zamontujem lásku?"
"Hlavně co nejdřív, však ty už budeš vědět jak."
"Barney, drahoušku, to bude role pro mě jako stvořená," zašeptalo mu to náhle do ucha, zároveň ho obepjaly vřelé ruce a on začal tonout ve vlnícím se moři vnad.
"Nenech se od něj ukecat, Slythey," zaslechl zastřený hlas, "Barney Hendrickson je můj kámoš, můj starej kámoš, ale taky dobrej a moc chytrej kšeftman, takže na to, co mu slíbíš, nebudu brát ohled. Nerad to říkám, ale na každou smlouvu, než ji podepíšeme, se musím pořádně podívat."
"I-Ivane," vyhekl Barney, který se snažil vymanit z parfémovaného chobotnicovitého objetí, "vem si svou klientku na okamžik stranou. Za chvilku jsem u vás. Nevím, jestli se na něčem dokážem dohodnout, ale přinejmenším si aspoň popovídáme."
Přestože Ivan Grissini se svými prořídlými vlasy, orlím nosem a pomačkaným oblekem, pokrytým lupy, vypadal jako agent podrazák, ve skutečnosti to byl agent podrazák. Kšeft vyčenichal ve vánici na deset mil proti větru a neustále u sebe nosil šestnáct plnicích per, která každé ráno, než vyrazil do kanceláře, obřadně plnil.
"Tuhle se posaď, holčičko," ukázal zlehka dávno nacvičeným gestem do rohu. Její půvaby, ježto nebyly vypodloženy bankovkami, ho nechávaly zcela chladnými. "Slovo Barneyho Hendricksona má svou váhu, teda někdy."
Telefon zazvonil právě v okamžiku, kdy do dveří vstoupil Jens Lyn a zamával smlouvou. "Tohle nemůže Ottar podepsat," prohlásil. "Je to anglicky."
"Tak to přeložte, na co jste odbornej poradce - okamžik," Barney zvedl telefon.
"Mohl bych to přeložit. Bylo by to nesmírně těžké, ale možné to je. Jenže k čemu by to bylo, vždyť neumí číst."
"Počkejte, Lyne, ne to nepatří tobě, Same. Já vím, Same... Samozřejmě že jsem ten odhad viděl. Ne, nemusíš se mě ptát, odkud beru LSD... Sám bys měl bejt realista. Jasně, nenarodili jsme se včera, souhlasím... Ale tenhle film opravdu uděláme za ty výlohy, který tam odhaduju - padesát táců, ber nebo nech bejt... Nemožný? To neříkej, Same. Nemožný nám občas chvilku trvá, ale dokážem to, však víš... Cože? Do telefonu? Same, měj rozum! Mám tu teď tři telefonáty od Barnuma Bayleyho, teď není vhodná chvíle na podrobnosti. Že švindluju? Já? Nikdy. Samozřejmě, zeptej se ho. L. M. se tohohle filmu účastní od začátku, krok za krokem, a taky uvidíš, že mě na každým kroku bude podporovat... Dobrá... Nápodobně, Same."
Upustil sluchátko na místo a Charley Chang řekl: "Mohli by ji při tom přepadu na začátku zajmout. Mohla by ho upřímně nenávidět a prát se s ním, ale ta nenávist by se proti její vůli změnila v lásku."
"Mě ještě nikdy nezajali při přepadu," šeptla Slythey zastřeně z kouta.
"Dobrej nápad, Charley," souhlasil Barney.
"A i kdyby uměl číst, neumí psát," sděloval Lyn.
"Takovou potíž jsme se zahraničníma hercema měli už kolikrát," opáčil Barney. "Přečte se doslovnej překlad, ten v zápisu schválí dvojjazyčnej notář, druhá strana potvrdí smlouvu nějakou značkou, třeba otiskem palce na každým listu, a tomu všemu jsou přítomný dva nezúčastněný svědci. Pak to obstojí před každým soudem na světě."
"Možná nám dá trochu práce sehnat notáře, který ovládá angličtinu a staroseverštinu -"
"Obraťte se do produkce, tam seženou každýho."
"Tady jsou, pane Hendricksone," vkročila sekretářka do dveří a postavila Barneymu na stůl lahvičku s benzedrinovými tabletami.
"Už je pozdě," zašeptal Barney a upřel na ně nehybný zrak. "Už je pozdě."
Telefon a interkom zadrnčely ve stejný okamžik. Barney vydoloval dvě tabletky a spláchl je studenou černou kávou z kelímku. Pak stiskl tlačítko a řekl: "Tady Hendrickson."
"Barney, přijď okamžitě ke mně do kanceláře," ozval se hlas L. M. Greenspana.
Betty zvedla telefon. "To byla sekretářka L. M. Greenspana," hlásila. "L. M. chce, abyste okamžitě přišel k němu do kanceláře."
"Zprávě jsem porozuměl."
Když vstával, bolelo ho stehenní svalstvo a přemýšlel o tom, kdy benzedrin zabere.
"Dělej na tom, Charley. Chci synopsi, aspoň pár listů, co nejdřív."
Když vykročil ke dveřím, vznesla se k jeho rukávu ruka Ivana Grissiniho, ale dokázal se jí reflexivně vyhnout.
"Vydrž, Ivane. Až přijdu od L. M., chci si s tebou promluvit." Když zavřel dveře, změť hlasů za ním utichla. "Prosím vás, Betty, půjčte mi svůj ručník," požádal.

Vytáhla ručník ze spodní zásuvky stolu, Barney si ho přehodil přes ramena a zastrkal si ho pečlivě za límec košile, pak se sehnul, strčil hlavu pod vodovodní kohoutek a zalapal po vzduchu, když Betty pustila ledovou vodu. Pár okamžiků si nechal ten proud stékat po hlavě a šíji, pak se narovnal a osušil se. Betty mu půjčila svůj hřeben. Cítil se slabší, ale bylo mu lépe. A když se podíval do zrcadla, vypadal téměř jako člověk. Téměř.
"Zamkni za sebou," řekl L. M., když Barney vstoupil, a potom přešel se špičatými kleštičkami k telefonnímu kabelu, aby ho přeštípl. "Ještě nějakej, Same?"
"Tenhle byl poslední," pronesl Sam šedivým a bezbarvým hlasem. Sam byl vůbec takový šedivý a bezbarvý člověk, což bylo uklidňující ochranné zbarvení, protože to byl Greenspanův osobní soukromý ekonom s pověstí světové autority na podnikové finance a daňové úniky. Tiskl si k prsům složku lejster a pošilhával po L. M. "Už to není zapotřebí," řekl.
"Možná, možná," zasupěl L. M., když dopadl do svého křesla, "ale když nejsou ty kabely uštípnutý, stačí jen abych vyslovil slovo banka, a začne mi vynechávat srdce. Pro tebe, Barney, nemám moc dobrou zprávu," pravil a ukousl špičku doutníku. "Jsme na dně."
"Jak to myslíš?" pohlížel Barney z jedné kamenné tváře na druhou. "To je nějaká společenská hra?"
"L. M. to myslí tak," vložil se do rozmluvy Sam, "že Climatic Studios brzy vyhlásí bankrot."
"Podnik je v troubě, moje celoživotní dílo," pronesl L. M. dutým hlasem.
Sam jako mechanická figurína pokývl a prohlásil: "Zhruba taková je situace. Normálně bychom měli ještě tři měsíce, než by banky, které, jak víš, vlastní rozhodující podíl v podniku, dostaly náš finanční výkaz. Jenže ony z nějakého nám neznámého důvodu vyšlou odborníky na kontrolu našich účetních knih tenhle týden."
"No a...," pokračoval Barney a hlavu měl najednou lehkou. Ticho se nesnesitelně protahovalo, až Barney náhle vyskočil a začal dlouhými kroky přecházet po místnosti. "...a zjistěj, že podnik je na huntě a všechny zisky jsou jenom na papíře..." Obrátil se dramaticky k L. M. "...a že všecky tvrdý penízky přetekly do nezdanitelný Nadace L. M. Greenspana. To se nedivím, že to až tak těžce neprožíváš. Podnik může jít ke dnu, ale Nadace L. M. Greenspana pokračuje v krasojízdě."
"Tak pozor. Takhle nemluví zaměstnanec se šéfem, kterej mu dal první příležitost."
"A taky poslední ránu, zrovna semhle!" Barney se posadil a udeřil se hranou dlaně do vazu mnohem silněji, než měl v úmyslu. "Poslouchej, L. M.," zaprosil, zatímco si třel bolavé místo, "než ta sekera dopadne, máme pořád ještě šanci. Musel sis přece myslet, že záchrana je možná, jinak by ses nepustil do tý akce s profesorem Hewettem a jeho strojem. Určitě jsi měl dojem, že velkej kasovní trhák nás z tý bryndy vytáhne a že budeme zase solventní. Pořád to ještě můžem zvládnout."
L. M. podmračeně potřásl hlavou: "Když se tvářím statečně, nemysli si, že nůž v zádech nebolí, ale co jinýho můžu dělat. Velkej kasovní trhák, no ovšem, a stačil by i prostě výbornej film, jen kdyby byl hotovej a v krabici, a už bysme se vyceněnejm zubům bank mohli smát. Jenže za tejden se film udělat nedá."
Za týden se film udělat nedá! Ta slova se prokousávala a provrtávala kanálky Barneyho mozku, ucpanými kofeinem a zanesenými benzedrinem, a strkala do vzpouzející se paměti.
"L. M.," pronesl nadneseně, "ty dostaneš infarkt."
"Nech si to!" zasykl L. M. a popadl se za tukovou vrstvu zhruba kdesi v místech životně důležitého orgánu. "Moje koronární tepny musejí ještě něco vydržet."
"Poslouchej mě, dneska večer jdete se Samem domů, abyste ještě pracovali na účetních knihách. Vezmete si je s sebou. A tobě se udělá špatně. Může to bejt zažívání, může to bejt kardiovaskulární příhoda. Tvůj doktor řekne, že by to moh bejt infarkt. Přitom, kolik mu platíš, by takovou drobnou službičku udělat moh. Pár dnů budou všichni pobíhat a povykovat, na účty se pozapomene a pak máme víkend. A po účetních knihách nikdo nevzdychne až do pondělka, možná do úterka."
"Do pondělka," prohlásil neoblomně Sam. "To neznáš banky. Jestli tu v pondělí účetní knihy nebudou, pošlou k němu domů nájemní limuzínu plnou doktorů."
"Dobrá, takže do pondělka. To bude stačit."
"Do pondělka. Ale co na tom záleží? Ty mě na mou duši udivuješ," řekl L. M., pozdvihl obočí a vypadal opravdu udiveně.
"Záleží na tom, L. M., protože v pondělí ti přinesu v krabici hotovej film. Širokoúhlej a v barvě, kterej vydělá nejmíň tak dva nebo tři miliony."
"To přece nejde."
"To přece jde. Zapomínáš na vremeatron. Ta mašinka funguje. Vzpomínáš si, jak sis včera v noci myslel, že jsme odešli jenom na deset minut?" L. M. neochotně přikývl.
"Tak dlouho jsme byli pryč odsud, z týhle doby, jenže přitom jsme byli přes hodinu ve vikinský době. Mohli bysme to udělat znova. Vezmeme celej filmovej štáb a všechno, co tam potřebujeme, a zůstaneme tam tak dlouho, dokud nebude film hotovej."
"Chceš říct..."
"Přesně tak. Než se vrátíme s hotovým filmem, může tady uplynout třeba jen deset minut."
"Proč tohle nikoho nenapadlo dřív?" vydechl L. M. ve šťastném ohromení.
"Z mnoha důvodů..."
"Znamená to snad," předklonil se Sam v křesle, až z něho málem vypadl, a po tváři mu přeběhla stopa jakéhosi výrazu, snad dokonce úsměvu, "znamená to snad, že zaplatíme výrobní náklady jenom za deset minut?"
"To tedy neznamená," odbyl ho Barney. "Můžu ti dopředu oznámit, že to v účetnictví způsobí určitý potíže, ale abych tě potěšil, zaručuju ti, že uděláme exteriéry s větším počtem komparzu asi tak za desetinu nákladů, za jaký bysme

natáčeli ve Španělsku."
Samovy oči se rozzářily. "Neznám ten projekt kompletně, L. M., ale některé podrobnosti znějí velmi přesvědčivě."
"Dokážeš to, Barney? Dáš to všechno dohromady?"
"Dokážu to, když mi poskytnete veškerou pomoc, kterou budu potřebovat, a nebudete se na nic vyptávat. Máme úterý. Nevidím, proč bysme všechno potřebný neměli mít pohromadě do soboty." Začal počítat na prstech: "Musíme podepsat smlouvy s hercema, mít zásobu filmu na celý natáčení, techniky, nejmíň dvě kamery navíc..." Začal si pod nos mumlat seznam všeho, co budou asi potřebovat. "Jo," prohlásil nakonec, "můžem to dokázat."
"Ale stejně nevím," vyslovil se přemítavě L. M. "Je to divokej nápad."
Budoucnost nerozhodně balancovala na hraně a Barney zoufale hledal další inspiraci.
"Ještě jedna věc," prohlásil. "Když budem v exteriéru řekněme šest měsíců, musejí všichni dostat zaplaceno za šest měsíců. Ale za kamery, za zvukový zařízení, za všechno to drahý vybavení zaplatíme nájem všehovšudy za několik dnů."
"Barney," posadil se L. M. zpříma ve svém křesle, "tu zakázku jsi získal."

5
"Ještě jste neslyšel slovo Cinecitta, pane Hendricksone?"
"Barney, a tykej mi."
"Dobrá, Barney. To ses jenom zatím nedoslech. Z Itálie vyšel po válce novej realismus, pak se Britové chopili takovejch těch kuchyňskejch témat. Ale uvidíš, že Řím ještě není mrtvej. Lidi jako já přicházej na chvíli sem do Hollywoodu, aby tady nasbírali nějaký zkušenosti -"
"A nějaký prachy."
"To nepopírám, Barney. Pracujem za yankeeskej dolar. Ale v tuhle hodinu toho už na barvu moc nedostanu." Zahoupal osmimilimetrovou bolexkou, zavěšenou na řemínku na zápěstí. "Měl jsem do ní dát Tri-X. Máme pět odpoledne."
"To nic, Gino. Světla budeš mít plno, na to ti dávám slovo." Barney vzhlédl, protože dveře ateliéru se otevřely a dovnitř vstoupil Amory Blestead. "Tady, Amory," zavolal. "Tohle je náš kameraman Gino Cappo. Amory Blestead, technickej poradce."
"Těší mě," řekl Amory a potřásl si s kameramanem rukou. "Vždycky mi bylo záhadou, jak jste dosáh těch odpudivejch efektů v Podzimní lásce."
"To spíš myslíte Porco mondo. To nebyly žádný triky, část Jugoslávie prostě takhle vypadá."
"Pane bože!"Amory se otočil k Barneymu. "Dallas vzkazuje, že přijdou s Ottarem dolů asi tak za pět minut."
"To bude právě včas. Řeknem profesorovi, aby natočil tu svou mašinu."
Barney se s pocitem fyzické bolesti vyšplhal na záď vojenského nákladňáku a přepadl mezi bedny. Jen asi na hodinku se mu podařilo prospat se na pohovce v kanceláři, než byl dalším spěšným vzkazem od L. M. probuzen a povolán do jeho pracovny k nové nekonečné tahanici o rozpočet. Nasazené tempo se začínalo projevovat.
"Nastavil jsem nově všechny přístroje," prohlásil profesor Hewett a spokojeně poklepal na jakousi číselnou stupnici, "takže při všech budoucích převozech časem mohu zajistit nejvyšší časovou i místní přesnost."
"Úžasný. Tak naschvál, jestli nás teď dokážete nastavit tak, abysme tam dorazili ve stejnej den těsně po svý první návštěvě. To bylo dobrý osvětlení."
Dveře se rozlétly a halou se rozlehl hlasitý chrčivý zpěv. Dovnitř vklopýtal Ottar. Jens Lyn a Dallas Levy ho svírali každý za jednu paži, ale bylo to spíše ve snaze udržet ho zpříma, než ho nějak omezovat v pohybu, protože bylo na první pohled jasné, že je namol. Tex Antonelli za nimi na vozíku vezl hromadu krabic. Všichni tři museli přiložit ruku k dílu, aby dostali vikinga do nákladňáku, kde se spokojeným mumláním začal ihned klimbat. Krabice narovnali kolem něho.
"Co to má bejt?" zeptal se Barney.
"Zboží pro směnný obchod," vysvětlil Jens Lyn a podal na korbu krabici označenou nápisem Jack Daniel's. "Ottar podepsal smlouvu. Bylo pro mě překvapením, že jsem tu našel notáře, který ovládá islandštinu -"
"V Hollywoodu najdete všechno."
"A Ottar souhlasil, že když bude doma, bude se učit anglicky. Nesmírně mu zachutnaly destiláty a dohodli jsme se na platu láhev whisky za každý den studia."
"A to jste s ním nemohli sjednat platbu v nějakým dryáku?" ozval se Barney, když na korbě přistála další krabice Jacka Danielse. "Nevím nevím, jak budu tohle zdůvodňovat ve výkazu dalších vydání."
"Zkusili jsem to," odvětil Dallas a podal nahoru třetí krabici. "Nabídli jsme mu ředěnej líh a výčepní lihovinu, ale nezabral. Moc rychle si vypěstoval fajnovej zobák. Dva měsíce - pět kartonů, tak je to sjednaný -"
Jens Lyn se vysoukal na korbu a Barney s obdivem sledoval jeho vysokánské pohory, nůž v pochvě a zálesáckou bundu s mnoha kapsami. "Proč ta výstroj jako do pralesa?" zeptal se.
"Docela prostě pro přežití a větší pohodlí," odtušil Lyn a dělal si místo pro spací pytel a bedýnku se zásobami, kterou mu podal Dallas. "Mám s sebou DDT proti vším, těch tam bude určitě plno, hypermangan na dezinfikování vody a spoustu konzerv. Tehdy byl výběr jídla omezený a moderním chuťovým zvyklostem určitě nevyhovující. Tak jsem podnikl pár jednoduchých zajišťovacích opatření."
"Pochopitelně," přitakal Barney. "Tak už si všichni nastupte a zavřete vzadu korbu. Jedem."
I když vremeatron skučel a praskal se stále stejnou intenzitou, zmizelo napětí, které pociťovali při první cestě. Podmíněné reflexy mechanických loutek se nedostavily a výlet časem se stal čímsi stejně obvyklým jako jízda rychlozdviží, let tryskovým letadlem, sestup pod hladinu v ponorce nebo start rakety. Jistý nepokoj jevil jen nováček Gino, který vrhal rychlé pohledy na pulty s elektronickým zařízením a zavřené dveře haly. Ale když viděl klid všech

ostatních - Barneymu se podařilo si cestou trochu zdřímnout, zatímco Dallas a dánský filolog se přeli, mají-li jednu láhev whisky otevřít a připravit tím žáka o jeden den výuky angličtiny -, i on se poněkud upokojil, když časový přesun nastal, napůl se zvedl a vypoulil ohromeně oči, ale zase si sedl, když mu podali láhev. Ohromující dojem na něj ovšem učinilo, když se nad nimi rozklenulo blankytné nebe a do nákladňáku zalétly slané pršky příboje.
"Moc pěknej trik," řekl a zvedl expozimetr. "Jak se to dělá?"
"Na podrobnosti se budeš muset zeptat tuhle profesora," odpověděl Barney a zakuckal se příliš velkým douškem whisky. "Je to hrozně složitý, má to co dělat s přesunem v čase."
"Rozumím," prohlásil Gino a nastavil clonu na 3,5, "třeba jako časový pásma, když člověk letí z Londýna do New Yorku. Slunce jako by se nehejbalo a jeden přistane zrovna v tolik hodin, v kolik startoval."
"Jo, tak nějak."
"Dobrý světlo. Při takovým bysme mohli mít bezva barvy."
"Před jízdou nepij," řekl Dallas a naklonil se, aby podal láhev Texovi, sedícímu v kabině u volantu. "Tak si cvakni a vpřed po stopě, trapere."
Startér roztočil motor a Barney, vyhlížející přes kabinu, zjistil, že jedou přesně ve stopách jiného nákladňáku, jasně zřetelných v mokrém písku a oblázcích. Vrstvami únavy se prodrala vzpomínka, při níž zabušil na plech kabiny nad Texovou hlavou.
"Zatrub!" vykřikl.
Byli právě u skalnatého výběžku a začínali ho už objíždět, když se klakson rozezněl. Barney pospíchal přes korbu dozadu, cestou klopýtal o bedny a šlápl na spícího vikinga. Ozvalo se narůstající hučení jiného motoru a v protisměru je minul přesně stejný nákladňák. Barney se na zadku své korby opřel o dřevěnou vzpěru krycí plachty. Na zádi druhého vozu spatřil sám sebe, jak má ohromením vyvalené oči a otevřená ústa. Se sadomasochistickým uspokojením pozdvihl ruku k obličeji a udělal na své šokované druhé já dlouhý nos. Pak mu výběžek zakryl výhled.
"Bejvá tady velkej provoz?" zeptal se Gino.
Ottar se posadil, třel si bok a mumlal si pod nos zřejmě něco neslušného. Jens ho snadno uklidnil dlouhým douškem z láhve a nákladňák mezitím ve vyjetých kolejích smykem zastavil.
"Primerose Cottage!" vykřikl Tex. "Konečná!"
Z kouřového otvoru nevzhledného nízkého domu se dál valil dusivý kouř, ale lidé nebyli nikde k vidění. Na zemi ležely poházené zbraně a primitivní nástroje. Ottar z nákladňáku napůl seskočil a napůl spadl. Pak se ve chvilkové lítosti chytil za hlavu.
"Hvar erut thér rakka? Komit út!" Znovu se chytil za hlavu a začal se rozhlížet po láhvi, kterou mu Jens Lyn moudře odklidil z očí. Začali se objevovat roztřesení sluhové.
"Tak do toho," zavelel Barney. "Vyložte ty bedny, doktor Lyn ať vám ukáže, kam mu je máte dát. Ty ne, Gino, ty pojď se mnou."
Vyrazili na nízký kopec za domem, brodili se nevysokou tuhou travou a málem zakopli o vyhublé a divoce vyhlížející ovce, které před nimi s bečením prchaly dolů po svahu. Z vrcholku se jim naskytl nádherný pohled na zaříznutou zátoku, která se odtud na obě strany rozevírala, a na nekonečný šedý oceán. Přivalila se z něj dlouhá vlna, roztříštila se o pobřeží a se sykotem stekla zpět mezi oblázky. Uprostřed zátoky se vyjímal pochmurně vyhlížející ostrov, obroubený útesy, spadajícími přímo do zpěněných vln. Za ním se jenom jako rozmazaná skvrna na obzoru rýsoval další, nižší ostrov.
"Vezmi to kolem dokola, celejch tři sta šedesát stupňů, ať si to potom můžem prostudovat. Támhle na ten ostrov mi najed."
"Co kdybysme šli trochu do vnitrozemí a koukli se, jak to vypadá tam?" zašilhal Gino od hledáčku.
"To až potom, jestli na to bude čas. Ale tohle bude námořní film. A když tu máme takovej otevřenej oceán, chci ho využít."
"Tak aspoň podél pobřeží, ať vidíme, co je za tím návrším."
"Můžeš se jít podívat, ale ne sám. Vem s sebou Texe nebo Dallase, abys neměl potíže. A nechoď dál než na patnáct minut chůze, abysme tě našli, až budeme muset zpátky."
Barney pohlédl podél pobřeží a všiml si veslice. Vzal Gina za loket a ukázal: "Mám nápad. Ať Lyn řekne místním lidem, aby tě vyvezli na moře. Udělej mi pár záběrů, jak to tady vypadá, když se sem připlouvá."
"Haló," zavolal Tex, který se vynořil za vrcholkem kopce, "máte přijít dolů do tý chajdy, Barney. Mají tam nějakou merendu."
"Jdeš jako na zavolanou, Texi. Zůstaň tuhle s Ginem a dávej na něj pozor."
"Budu se ho držet jako klíště. Va buona?"
Gino na něj podezřívavě upřel tmavé oči: "Voi sareste italiano?"
Tex se zasmál: "Já? Ne, já jsem Americano. Ale mám příbuzný kolem celýho Neapolskýho zálivu."
"Di Napoli! So' Napoletano, pur' io!" vykřikl radostně Gino.
Zatímco si bouřlivě potřásali rukou a vyjasňovali si možné příbuzenské vztahy, Barney je opustil a sestupoval k domu. Dallas seděl na zadku nákladňáku, pokuřoval cigaretu a chránil ji dlaní před větrem. "Ostatní jsou uvnitř," hlásil, "a já tady dohlížím, abychom se měli v čem vrátit domů. Lyn povídal, že vás mám poslat za nima, až přijdete."
Barney bez sebemenšího nadšení pohlédl na nízké dveře domu. Byly napůl otevřené a zdálo se, že jimi vyráží ven víc dýmu než kouřovým otvorem. "Tak hlavně opravdu dávej pozor," řekl. "Ke ztroskotání si dokážu představit spoustu přitažlivějších míst."
"Přesně totéž mě napadlo," opáčil klidně Dallas a zvedl druhou ruku, aby ukázal, že v ní drží automatickou pistoli. "Deset ran. Nikdy nestřílím vedle."

Barney otevřel dveře dokořán, sehnul se a vstoupil do domu. Hlava mu okamžitě zmizela v oblaku kouře z dýmajícího ohniště, ale za ten byl téměř vděčný, protože se v něm alespoň napůl vytrácely ostatní pachy, kterými tu byl vzduch hutně napěchován. Rozpoznal zatuchlou rybinu, dehet a plíseň, a vnímal ještě další, které si ani nepřál rozpoznat. V prvním okamžiku skoro neviděl, poněvadž sem vstoupil z plného slunce, zatímco dovnitř domu pronikalo denní světlo jen otevřenými dveřmi a několika malými otvory ve zdech.
"Jasja, kunningi! Thú skalt drekka med már!"
To prořízl vzduch Ottarův chraplavý hlas. Když si Barneyho oči trochu zvykly, rozeznal muže sedící kolem stolu z hrubých prken, do kterých Ottar, trůnící v čele, bušil pěstí.
"Chce, abyste se s ním napil," vysvětlil Lyn. "To je důležitá věc. Pohostinnost, chléb a sůl - prostě něco tohohle druhu."
"Öl!" Ottar se sehnul a zdvihl z udupané hliněné podlahy malý soudek.
"A co mám pít?" zašklebil se Barney do tmy.
"Pivo. Dělají ho z ječmene, který pěstují. Je to vynález těchhle severogermánských kmenů, takový prapředek našeho piva. Naše anglické ale také pochází z jejich původního slova, i když my ho už vyslovujeme jinak -"
"Drekk!" zavelel Ottar a podal Barneymu plný roh. Ten hned poznal, že je to pravý kravský roh, pokroucený, popraskaný a ne moc čistý. Také Jens Lyn, profesor a Amory Blestead drželi v rukou rohy. Barney pozvedl svůj k ústům a usrkl. Nápoj byl řídký, vodnatý, nakyslý a odporné chuti.
"Dobrý!" prohlásil Barney s nadějí, že ve tmě nebude vidět, jak se tváří.
"Já, gott og vel," přisvědčil Ottar a dolil Barneymu ten děsivý nápoj tak vehementně, že přetekl a začal mu lepkavě stékat do rukávu.
"Jestli myslíš, že je to odporný," pronesl dutě Amory, "tak ještě počkej, až ochutnáš jídlo."

"A támhle ho máme," ukázal profesor na druhý konec místnosti, kde u zdi jeden ze sluhů cosi štrachal v dřevěné truhle. Když se muž zvedl, kopl do jednoho z okrouhlých tmavých kopečků, které se tam zdvíhaly ze země, a vzduchem projelo bolestné zabečení.
"Oni tu mají...," nedokázal Barney dopovědět.
"Domácí zvířata přímo v domě, správně," dořekl za něj Amory. "Odtud ten drobnej přívažek ke všem ostatním pachům, co tady cejtíš."
Sluha, kterému dlouhé plavé vlasy padaly do očí, takže nebyl nepodobný zanedbanému ovčáckému psu, zdvihl v každém ze svých ušmudlaných pařátů kus čehosi neurčitého a obojí hodil na stůl před Barneyho. Po dřevu to zachrastilo, jako když se sype kamení.
"Copak to je?" zašilhal podezřívavě Barney, přendal si roh do druhé ruky a pokusil se vytřepat z rukávu kašmírové košile potůček piva.
"Ta hrouda nalevo je sýr místní výroby, ta druhá je knaekbrod, něco jako suchar," vysvětlil Jens Lyn. "Nebo je to naopak."
Barney okusil do každého kousek, nebo spíše o každý zaskřípal zuby. "Úžasný, opravdu úžasný!" prohlásil, hodil oba kusy zpět na stůl a pohlédl na svítící ciferník hodinek. "Život ubíhá a my se budeme muset brzy vydat zpátky. Amory, s tebou si chci chvíli promluvit venku, jestli se můžeš na chvíli odpoutat od společenských radovánek."
"S největším potěšením," odvětil Amory, se sebezapřením do sebe nalil většinu svého piva a zhoustlý zbytek vychrstl na zem.
Slunce zmizelo za stříbřitou hradbou mraků a od moře vál chladný větřík. Barney se zachvěl a strčil ruce do kapes bundy.
"Potřebuju tvou pomoc, Amory," řekl. "Sestav mi seznam všeho, co budeme potřebovat, abysme tady mohli dělat exteriéry. Nezdá se, že by se nějaký zásoby daly pořizovat na místě -"
"Tvůj návrh podporuju."
"Takže si budeme muset všechno přivézt s sebou. Chci tady udělat celej střih, takže v jednom přívěsu budeš muset zařídit střižnu."
"To si koleduješ o průšvih, Barney. Udělat tady třeba jen hrubej střih, bude děsná práce. A co synchrony? A hudba?"
"Budem se snažit to zvládnout. Zjednáš skladatele a pár muzikantů. Třeba použijem nějakou místní kapelu."
"Už to slyším."
"I kdybysme museli většinu synchronů předělat, nebude to vadit. Rozhodující je, abysme zpátky přivezli hotovej film."
"Pane Hendricksone," oslovil Barneyho Jens Lyn, který mezitím vyšel za nimi ze dveří a přehraboval se v kapse své zálesácké bundy. "Teď jsem si vzpomněl, že jsem vám měl předat vzkaz."
"O co jde?" zeptal se Barney.
"Nemám ponětí. Říkal jsem si, že to asi bude důvěrné. Dala mi to vaše sekretářka, zrovna když jsme vyráželi."
Barney vzal pomačkanou obálku a roztrhl ji. Byl v ní jediný lístek žlutého papíru se strojopisným vzkazem. Stálo tam: Volal L. M., že akce se ruší. Všechny práce na filmu zastavit. Důvod neuvedl.

6
Barney odhodil časopis zpět na stolek, ale obálka se mu přilepila k ruce a napůl se utrhla. Netrpělivě odloupl papír a zalitoval, že než sem šel, nevěnoval chvilku omytí vikinského piva. Ale akce se ruší...
"Slečno Zuckerová," řekl, "L. M. se mnou chce mluvit. Nechal mi výslovnej vzkaz. Určitě už na mě netrpělivě čeká, abych mu podal hlášení."
"Velice mě mrzí, pane Hendricksone, ale dal mi nejpřísnější pokyny, že má poradu a že ho nikdo nesmí rušit." Přestala

na okamžik žvýkat a zůstala sedět s prsty nad klávesnicí psacího stroje. "Jakmile to půjde, ohlásím mu, že čekáte."A psací stroj se znovu rozehřměl a spolu s ním se rozhýbaly i čelisti.
"Aspoň byste mu mohla cinknout a říct mu, že jsem tady."
"Pane Hendricksone," řekla tónem, kterého by snad mohla užít matka představená, kdyby ji obvinili, že provozuje nevěstinec.
Barney přešel k chladicímu boxu, napil se vody a opláchl si lepkavou ruku. Právě si ji sušil kancelářským papírem, když zabzučel interkom a slečna Zuckerová na něho kývla. "Můžete jít dovnitř," řekla chladně.
"Jak jsi to myslel, L. M.?" zeptal se v okamžiku, kdy se za ním zavřely dveře. "Jak jsi myslel ten vzkaz, cos mi poslal?"
Sam, čiperný jako kus dřeva, seděl zapasován v křesle. Naproti němu se v druhém křesle napůl zhrouceně povaloval zpocený a zničený Charley Chang.
"Jak jsem to myslel? Jak si myslíš, že jsem to moh myslet? Myslel jsem to tak, Barney Hendricksone, žes mi maloval vzdušný zámky a přitom jsi mě tahal za fusekli.
Nechal sis ode mě odsouhlasit natáčení filmu a přitom jsi vůbec neměl scénář!"
"Ovšemže jsem neměl scénář. Jak bych ho taky moh mít, když jsme o natáčení toho filmu sotva rozhodli? Je to mimořádná situace, na to už jsi zapomněl?"
"Jakpak bych moh zapomenout. Ale mimořádná situace je jedna věc a natáčet film bez scénáře zase docela jiná. Snad ve Francii můžou dělat takový umělecký hokuspokusy, ale na těch stejně nepoznáš, jestli k tomu scénář měli nebo ne. Jenže v Climatiku takhle nepracujeme."
"Je to neseriózní," připojil se Sam.
Barney se s vynaložením veškeré vůle ovládl. "Podívej, L. M., měj rozum. Nezapomínej, že je to záchranná operace. Jsou tu naprosto výjimečný okolnosti -"
"Tak tu záchrannou operaci zruš. Už mě to nebolí."
"Nezruším. Vždyť to pořád ještě můžeme zvládnout. Ten film dokážeme udělat. Vždyť sis zavolal mýho scenáristu -"
"Nemá scénář."
"Jistěže nemá, vždyť jsme si teprve včera určili základní téma. No a teď jsi si s ním promluvil a svoje záměry mu vysvětlil -"
"Nemá scénář."
"No tak mě vyslechni, L. M. Charley je dobrej, sám sis ho vybral a sám jsi mu dal pokyny. Jestli někdo dokáže tuhle zakázku splnit, tak je to starej dobrej Charley. Kdyby ti Charley Chang dodal k tomu filmu scénář, tak bys natáčení povolil, ne?"
"Nemá -"
"L. M., ty neposloucháš. Kdyby - to je to rozhodující slovo - kdybych ti hned teď odevzdal Charleyho scénář k tomu báječnýmu filmu pod názvem ... pod názvem ... Vikinský Kolumbus, souhlasil bys s výrobou?"
L. M. nasadil nejskvělejší pokerový výraz. Vrhl zběžný pohled na Sama a ten o milimetry pohnul hlavou. "Ano," řekl L. M. okamžitě.
"Tak to máme napůl v suchu, L. M.," pokračoval spěšně Barney. "Kdybych ti odteďka přesně za hodinu ten scénář odevzdal, tak mi natáčení schválíš - za hodinu je totéž jako teď, že jo?"
L. M. pokrčil rameny: "No dobrá, je. Ale jakej je v tom rozdíl?"
"Tak se v klidu posaď, L. M.," odpověděl Barney, popadl ohromeného Charleyho Changa za ruku a táhl ho z místnosti. "Popovídej si se Samem o rozpočtu, dej si skleničku, já přesně za hodinu zase přijdu. Vikinský Kolumbus se každou chvíli rozběhne."
"Můj psychiatr má ordinační hodiny i večer, Barney," řekl Charley, když se za nimi zavřely dveře. "Měl by sis s ním popovídat. Potrhlý sliby jsem při týhle práci slyšel mockrát, ale tenhle by si zasloužil tesat do kamene -"
"To si povíme jindy, Charley. Teď tě čeká práce." Barney vystrkal zpěčujícího se scenáristu na chodbu a přitom pokračoval: "Řekni mi jenom odhad - jak dlouho by ti to trvalo, než bys nahodil první verzi toho scénáře, když budeš pracovat ze všech sil a vložíš do toho všechno, co v tobě je? Jak dlouho?"
"Je to velká práce. Nejmíň šest měsíců."
"Dobrá, tak šest neděl. Chci soustředěnou práci a prvotřídní výsledek."
"Řek jsem měsíců. Ale i šest neděl je víc než jedna hodina."
"Jestli chceš šest měsíců, máš je mít. Dostaneš tolik času, kolik potřebuješ, na to ti dávám slovo. A taky příjemný a klidný místo pro práci." Procházeli právě kolem barevné propagační fotografie na zdi. Barney se u ní zastavil a ukázal na ni: "To je ono - ostrov Santa Catalina. Spousta slunce a když ti dojdou nápady, osvěžující koupel v moři."
"Tam se nedá pracovat, je tam plno lidí, co dělaj celonoční mejdany."
"To si jen myslíš. Jak by se ti líbilo pracovat na Catalině, když tam nebude ani noha a budeš mít celej ostrov pro sebe? Jen si představ, kolik práce bys moh udělat."
"Barney, já na mou duši nemám ponětí, o čem to sakra mluvíš."
"Budeš ho mít, Charley, za pár minut ho budeš mít."
"Padesát balíků kancelářskýho papíru, krabice kopíráků, písařská židlička -jedna... stolek pod psací stroj - jeden... psací stroj..."
"To je model z roku raz dva, Barney," ozval se Charley, "starožitnost, do který musíš prstama mlátit. Já dokážu pracovat jen na svým elektrickým IBM."
"Obávám se, že v tý části ostrova, kde budeš, není moc spolehlivá dodávka elektřiny. Však uvidíš, jak rychle si prstíky zase zvyknou."
Na korbě nákladáku se objevila velká bedna a Barney si v dlouhém seznamu odškrtl další položku: "Jedno kompletní

tábornický vybavení."
"Jedno co?"
"Kompletní tábornický vybavení z rekvizitárny. Stan, spací pytle, sítě proti moskytům, skládací židličky, polní vařič - a všecko to funguje. Budeš se cítit docela jako doktor Livingstone - akorát dvakrát pohodlnějš. Padesátigalonový sudy s vodou - tři. Mechanický píchací hodiny s kartičkama - jedny."
Charley Chang ohromeně zíral, jak se do vojenského nákladáku stěhuje nejrozmanitější sortiment zásob. Nerozuměl vůbec ničemu. Také neměl potuchy, co je to za divného obstarožního patrona, který za tou hromadou roztodivného harampádí cosi kutí na nějakém divném rádiu, pocházejícím snad z dob Frankensteina. Když se na záď nákladáku vyhouply starobylé mahagonové píchací hodiny s římskými číslicemi na ciferníku, popadl Charley Barneyho za loket a ukázal na ně: "Nic z toho nechápu, a tohle nejmíň ze všeho. Na co píchačky?"
"Profesor Hewett ti za okamžik všechno do nejmenších podrobností vysvětlí. Zatím mi prostě důvěřuj. Uvidíš, že ty píchačky jsou důležitý. Každý ráno si odpíchni začátek pracovní doby, nezapomeň."
"Pane Hendricksone," zavolala jeho sekretářka, "máte opravdu štěstí." Vstoupila do skladu a vedla velkého zubícího se černocha v bílých pracovních šatech a vysoké kuchařské čepici. "Říkal jste, že potřebujete kuchaře, ale okamžitě. Tak jsem šla do naší kuchyně a našla jsem tuhle Clyda Rawlstona. Ovládá nejenom vaření, ale i těsnopis a psaní na stroji."
"Jste anděl, Betty. Nechte sem poslat ještě jeden psací stroj..."
"Už je na cestě. Dodali tu polní lékárničku?"
"Je naložená. Clyde, tohle je Charley. Charley, Clyde. Blíž se seznámíte potom. Teď buďte tak laskaví a nastupte si."
"Pojedu, jakmile mi někdo vysvětlí, co se to tady děje," prohlásil Clyde Rawlstone s chladně nesmlouvavým pohledem.
"Je to nouzová akce celopodnikovýho významu. Climatic vás potřebuje jako loajální zaměstnance. Jsem si jist, že nám oba pomůžete. Všechno vám to vysvětlí profesor Hewett. Nebude to trvat dlouho. Setkám se s váma oběma na tomhle místě podle mejch hodinek přesně za deset minut, to vám slibuju. A teď buďte tak laskaví a přelezte si dozadu za ty bedny, abych moh zavřít korbu."
Pobídnuti autoritou nadřízeného se vydrápali na korbu a profesor Hewett se jim naklonil přes ramena.
"Myslel jsem si, že nejvhodnější období bude kambrium," řekl Barneymu, "rané prvohory, víte? Příjemné, mírné období, teplé a pohodové, a zatím žádní obratlovci, kteří by mohli otravovat. Moře se hemží jednoduchými trilobity. Pro naprostou pohodu je ale možná až moc teplé, takže kdo ví, možná by byl lepší devon, tam také ještě nejsou žádní velcí živočichové, kteří by mohli ublížit -"
"Vy jste odborník, profesore - co považujete za nejlepší. Teď sebou ale musíme hodit, aspoň tady u nás. Odvezte je na Catalinu, tam je vyložte a po šestitejdenní prodlevě je zase přivezte sem. Všechny ty křápy nechte tam, třeba se nám budou ještě hodit. Zbejvá nám už jenom asi patnáct minut."
"Můžete si myslet, že už je to hotové. Nastavení přístrojů na každé další cestě zpřesňuji, takže teď už se umím strefit do žádaného času. Nepromarníme ani chvilku, ani jedinou chvilku."
Profesor Hewett se vrátil ke svým přístrojům a generátor se rozeřval. Charley Chang se pokusil něco říct, ale už to nebylo slyšet, protože náklaďák zmizel. Nebyl v tom žádný zákmit ani postupné rozplynutí, obraz se vytratil naráz, bleskově, jako zadní projekce, když se přetrhne film. Barney chtěl oslovit sekretářku, ale než se k ní stačil obrátit, byl vůz už zase tady.
"Co se stalo?" zeptal se, ale pak si všiml, že z korby zmizely všechny zásoby. Clyde Rawlstone stál vedle profesora u ovládacích panelů, Charley Chang seděl na prázdné bedně a svíral tlustou složku plnou popsaných papírů.
"Nic se nestalo," prohlásil profesor. "Prostě jsem náš návrat načasoval dokonale přesně."
Charley už na sobě neměl sako, košili měl pomačkanou, sepranou a na ramenou tak vybělenou sluncem, že všechna barva vymizela. Vlasy měl dlouhé a tváře mu pokrýval černý plnovous.
"Tak jak to šlo?" zeptal se Barney.
"Docela dobře, i když nejsem ještě úplně hotovej. Víš, to, co tam je ve vodě, ty zuby a ty oči..."
"Kolik času ještě potřebuješ?"
"Dva tejdny by měly bohatě stačit. Ale Barney, ty oči."
"Není tam nic tak velkýho, aby ti to mohlo ublížit. Profesor to říkal."
"Velkýho možná ne, ale je jich v oceánu taková spousta. A ty zuby..."
"Tak nazdar. Profesore, jedem. Dva tejdny."
Náklaďák tentokrát jenom zakmitl, a kdyby byl Barney v pravý okamžik mrkl, nebyl by přesun vůbec zpozoroval. Při tomhle návratu ale seděli Charley a Clyde spolu na druhé straně korby a štos papírů byl tlustší.
"Vikinský Kolumbus," zvěstoval Charley a zamával fasciklem nad hlavou. "Širokoúhlý mistrovský dílo." Podal balík dolů Barneymu a ten si všiml, že ke složce jsou připnuty kartičky.
"To jsou naše píchačky, a když je prozkoumáš, tak zjistíš, že jsme odpíchli každej den, takže si s Clydem nárokujem dvojitou sazbu za soboty a trojitou za neděle."
"A hádám se snad?" odtušil Barney, který spokojeně vážil scénář na dlani. "Tak pojď, Charley, za chvíli budeme mít tvůrčí poradu."
Když vyšli ven, vtáhl Charley do chřípí podvečerní vzduch. "Tady je takovýho smradu," prohlásil. "Dřív mi to nikdy nepřišlo. Tam na ostrově jsem měli takovej báječnej vzduch." Pak pohlédl dolů na své nohy. "Je to zvláštní, bejt zase obutej."
"Návrat do rodnejch míst," opáčil Barney. "Půjdu ten scénář odevzdat a ty si zatím skoč do kostymérny pro nějakej oblek místo toho svýho plážovýho úboru. A taky se nech oholit. Pak co nejdřív přijď do kanceláře k L. M. Je to dobrej scénář?"
"Na hodnocení je možná ještě brzo, ale v určitým smyslu je to možná to nejlepší, co jsem kdy udělal. Při tom

soustředění, s jakým jsem pracoval, a navíc mě nic nerušilo - teda až na ty oči. A hodně mi pomoh Clyde. Píše dobře a bez překlepů. Je básník, věděl jsi to?"
"Já myslel, že je kuchař."
"Jako kuchař je k ničemu. Nakonec jsem vařil jenom já. On tu práci v kuchyni vzal jen proto, aby měl na nájemný. Je to dobrej básník a ovládá dialog, hodně mi pomoh. Co myslíš, můžem ho připsat do tvůrčí skupiny?"
"Nevím, proč by to nešlo. A nezapomeň na to oholení."
Barney došel do kanceláře L. M. a položil scénář na stůl. "Hotovo," prohlásil.
L. M. oběma rukama scénář pečlivě zvážil a pak si ho zdvihl daleko od očí, aby si přečetl nadpis.
"Vikinský Kolumbus. Dobrej titul. Budeme ho muset změnit. Splnil jsi, co jsi slíbil, Barney. Teď mi snad můžeš prozradit tajemství, jak se dělá scénář za hodinu. A pověz to i Samovi, toho to taky zajímá." Sama, sedícího u zdi, nebylo na pozadí šedé tapety téměř vůbec vidět, dokud nepohnul hlavou na znamení souhlasu.
"Žádný tajemství, L. M. Zařídil to vremeatron. Však jsi viděl, co dokáže. Charley Chang se vrátil v čase na příjemný klidný místo a tam na tomhle scénáři pilně pracoval. Zůstal tam tak dlouho, jak potřeboval, a pak jsme ho přivezli zpátky skoro do stejnýho okamžiku, ve kterým odjel. Zatímco byl pryč, tady neuplynul skoro žádnej čas, takže z tvýho pohledu to vypadá, jako by byl kompletní scénář napsanej za hodinu."
"Scénář za hodinu?" zazářil nadšeně L. M. "To bude převrat ve filmařině. A teď nebuď lacinej, Barney. Řekni mi nejvyšší hodinovou sazbu, jakou si dokážeš představit, a pak ji zdvojnásob. Dvakrát. Mně na penězích nezáleží. Chci bejt férovej, Postarám se, aby Charley Chang za tu hodinu dostal nejvyšší odměnu, jakou kdy člověk za hodinu svýho času shrábnul."
"Tos mi nerozuměl. Uplynula hodina jenom tvýho času, ale Charley Chang pracoval na tom scénáři přes dva měsíce, včetně sobot a nedělí a musí dostat zaplaceno za celou tu dobu."
"To nemůže prokázat," zahučel zuřivě L. M.
"To může prokázat. Každej den si odpíchnul na píchačkách."
"Může mě žalovat. Trvalo to hodinu, tak za hodinu zaplatím."
"Same," zaprosil Barney úpěnlivě, "řekni mu něco. Vysvětli mu, že na tomhle světě nic není zdarma. Osmitejdenní plat je za takovejhle vynikající scénář pořád pakatel."
"Scénář za hodinu by se mi líbil víc," opáčil Sam.
"Všem by se nám líbil scénář za hodinu, jenže scénář za hodinu nikdy neexistoval. Tohle je akorát novej způsob práce, ale platit se za něj stejně musí, ať se děje co chce."
Přerušilo je zadrnčení telefonu a L. M. ho zvedl. Nejdřív odpovídal, pak odpovídal jednoslabičným vrčením a nakonec praštil sluchátkem zpět do vidlice.
"Jde sem Ruf Hawk," oznámil. "Toho bysme snad mohli použít do hlavní role. On má ovšem uzavřenou smlouvu s jedním nezávislým producentem na nějakej film. Proklepni ho, Barney, než dorazí jeho agent. A teď k tý jedný hodině..."
"Prosím tě, L. M., promluvíme si o ní potom, ono se to vystříbří."
Když Ruf Hawk vstupoval do kanceláře, zastavil se na okamžik ve dveřích a pootočil hlavu, aby si mohli z profilu prohlédnout, jak dobře vypadá. Vypadal dobře. Vypadal dobře, protože to také byla jediná věc na světě, o kterou se opravdu staral. Po celé zeměkouli se v nespočetných kinech ženám rozbušilo srdce, když sledovaly, jak Ruf sevřel v pevném objetí nějakou tu hvězdičku, která měla to štěstí, ale všechny ty ženy neměly ani ponětí, že jejich šance být někdy sevřeny týmž objetím se rovnají dokonalé nule. Ruf neměl ženy rád. Ne že by trpěl nějakou úchylkou, on neměl rád ani muže - stejně jako pršiplášťě, ovce nebo biče. Ruf měl rád jenom Rufa a plamen lásky v jeho očích nebyl ničím jiným než odrazem narcisistického sebeobdivu. Byl to jen svalnatý kus dobře utvářeného hovězího, než se přišlo na to, že umí hrát. A vlastně ani hrát neuměl, přišlo se spíš na to, že dokáže dělat, co se mu řekne. Plnil přesně pokyny, které dostal, s nekonečnou býčí trpělivostí dokázal opakovat pořád dokola stejná slova nebo stejná gesta. Mezi záběry se osvěžoval pohledem do zrcadla. Jeho neschopnost nikdy nevyšla najevo, protože než by v těch filmech, ve kterých účinkoval, někdo vůbec mohl postřehnout, jak je nemožný, vždycky zaútočili Indiáni nebo všechno rozdupali dinosauři nebo se zřítily hradby Troje nebo došlo k nějaké jiné události, která poněkud odvedla pozornost. A tak byl Ruf spokojený a producenti, když sledovali tržby v kinech, byli také spokojeni, a všichni se shodovali na tom, že tenhle chlapík toho má ještě moc a moc před sebou, než bude patřit do starého železa.
"Ahoj, Rufe!" zahlaholil Barney. "S tebou jsme zrovna chtěli mluvit."
Ruf na pozdrav pohnul hlavou a usmál se. Když mu nikdo neříkal, aby mluvil, moc nemluvil.
"Nebudu dělat žádný okolky, Rufe, a řeknu ti rovnou, že se chystáme udělat nejúžasnější film na světě, bavíme se teď o obsazení hlavní role a padlo tu i tvoje jméno. A já jsem rovnou a nahlas řek, že jestli chceme dělat film o vikinzích, tak nejvikinštější viking, jakýho si dokážu představit, je Ruf Hawk."
Ruf na to ohromující sdělení nereagoval žádným projevem emocí ani zájmu. "Slyšel jsi přece o vikinzích, ne, Rufe?" dotazoval se Barney.
Ruf se mírně usmál.
"Jestli si vzpomínáš," pokračoval Barney, "byli to takoví urostlí chlapíci se sekyrama a s rohama na přilbách, který se pořád plavili po mořích na lodích, co měly na přídi vyřezávanýho draka..."
"Jo, to jo," odpověděl Ruf, který mu konečně věnoval pozornost, "o vikinzích jsem slyšel. Vikinga jsem nikdy nehrál."
"Ale v hloubi srdce sis touženě přál ho hrát, Rufe, jinak to ani nemůže bejt. Ta role je pro tebe jako stvořená. Je to role, do který se můžeš položit, role, ve který budeš před kamerou vypadat skvěle."
Dva obloučky hustého obočí se zvolna stáhly do zakaboněného výrazu. "Já vypadám před kamerou vždycky skvěle."
"No samozřejmě, Rufe, proto jsme tě taky pozvali. Nemáš žádný velký závazky v nějakejch jinejch filmech, viď?"
Ruf se zamyslel a zamračil se u toho ještě víc. "Koncem příštího tejdne začínám dělat na filmu. Něco o Atlantidě."

L. M. Greenspan vzhlédl od scénáře a zamračil se stejně jako Ruf. "To jsem si myslel. Omlouvám se tvýmu agentovi, Rufe, ale budeme si muset najít někoho jinýho."
"L. M.," řekl Barney, "čti si scénář a pěkně se bav. S Rufem nech mluvit mě. Zapomínáš, že tenhle film bude hotovej v pondělí, takže Ruf bude mít ještě tři dny na odpočinek, než se potopí Atlantida."
"To jsem rád, že se zmiňuješ o scénáři, protože jsou v něm závažný chyby. Velký."
"Jak to můžeš vědět? Přečet jsi teprve deset stran. Přečti si ještě kus, pak si o tom můžeme promluvit. Autor už čeká venku. Když budou potřebný nějaký změny, může je udělat prakticky na počkání." Obrátil se zase k Rufovi. "Přání se ti splní, toho vikinga budeš hrát. Máme novej technickej postup, kterým cestujeme do exteriérů. Budeme pryč jenom pár dnů, ale ty dostaneš zaplaceno za celovečerní film. Co si o tom myslíš?"
"Myslím, aby sis radši promluvil s mým agentem. Já se k ničemu, co se týká peněz, nevyjadřuju."
"Tak to má bejt, Rufe. Na to tady agenti jsou. Já bych to taky jinak nedělal."
"Tohle prostě nepůjde," pronesl L. M. hrobovým hlasem. "Od Charleyho Changa bych očekával něco lepšího. To zahájení, to prostě nejde."
"Hned Charleyho zavolám, L. M. Probereme si to, určíme si slabý místa a učísneme je."
Barney pohlédl na hodiny. Bylo osm večer. Sehnat agenta tohohle plemenného býčka. Probrat scénář a odeslat Charleyho zpátky na Catalinu, k jeho zubům a očím, aby provedl změny. Najít herce do vedlejších rolí. Zajistit všechny věci, které by mohli potřebovat na několik měsíců natáčení, a vydat se s celou výpravou včas na cestu. Natočit film v 11. století, z čehož určitě také vyplyne nejeden zajímavý problém. A to všechno provést a ukončit tak, aby mohl v pondělí ráno odevzdat hotový film. A teď je středa, osm hodin večer. Spousta času.
Jasně. Nic proti tomu. Spousta času.
Proč se tedy potí?

7
"Zázrak organizačního umění, pane Hendricksone, tak já tomu říkám - dát tohle všechno dohromady za necelé čtyři dny," prohlásila Betty, když spolu kráčeli podél kolony nákladďáků a přívěsů, táhnoucí se po betonové cestě směrem k ateliéru B.
"Já bych tomu tak neříkal," odpověděl Barney, "ale vždycky si dávám velký pozor, jakých slov užívám před ženami. Co nám říká seznam?"
"V pořádku. Všechny úseky do puntíku provedly všechno, co měly. Pracovaly opravdu skvěle."
"Fajn, ale kde jsou všichni lidi?"
Minuli už téměř všechna vozidla a Barney si uvědomil, že kromě několika řidičů nikoho neviděl.
"Totiž včera, když jste odjel pro filmový materiál, tak jsme tu všichni seděli a nesměli jsme odtud, a tak se to nějak semlelo... Prostě, víte, jedno vyplynulo z druhého."
"Ne, nevím. Co z čeho vyplynulo?"
"Bylo to fakt bezvadné a opravdu jsme litovali, že tu taky nejste. Charley Chang objednal z kantýny dvě basy piv, povídal, že už asi rok pivo neměl a pak ještě někdo dotáhl nějaké pití a chlebíčky, a než se kdo nadál, byl z toho normální mejdan a trval dlouho do noci, tak myslím, že jsou asi všichni ve svých přívěsech a spí."
"Určitě? A kontroloval někdo, že jsou všichni na místě?"
"Strážní nic nepili a říkají, že z objektu nikdo neodešel, takže to musí být v pořádku."
Barney pohlédl na řádku tichých přívěsů a pokrčil rameny. "Vlastně je to asi dobře. Prezenci zkontrolujeme až na místě, a kdyby někdo scházel, tak pro něj dojedeme. Ať radši cestou spěj, ono to tak bude nejlepší. A vy se taky vyspěte, jestli jste byla celou noc vzhůru."
"Díky, šéfe. Budu v přívěsu číslo dvanáct, kdybyste mě potřeboval."
Z otevřených vrat ateliéru se ozývalo rychlé bušení, jak tesaři přitloukali posledních pár fošen na časovou plošinu. Barney se zastavil ve vjezdu, zapaloval si cigaretu a snažil se v sobě vzbudit nadšení a důvěru k té narychlo stlučené stavbě, jejímž prostřednictvím se měla celá filmařská parta dostat do exteriérů na Orknejských ostrovech. Byl to rám ze železných traverz, svařených podle profesorovy specifikace, a pokrytý podlahou z tlustých fošen. Jakmile byla zepředu položena první část podlahy, postavili tam prosklenou budku pro ovládací aparaturu, kam Hewett umístil svůj rozšířený vremeatron. Ten teď, jak se zdálo, navíc k větším rozměrům obsahoval také větší množství propletených drátů a jiskřících cívek. Vedle něj se ocitl mohutný generátor poháněný dieselovým motorem. Na spodku plošiny bylo upevněno přes dvacet velkých pneumatik od nákladďáků, což mělo tlumit nárazy při přistávání. Kolem celé plošiny se táhlo trubkové zábradlí a shora ji překrývala další trubková konstrukce, která vymezovala hranici časového pole. Celá ta věc vypadala dost chatrně a nespolehlivě a Barney se rozhodl, že nejlepší, co může udělat, je nemyslet na to.
"Nastartujte to," řekl profesor Hewett, když se vynořil zpoza aparatury s kouřící páječkou v ruce. Jeden z pomocníků se sklonil nad dieselovým motorem, ten líně hekl, pak s bafnutím vyplivl oblak modravého výfukového dýmu a probudil se k bušícímu životu.
"Jak to jde, profesore?" zeptal se otevřenými dveřmi Barney. Hewett se obrátil a zběžně na něj pohlédl.
"Pane Hendricksone, dobré jitro. Předpokládám, že se ptáte, v jakém stavu se nachází můj vremeatron číslo dvě, a s potěšením si vám dovoluji oznámit, že ve výborném. Je připraven k okamžitému uvedení do provozu. Všechny obvody jsou odzkoušeny, a jakmile budete připraven i vy, můžeme zahájit akci."
Barney se ohlédl po tesařích, kteří zatloukali poslední hřebíky, a skopl z plošiny jakýsi odřezek.
"Vyrazíme okamžitě, pokud jste ovšem nepřišel na nějakej způsob, jak překonat tu potíž s návratem."
Hewett potřásl hlavou na znamení, že ne. "Experimentoval jsem s vremeatronem ve snaze tu bariéru překonat, ale je to nemožné. Když se vracíme v čase, provádíme oblouk v kontinuu a využíváme energie k vychýlení vlastních časových

čar z časových čar okolního světa. Návrat z návštěvy minulosti, ať byl pobyt jakkoli dlouhý, je zpětnou cestou po témž časovém vektoru, ustaveném původním přesunem v čase. V jistém smyslu můžeme tuto cestu nazvat endotemporální, můžeme na ni hledět jako na pohlcování časové energie, a stejně tak můžeme o své cestě do minulosti říkat, že je exotemporální. Proto se nikdy nemůžeme vrátit před okamžik, ze kterého jsme v přítomnosti odcestovali, stejně jako se míček, který upustíte z určité výšky, nikdy neodrazí do větší výšky. Rozumíte?"
"Ani slovo. Nemůžete to zkusit ještě jednou a tentokrát nějak lidsky?"
Profesor Hewett zvedl odřezek světlého borového prkna, olízl špičku kuličkové tužky a načrtl jednoduchý obrazec.

"Prohlédněte si tohle," řekl, "a bude vám to okamžitě jasné. Úsečka A1 Z1 je světová časočára, kde A1 označuje minulost a Z1 budoucnost. Bod B znamená naše vnímání současnosti, to, čemu běžně říkáme ‚teď". Čára AZ je dráha, kterou v čase opisuje vremeatron a spolu s ním i naše časočáry. Vidíte, že světovou časočáru opouštíme v bodě B a přesunujeme se mimočasovým kontinuem do bodu C, který leží například v roce 1000 našeho letopočtu. Takže oblouk BC představuje naši cestu. V bodě C vstupujeme znovu do světové časočáry a pohybujeme se v ní po určitou dobu, kterou naznačuje úsečka CD. Je vám to jasné?"
"Až sem ano," odpověděl Barney a přejel špičkami prstů po čarách. "Tak povídejte dál, dokud ještě chápu, o čem mluvíte."
"Jistě, tak se teď podívejte na oblouk DE. To je náš návrat do určitého časového bodu, který se nachází třeba jen zlomek vteřiny za bodem výchozím, tedy bodem B. Tento návrat dokážu přesně ovládat, pokud se bod B časově ocitne až za bodem E, ale před bod B se nikdy vrátit nemohu. Grafický zápis musí vždycky znít BE, nikdy EB."
"Proč?"
"Jsem rád, že tu otázku kladete, protože v tom je podstata celé věci. Když se znovu podíváte na obrázek, najdete tam bod K. Je to bod, v němž oblouk BC protíná oblouk DE. Tento bod K musí existovat, jinak by bylo nemožné uskutečnit zpáteční přesun. V bodě K totiž dochází ke vzájemné výměně energie, časové váhy jsou v něm vyvážené. Kdybyste umístil bod E mezi body D a B, pak se oblouky, i kdyby si byly sebevíc blízké, neprotnou, energie se nevyváží a k přesunu nedojde."
Barney uvolnil stažené obočí a třel si bolavé místo mezi očima. "Neboli z toho všeho vyplývá," učinil závěr, "že se nemůžeme vrátit dřív, než jsme vyrazili."
"Přesně tak."
"Takže všechen čas, co jsme spotřebovali za tenhle tejden, je navždycky pryč."
"Správně."
"Když teda chceme mít ten film hotovej v pondělí v deset dopoledne, musíme se vrátit do minulosti a zůstat tam, dokud ho nedoděláme."
"Tak výstižně a stručně bych to ani já sám nedokázal vyjádřit."
"Tak s celým tím cirkusem honem vyrazíme, protože už máme sobotu ráno. Tesaři už jsou hotový, tak je načase se hnout."
Prvním vozem v koloně byl džíp. Na předním sedadle spal Tex, vzadu Dallas. Barney k vozu přistoupil, stiskl tlačítko klaksonu a zjistil, že se dívá do hlavně šestiranné pistole, sevřené Texovou mírně rozechvělou rukou.
"Bolí mě hlava," řekl Tex chraplavě, "tak bych byl radši, kdybyste tohle nedělal." Bez velkého nadšení zasunul pistoli zpět do pouzdra.
"Jsme po ránu nějak nervózní, že?" poznamenal Barney. "Potřebuješ trochu čerstvýho vzduchu. Tak jedem."
Tex probudil džíp k životu, zatímco Dallas klopýtal po plošině a upevňoval dva kovové profily jako nájezdovou rampu. Jakmile byl džíp nahoře, vytáhl je za ním.
"Pro první cestu je to všechno," řekl Barney. "Najdem kus rovnýho místa a vrátíme se pro ostatní. Tak do toho, profesore, místo přistání stejný jako při předchozích cestách, ale o osm tejdnů pozdějš."
Hewett s tichým mumláním nastavil přístroje a uvedl vremeatron do chodu. Nový model byl oproti původnímu zdokonalen, protože všechny pocity elektrostatických výbojů a příznaky dávení smrštil do jednoho kratičkého prožitku, v němž cestující jako by byl harfovou strunou, na niž drnkl nebeský prst. Ten pocit ale zmizel skoro dřív, než se objevil. Vnitřek ateliéru vystřídaly slané pršky a jasný ostrý vzduch. Tex tiše zamručel a povytáhl si zip větrovky.
"Tamhle ta louka vypadá na dobrý místo," ukázal Barney na poměrně rovnou plochu, svažující se povlovně k moři. "Dovez mě tam, Texi, a ty, Dallasi, zůstaň s profesorem."
Džíp se zvolna šplhal na svah, motor střílel do výfuku a nad hlavami jim s poplašeným křikem kroužili rackové.
"Velký je to tu dost," prohlásil Barney, když vylezl a kopl do drnu nízké trávy. "Můžeš se vrátit a říct profesorovi, ať trochu poskočí v čase a přistane tady, aby potom vždycky trefil to správný místo, až začneme převážet ostatní."
Barney sklesl na zem a vydoloval z kapsy cigaretovou krabičku, jenže ta byla prázdná. Zmačkal ji a zahodil. Tex mezitím obloukem obrátil džíp a rozjel se zpět k plošině.
Nájezdové rampy byly stále spuštěny a vůz se po nich vyhoupl nahoru. Barney jasně viděl, jak Dallas rampy vytahuje a profesor se obrací k vremeatronu.
"Haló...," zavolal, ale plošina v tom okamžiku zmizela a zůstaly tu jen stopy po džípu a otisky řad pneumatik, na kterých celé zařízení spočívalo. Barney měl původně v úmyslu zavolat Texe, aby tu zůstal s ním.
Slunce zakryl mrak a on se otřásl. Rackové se opět usazovali na mořském břehu a jediným zvukem teď bylo vzdálené šumění příboje, jak se drobné vlnky tříštily o pobřeží. Barney pohlédl na krabičku od cigaret, jedinou důvěrně známou věc v té cizí krajině, a opět se otřásl.
Na hodinky se ani jednou nepodíval, ale rozhodně uplynula nejvýš minuta nebo dvě. I za tu krátkou chvíli si však docela jasně uvědomil, jak se musel Charley Chang cítit na prehistorické Catalině, obklopen jen těmi zuby a očima, a

zadoufal, že Jens Lyn nenesl svůj dvouměsíční pobyt příliš těžce. Kdyby jeho svědomí už dávno neodnesla léta strávená u filmu, snad by k těm mužům pocítil i špetku soucitu. Takhle ovšem litoval jenom sám sebe. Mrak odplul a na něho zase zazářilo slunce. Chladno mu ale bylo dál. Během té krátké chvíle měl takový pocit samoty a ztracenosti, jaký nikdy předtím nezakusil.
Kousek od něho se znovu objevila plošina a zabořila se pár centimetrů do povrchu louky.
"To je dost!" vykřikl, vyskočil, narovnal se v ramenou a cítil, jak se mu jedinou mocnou vlnou vrací autoritativnost.
"Kde jste byli?"
"Ve dvacátém století, kde jinde," opáčil profesor. "Nezapomněl jste ještě na bod K, nebo snad ano? Abychom ve vašem subjektivním čase postoupili o těch pár minut, musel jsem časovou plošinu nejdříve vrátit do doby, z níž jsme odcestovali, a pak ji s příslušným fyzickým a časovým posunem přemístit zase sem. Jak dlouho to trvalo z vašeho hlediska?"
"Nevím, řek bych, že pár minut."
"To na cestu dlouhou dva tisíce let není vůbec špatné. Řekněme, že to bylo pět minut. Z toho by plynulo mikroskopicky malé číslo pro chybu v..."
"No dobrá, profesore, to si vypočtěte ve volným čase. My chcem co nejrychlejc přesunout celej štáb a dát se do práce. Vy dva sjeďte s džípem z plošiny a zůstaňte tu. Začnem sem převážet vozy a vy s nima hned budete sjíždět dolů, aby se plošina uvolnila pro další. Tak jedem."
Tentokrát se s plošinou vracel Barney a ani na okamžik ho nenapadlo pomyslet na to, jak se asi cítí ti dva muži, které tam nechali.
Přesun probíhal dost snadno. Po několika úvodních cestách už vozy i přívěsy bez problémů najížděly a mizely v minulosti. K jediné drobné závadě došlo při prvním přesunu, kdy zadek nákladáku trochu přečníval přes okraj plošiny a po jejím zmizení dopadl na podlahu pěticentimetrový kousek výfuku a půlka plechové tabulky s poznávací značkou. Barney zbytek trubky zvedl a pohlédl na rovný a hladký řez, který svítil jako naleštěný. Zřejmě byl tenhle kousek mimo časové pole, a tak tu prostě zůstal. Totéž by se mohlo stát třeba s něčí rukou.
"Při přesunu budou všichni ve vozech! Všichni kromě profesora. Nehody si nemůžeme dovolit."
Jako poslední najely na plošinu tahač s motorovým člunem na přívěsném podvozku a mrazírenský vůz. Barney se vyšplhal za nimi. Naposledy pohlédl na záři kalifornského slunce a pak dal profesorovi znamení ke startu. Jeho hodinky ukazovaly 11.57, takže bylo těsně před sobotním polednem, když mu z očí zmizelo dvacáté století a vynořilo se století jedenácté. Ulehčené si vydechl. Ve století, které teď opustili, se pro ně teď čas zastavil. Zatímco budou v téhle době natáčet, ať jim to trvá sebedéle, doma neuplyne téměř žádný čas. Až se s hotovým filmem vrátí, bude sobota poledne a do vypršení lhůty budou zbývat ještě skoro celé dva dny. Tlak neustálého napětí poprvé vymizel. Pak se rozpomněl, že má před sebou natáčení celého filmu a že s tím budou všemožné problémy a obtíže. Tlak mu znovu dopadl na ramena a hrdlo plnou silou sevřela smyčka napětí.
Nad ním se rozeřval motor, který nastartoval řidič tahače, a do čistého vzduchu se vyvalil oblak výfukových plynů. Barney uhnul z cesty, aby řidič mohl s motorovým člunem couvnout z plošiny, a rozhlédl se po louce. Náklaďáky a přívěsy tu stály všelijak rozházené, některé však byly srovnány do kruhu, jako když se osadníci chystají na útok Indiánů. V dohledu bylo pár postav, ale většina lidí dosud spala. Barney zatoužil spát také, věděl však, že i kdyby se snažil, neusne. Bude tedy lepší, když se pustí do nějaké práce.
Tex a Dallas se s polštáři z džípu právě usalašili do trávy, když k nim došel.
"Postřeh," řekl a hodil čtvrtdolar směrem k Dallasovi, který ho v letu zachytil. "Hoďte si, jeden z vás pojede se mnou pro Jense Lyna, druhej si může dát dvacet."
"Máš orla," určil Dallas a hned nato zaklel nad portrétem George Washingtona. Tex se krátce zasmál a uložil se.
"Víte," řekl Dallas, "já ani netuším, kde jsme."
"Orknejský ostrovy," odtušil Barney s očima upřenýma na racky, kteří před nimi poplašně vzlétali a vykřikovali nadávky.
"Já byl vždycky slabej v zeměpisu."
"Je to malá skupina ostrovů na sever od Skotska, asi tak na stejný zeměpisný šířce jako Stockholm."
"Na sever od Skotska? Prosím vás! Ve Skotsku jsem byl posádkou za války a slunce jsem tam vídával akorát dírou v mracích, ani to ne moc často. A byla tam taková zima, že by zmrznul i..."
"O tom nepochybuju, jenže to bylo ve dvacátým století. Teď jsme v jedenáctým a uprostřed něčeho, čemu se říká malý klimatický optimum. Tak to aspoň nazývá profesor. Kdybys o tom chtěl vědět víc, tak se ho zeptej. Tehdy bylo - nebo vlastně teď je teplejší počasí, tak se to dá jednoduše říct."
"Tomu se těžko věří," ozval se Dallas a pohlédl nejistě na slunce, jako by očekával, že každou chvíli zmizí.
Dům vypadal stejně, jako když ho viděli naposledy, a když k němu dorazili, seděl právě jeden ze sluhů ve dveřích a brousil nůž. Překvapeně vzhlédl, upustil mokrý kámen a vběhl dovnitř. Okamžik nato se objevil Ottar, který si hřbetem ruky otíral ústa.
"Vítám vás!" zahalekal, když džíp zabrzdil. "Velmi mě těší opět vidět vás. Kde je Jack Daniels?"
"Výuka jazyka byla zřejmě úspěšná," zhodnotil to Dallas, "ale na jeho žízeň to nemělo vliv."
"Pití máme spoustu," ujistil Ottara Barney, "ale nejdřív bych si chtěl promluvit s doktorem Lynem."
"Je tam vzadu," odpověděl Ottar a zahulákal: "Jens, kom hingad!"
Zpoza domu se zvolna vyplížil Jens Lyn, nesoucí hrubé dřevěné vědro. Byl bos a až po pás zastříkán bahnem. Na sobě měl jakýsi pytlovitý oděv, značně potrhaný a převázaný v pase kusem provazu. Jeho dlouhý plnovous a vlasy až na ramena budily téměř stejně majestátní dojem jako Ottarovy. Když spatřil džíp, na okamžik strnul a vyvalil oči, pak vyrazil drsný výkřik, zdvihl vědro nad hlavu a rozběhl se k nim. Dallas vyskočil z vozu a postavil se proti němu.

"Klid, doktore," řekl, "položte ten kbelík, vždyť byste moh někomu ublížit."
Slova toho urostlého chlapíka pronikla skrze hněv k doktorovu mozku, jazykovědec se zastavil a spustil vědro.
"Co se stalo?" dotazoval se hlasitě Lyn, "kde jste byli?"
"Dávali jsme dohromady štáb, co jinýho," odpověděl Barney. "Od chvíle, co jsme vás tu vyložili, uplynulo jen pár dnů - teda pro nás. Já vím, že to pro vás byly dva měsíce."
"Dva měsíce!" zaječel Lyn. "Bylo to víc než rok! Co se stalo?"
Barney pokrčil rameny: "Zřejmě se profesor někde dopustil omylu. Vždyť víte, všechny ty jeho přístroje..."
Jens Lyn zaskřípal zuby tak hlasitě, že to bylo i na těch několik metrů jasně slyšet. "Omylu! Tím je to pro vás odbyté, zatímco já jsem tady uvázl mezi těmi všivými barbary a musel jsem se starat o jejich hnusný dobytek. Pět minut potom, co jste odjeli, mi dal Ottar ránu pěstí do spánku a zabavil mi oblečení, zásoby i všechnu whisky."
"Proč pracovat za whisky, když mohu vzít si jí?" prohlásil Ottar s prostou vikinskou logikou.
"Co se stalo, stalo se," řekl Barney. "Odsloužil jste si tu rok, ale já se postarám, aby se vám to vynahradilo. Vaše smlouva dál platí a dostanete za celej rok zaplaceno. Za pár dnů práce to nejsou špatný peníze, a přitom máte pořád ještě před sebou svou studijní dovolenou a celej rok stipendia. Splnil jste svůj úkol a naučil Ottara anglicky..."
"To dokázala jeho žízeň. Asi měsíc byl ohavně opilý, a když se z toho probral, rozpomněl se na hodiny angličtiny. Nutil mě, abych ho každodenně učil, aby dostal další whisky, jestli se někdy vrátíte."
"Mluvím teď už slušně, pravda je to. Kde je whisky?"
"Máme jí plno, Ottare, neboj se," ubezpečil ho Barney a pak se s hlavou plnou chmurných představ o žalobách a soudních tahanicích obrátil znovu k Lynovi. "Tak co, můžem to takhle urovnat, doktore? Dostanete zaplaceno za celej rok výuky angličtiny a budete pro nás dál pracovat během natáčení. Určitě to musela bejt zajímavá zkušenost."
"Rrrrr!"
"...na kterou hned tak nezapomenete. Navíc jste se jistě naučil hodně ze staroseverštiny..."
"Mnohem víc, než jsem si kdy přál."
"...tak řekněme, že jsme si kvit, co říkáte?"
Jens Lyn postál nějakou chvíli se zaťatými pěstmi, pak pustil vědro na zem a zuřivě do něj kopl, až se rozletělo na kusy.
"No dobrá," řekl, "vlastně ani nemám moc na vybranou. Ale na práci ani nesáhnu, dokud se neosprchuju, neodvšivím a nepřevléknu."
"Samozřejmě, doktore. Za chvíli pojedeme zpátky do našeho tábora. Jsme hned támhle za tím výběžkem..."
"Jestli vám to nevadí, najdu si to," prohlásil Lyn a vykročil po pobřeží.
"Whisky," řekl Ottar.
"Práce," opáčil Barney. "Když máš whisky sjednanou jako plat, musíš si ji vydělat. Zejtra se pouštíme do práce na filmu a předtím chci od tebe pár informací."
"Klidně. Pojď dům."
"Ani náhodou," odpověděl Barney a poodstoupil. "Pamatuju si, co se stalo tomu, kdo tam vkročil přede mnou."

8
"Nehejbej se!" vykřikl Gino. "Nemáš dělat nic jinýho, než stát bez hnutí, a ty ani to nedokážeš."
"Potřebuji napít," zahučel Ottar a zuřivě zacloumal svým dlouhovlasým služebníkem, který při aranžování scény nahrazoval Slythey. Muž vyjekl a málem se zhroutil.
Gino zaklel a obrátil se od hledáčku kamery. "Barney," zaprosil, "řekni těm mamlasům z doby kamenný něco. Tohle má bejt zamilovaná scéna a oni mi tam na tom vršku poskakujou jako zápasníci. To jsou nejhorší figuranti, s jakejma jsem kdy pracoval."
"Jenom si naaranžuj záběr, Gino, hned jsem u tebe," odpověděl Barney a obrátil se znovu k představitelům hlavních rolí. Ruf stál se založenýma rukama a nepřítomně hleděl do prázdna. Ve vikinském ustrojení a s blond plnovousem vypadal skutečně impozantně. Slythey se v kempinkovém křesílku pohodlně opírala dozadu, zatímco jí česali paruku. Se svými asi dvanácti krychlovými stopami prsních zaoblin, které se jí draly přes okraj hlubokého výstřihu šatů, vypadala ještě impozantněji.
"Takže ještě jednou," oslovil je Barney. "Jsi zamilovaná a Ruf odchází do boje. Možná ho už nikdy neuvidíš a na tom kopečku se s ním loučíš. Vášnivě."
"Já myslela, že ho nenávidím," ozvala se Slythey.
"To bylo včera," oznámil jí Barney. "Nenatáčíme scény chronologicky za sebou, to jsem vám přece dneska ráno už dvakrát vysvětlil. Proberem si to rychle ještě jednou - a vás, vážený pane Hawku, bych prosil také o trošku pozornosti. Na začátku filmu přijíždí Thor, kterýho hraje Ruf, se svejma vikinskejma válečníkama a obsadí usedlost, kde ty, Slythey, bydlíš. Jsi Gudrid, dcera pána domu. Vikingové všechny kromě tebe pobijou, tebe si Thor odvede jako kořist. Chce tě, ale ty se s ním pereš, protože ho nenávidíš. Ale postupně si tvoje srdce získá a ty se do něj nakonec zamiluješ. A jen se to stane, vyráží Thor na další vikinskej nájezd a ty čekáš na jeho návrat. A tuhle scénu teď natáčíme. Odešel od tebe, ty se za ním rozběhneš, zavoláš na něj, on se otočí a ty za ním vyběhneš na ten vršek. Je to jasný?"
"Podívejte," řekl Ruf a ukázal na moře, "pluje sem loď."
Všichni se obrátili a upřeli oči na moře. A opravdu, dlouhá vikinská lodice právě obeplouvala výběžek a vjížděla do zátoky. Plachta byla skasaná, ale hlava draka na příďovém vazníku se zdvíhala a klesala podle toho, jak veslaři na obou stranách hnali loď napříč vlnami.
"Zejtra!" vykřikl Barney. "Lyne, kde jste? Vy a Ottar jste snad přece měli sjednat s tím Finnbogem, aby sem se svou lodí připlul až zejtra?"
"Jejich představy o čase jsou velmi rozvolněné," odpověděl Lyn.

Barney sklonil hlavu k zemi a rozběhl se ke kameře. "Co ty na to, Gino?" zeptal se. "Byl by tohle záběr? Můžeš z toho něco udělat?"
Gino už nasadil nástavec teleobjektivu a přiložil tvář k hledáčku. "Vypadá to dobře," hlásil, "opravdu pěknej záběr."
"Tak to toč. Třeba to k něčemu použijem."
Ottar a ostatní Seveřané se rozběhli k domu, aniž dbali Barneyho pokřiku, aby mu nelezli do záběru.
"Co to dělaj?" zeptal se Barney, když se za chvíli vyhrnuli z domu a každý měl v ruce zbraň.
"Nemám sebemenší ponětí," odpověděl Lyn. "Snad je to nějaký uvítací obřad, který neznám."
Ottar a jeho muži stáli na břehu a cosi vykřikovali. Ti na lodi jim odpovídali také pokřikem.
"Natoč to všecko, Gino," velel Barney. "Jestli to bude k něčemu, připíšem to do scénáře."
Hnána záběry vesel, najela lodice na břeh a dračí hlava se vztyčila vysoko nad muži, kteří tam stáli. Snad ještě dříve, než se plavidlo zastavilo, popadli ti na palubě štíty, opřené o boky u veslových průvlaků, a vyskočili do vody.
Stejně jako druhá strana na břehu začali mávat nad hlavami všemožnými meči a sekerami. Obě skupiny se srazily.
"Jak to vypadá?" ptal se Barney.
"Santa Maria," vyjekl Gino. "Vždyť oni se zabíjej."
Muži bojovali a řinčení kovu se mísilo s chraplavými výkřiky. Filmaři, přihlížející z návrší, nedokázali v té změti rozeznat žádné podrobnosti. Viděli jen shluk zápasících postav, z něhož se však náhle oddělil jeden muž a rozběhl se po pobřeží. Byl beze zbraně, zřejmě zraněn, a v patách měl protivníka, který velkými kruhy roztáčel sekeru. Honička byla krátká a konec náhlý. Mezera se rychle zmenšila a sekera zasáhla cíl. Prvnímu muži slétla hlava z ramen a kutálela se po břehu.
"Mydlej se naostro," řekl Barney stísněným hlasem.
"Tohle asi nebude Finnbogi a jeho lidé," vyslovil Lyn domněnku. "Myslím, že ta loď, co přijela, je jiná."
Barney byl muž činu, ale takových činů zase ne. Bitevní ryk, pohled na bezhlavé tělo a krví zbrocený písek na něj měly paralyzující účinek. Co má dělat? Tohle není jeho svět a jeho záležitosti. V takovéhle situaci by si uměli poradit Tex nebo Dallas. Kde jsou?
"Rádio," rozpomněl se opožděně na vysílačku, kterou měl zavěšenou na rameni. Zapnul ji a začal spěšně volat kaskadéry.
"Zpozoroval nás! Obrací se! Běží k nám!" vykřikl Gino. "To je úžasnej záběr!"
Zabiják, místo aby se vrátil na bojiště, vyrazil vzhůru po svahu, mával sekerou a vyrážel chraptivé výkřiky. Filmaři ho z návrší sledovali, jak se blíží, ale nepohnuli se. Bylo to všechno pro ně tak odtažité, že sami sebe chápali jenom jako diváky. Nedovedli si představit, že by do toho vraždění dole mohli být nějak vtaženi. Útočící viking byl stále blíž. Už byly jasně vidět kapičky potu, černé stříkance mořské vody na jeho hrubé červené vlněné košili a rudé šmouhy krve na sekeře a paži.
S těžkým oddychováním se přiblížil k Ginovi, jehož kameru snad považoval za nějakou zbraň. Kameraman zůstal do posledního okamžiku ve své pozici a rozzuřeného útočníka natáčel. Uskočil teprve před dopadající sekerou. Ostří zasáhlo jednu z noh stativu a ohnulo ji, takže se kamera málem převrhla.
"Hej, pozor na zařízení!" vykřikl Barney a okamžitě toho litoval, protože zpocený a zdivočelý viking se obrátil k němu.
Gino se skrčil, napřáhl ruku před sebe a ze sevřené pěsti mu bleskově vyjelo ostří nože - nepochybně výsledek tvrdého výcviku, který v dětství prodělal v chudinských čtvrtích Neapole. Ve chvíli, kdy se viking odvrátil, Gino vyrazil.
Rána by byla jistě zasáhla cíl, jenže viking byl i při své hromotlucké postavě mrštný jako kočka. Bleskově uhnul a čepel mu vjela jen do boku. Zařval bolestí, ale pokračoval v pohybu, takže topůrko sekery zasáhlo Gina do hlavy a ten se zapotácel. Viking ho s rozvášněným jekotem popadl za vlasy, zkroutil mu hlavu k zemi, čímž mu odhalil krk, nad nímž zdvihl sekeru, aby mu hlavu jedinou ranou uťal.
Suše práskl výstřel a viking, kterého kulka zasáhla do prsou, se zakymácel. Otevřel ústa nesnesitelnou bolestí, pootočil se a Tex, kterého ani neslyšeli v džípu přijet, s rukou opřenou o volant vypálil ještě dvakrát. Obě kulky zasáhly vikinga do čela a ten se zhroutil, mrtev ještě dřív, než dopadl na zem.
Gino odstrčil břímě neživého těla ze svých nohou, nejistě se narovnal a ihned vykročil ke kameře. Tex znovu nastartoval motor džípu. Ostatní byli náhlostí útoku dosud tak ohromeni, že se nedokázali ani pohnout.
"Mám sjet tam dolů a pomoct našim statistům?" zeptal se Tex a zasouval do pistole nové náboje.
"Jo," přisvědčil Barney. "Musíme to boží dopuštění zastavit, než budou další mrtví."
"Zrovna tohle nemůžu zaručit," poznamenal Tex hrozivě a džíp se rozjel dolů ze svahu.
"Stopni to!" vykřikl Barney na kameramana. "Do filmu můžem střihnout leccos, ale džíp ne."
Tex čímsi zaklínil tlačítko klaksonu a donutil ho tím nepřetržitě ječet, zařadil jedničku a vytočil motor do nejvyšších obrátek, aby pořádně vyl. Rychlostí pět mil za hodinu se kodrcal k bojišti.
Ottar a jeho muži už džíp víckrát viděli a byli na něj zvyklí, útočníci ale ne. Spatřili, jak se k nim blíží jakási řičící obluda, a zcela pochopitelně na její útok nečekali. Rozprchli se napravo i nalevo, Tex s džípem těsně u vody prudce zatočil a srazil jednoho z nich, který neutíkal dost rychle. Ottar a jeho lidé se za džípem uspořádali do šiku a pustili se do pronásledování překvapených nepřátel. Útočníci prchali, šplhali se na svou dlouhou loď a znovu se chápali vesel.
Tím by byla celá srážka skončila, kdyby se Tex nedal strhnout rozpoutanými bojovými vášněmi. Ještě než se loď zádí napřed dala do pohybu, vyběhl před džíp a odmotal z cívky navijáku pod předním nárazníkem pořádný kus ocelového lanka. Na jeho konci byla smyčka a Tex se s ní v ruce vyšplhal na kapotu, kde ji začal ve stále větších kruzích roztáčet.
Mezi ostatními výkřiky jasně zaznělo jeho heknutí, když své laso hodil. Smyčka se vznesla, dopadla přesně na dračí hlavu a zaklesla se za výčnělek příďového vazníku. Tex ji trhnutím pevně utáhl, pak ležérně seskočil a usedl k volantu.
Záběry vesel začaly lodici pozpátku posunovat směrem od břehu. Tex si zapálil cigaretu a nechal lanko ubíhat, až se ho z navijáku vytočilo 20 nebo 30 yardů. Jeden z vikingů se ho pokoušel svou sekerou přeseknout, ale jen si o ně ztupil ostří. Tex špičkou boty spustil naviják. Lanko, ze kterého okapávala voda, se napjalo, dlouhá lodice se zachvěla a

zastavila se. Nato ji naviják pomalu ale jistě začal přitahovat zpět ke břehu. Vesla se hluboko nořila a vířila vodu, ale nebylo to nic platné.
Bylo po všem. Zbývalo postarat se o zajatce a kořist. Tahle poslední událost vzala útočníkům veškerou bojechtivost, se kterou původně na pobřeží vtrhli. Zbraně žbluňkaly do vody a muži zvedali ruce na znamení, že se vzdávají. Jenom jeden si bojový elán uchoval. Byl to muž s čelenkou, který se předtím pokoušel přeseknout lano. Se sekerou v jedné ruce a kulatým štítem ve druhé vyskočil na břeh a zaútočil na džíp. Tex natáhl spoušť revolveru a čekal. Ale útočníkovi se postavil do cesty Ottar. Oba muži kolem sebe na čáře příboje ostražitě kroužili a vykřikovali jeden na druhého nadávky. Tex pistoli opatrně zase zajistil a zasunul do pouzdra, protože veškeré ostatní dění utichlo, když se proti sobě postavili dva vůdci.
Ottar, zbrocený potem a už unavený bojem, vykřikoval a zahryzával se do okraje štítu, vbíhal až po stehna do vody a snažil se v sobě znovu rozdmýchat žár bojové zuřivosti. Nepřátelský náčelník stál kousek od něho, vrhal zpod okraje železné přilby výhružné pohledy a chrčel cosi urážlivého. Ottar rozmáchlými údery bušil sekerou naplocho do vlastního štítu - a pak ji náhle mohutným vzmachem namířil přímo na protivníkovu hlavu. Protivník bleskově zdvihl štít, aby sekeru odrazil, ale rána byla tak mohutná, že ho srazila na kolena.
V Ottarově jekotu zaznívala ryzí radost a jeho sekera dopadala v neúnavném rytmu znovu a znovu, jako když dřevorubec kácí strom. Jeho nepřítel nedokázal vlastní sekeru ani zvednout, musel se o ni opírat, aby se pod přívalem ran udržel na nohou. Ze štítu odletovaly třísky a zvířené vlny vystřikovaly na bojující muže pršky vody.
Rytmus úderů do štítu se na okamžik zpomalil, když Ottar zdvihl sekeru co nejvýše a vložil veškerou sílu do úderu, který vedl na nepřítelovu hlavu. Štít se pozvedl, ale nedokázal zbraň zastavit. Sekera po něm sjela, trochu se zbrzdila, ale zaťala se vikingovi do stehna. Ten zařval bolestí a ohnal se vlastní sekerou. Ottar uskočil, snadno se jí vyhnul a na okamžik se zastavil, aby zhodnotil účinek své rány. Dobyvatel se marně snažil udržet na nohou. Celé těžiště přenesl na zdravou nohu a bylo vidět, že druhá je napůl přeseknutá a valí se z ní proudem krev. Při tom potěšujícím pohledu odhodil Ottar výzbroj a vyrazil vítězoslavný výkřik. Zraněný viking se na něj pokusil zaútočit, ale Ottar uhnul a jen se tomu nemotornému pokusu smál. Všichni bojovníci na pobřeží - ale i většina těch na lodi - se bezmocnému vzteku zraněného chechtali. Ten stále ještě klopýtal za Ottarem a podnikal stále chabější pokusy svého tančícího protivníka zasáhnout.
Ottar si zřejmě uvědomil, že tahle zábava nemůže skončit jinak než vykrvácením jeho nepřítele, protože náhle přiskočil, udeřil ho do zad a srazil ho obličejem dolů do dotírajících vln. Pak mu jednou nohou přišlápl ruku se sekerou, uchopil oběma rukama jeho hlavu, vtlačil mu tvář do písku a oblázků a držel ho tak dlouho, až se muž přestal divoce zmítat. Byl mrtev, utopen v několika coulech bublající mořské vody. Všichni muži na pobřeží i v lodi provolávali slávu.
Na návrší nad nimi vládlo šokované ticho, porušené jen Rufem Hawkem, který se odpotácel stranou, aby se vyzvracel. Barney si teprve teď všiml, že Gino je už zase u kamery. "Tys ten souboj natáčel?" zeptal se a bolestně si uvědomil, jak se mu přitom zadrhl hlas.
"Všecko mám tady," plácl Gino dlaní na zásobník filmu, "i když z týhle vzdálenosti si nejsem jistej, že jsem chytil všechny detaily."
"Tím líp," opáčil Barney. "Pro dnešek s natáčením skončíme. Za chvíli máme po světle a stejně by se nikomu nechtělo pracovat - s tímhle před očima...," a pokývl směrem k děsivé scéně dole na pobřeží.
"Mně to nevadí," prohlásila Slythey. "Připomíná mi to jatka, kde dělal můj táta, když jsme bydleli v Chicagu. Každej den jsem mu tam nosila oběd."
"My ostatní tvůj trénink nemáme," odtušil Barney. "Zejtra přesně v 7.30 ráno budem pokračovat, kde jsme dneska skončili." A vykročil směrem k hlučnému divokému výjevu, který se odehrával pod kopcem.
Mrtví i ranění byli staháni na hromadu nad čarou příboje a vítězové už drancovali zásoby lodi, přičemž začali pivem. Přeživší útočníky sehnali pod dohled stráží, Ottar před nimi přecházel sem a tam, cosi jim vykládal a svou řeč zdůrazňoval pokřiky a máváním pěstí. Ať už jim říkal cokoli, zřejmě to mělo účinek, protože než Barney došel na úpatí vršku, vikinští útočníci i obránci se svorně obrátili a společně vykročili k domu. Zbyl jenom jediný muž a toho Ottar prudce udeřil pěstí do hlavy, takže upadl, načež ho dva sluhové odnesli. Když na místo dorazil Barney, šmátral Ottar v mělké mořské vodě po své sekeře.
"Nemoh bys mi říct, co se to tady dělo?" dotazoval se Barney.
"Ty viděl jsi, jak já zasáhl nohu?" řekl Ottar a zamával nad hlavou vylovenou sekerou. "Zasáhl ho - prásk! Noha téměř pryč."
"Moc dobrá práce, všecko jsem to viděl. Blahopřeju. Ale kdo to byl - a co tady dělali?"
"On jmenoval Torfi. Whisky?" vykřikl náhle bujaře, když Tex odhodil uvolněné lano do písku a vytáhl zpod sedadla džípu pintovou láhev.
"Whisky," potvrdil Tex. "Není to tvá oblíbená značka, ale bude taky dobrá. To máš jako zvláštní prémii, kterou sis dneska vydělal."
Ottar potěšením zvrátil oči v sloup a zavřel je, když přiložil pintovou láhev ke rtům a vyprázdnil ji.
"Tohle bych chtěl umět," kvitoval to Tex se závistí.
Barney počkal, až byla láhev prázdná a Ottar ji se šťastným výkřikem mrštil do moře, a pak se zeptal: "A o co vlastně šlo s tím Torfim?"
Na Ottara v tu chvíli dolehly veškeré důsledky bitvy i whisky, takže náhle usedl na pobřežní oblázky a jen potřásal velkou hlavou. "Torfi, syn Valbranda," řekl, když znovu popadl dech, "syna Valthjófa, syna Örlyga, přišel Sviney... Torfi zabil muže z Kroppu, dvanáct jich dohromady. Také Honesmany zabil a byl na Hellisfitaru spolu s Illugim Černým a s Turlim Gódim, když tam zabitých osmnáct bylo. Také Auduna, syna Smitkela, spálil v Bergen v jeho vlastní dům," doložil a pokýval vědoucně hlavou, jako by si byl vědom, že právě poskytl životně důležité informace.

"No a?" tázal se udiveně Barney. "Co to všechno znamená?"
Ottar na něj pohlédl a zazubil se. "Smitkel se ženil s Thóroddou, mou sestrou."
"Jasně," řekl Barney, "jak jsem moh na tohle zapomenout. Takže ten Torfi byl na kordy s tvým švagrem, a tím pádem taky s tebou. A tím se taky vysvětluje, proč vás tu chtěl tak trochu pobít. To je mi životní styl! A kdo byli ti chlapi s ním?"
Ottar pokrčil rameny a s námahou se postavil na nohy, přičemž se opíral o přední kolo džípu. "Vikingové. Dobyvatelé. Jeli loupit Anglie. Oni teď nemají už Torfi rád, protože on místo Anglie plul dřív tady. Teď oni se mnou poplují loupit Anglie. Oni se mnou nasednou na moje nová dlouhá loď." Ukázal sekerou na loď s drakem na přídi a rozchechtal se.
"A co ten jeden, co se k tobě nechtěl připojit?"
"Jmenuje Haki. Bratr Torfi. Ten je můj otrok. Já ho prodám zpátky pro jeho příbuzné."
"Jedno musím na těch chlapech ocenit," prohlásil Tex. "Jdou na všechno zpříma a bez okolků."
"Tos řek dobře," poznamenal Barney, hledící s neskrývaným obdivem na vikinga, který v tu chvíli v každém ohledu vzbuzoval dojem Titána. "Nasedni do džípu, Ottare. Odvezeni tě domů."
"Já teď uřídím šip," prohlásil nadšeně Ottar, hodil do vozu sekeru a štít a přehoupl se přes jeho bok.
"K volantu ne," řekl mu Tex. "Na to si ještě dlouho počkáš."
Zásoby z vyloupené lodi obsahovaly také asi dvanáct soudků piva. A z těch byla většina už naražena. Na prostranství před domem začínala oslava vítězství. Vypadalo to, že tu nepanuje žádná zlá vůle vůči nedávným útočníkům, kteří se rozptýlili mezi vítězi a nijak za nimi nezaostávali v pití. Jediný, kdo se všeobecného veselí nezúčastnil, byl Haki, zastrčený se svázanýma rukama i nohama pod lavici. Když se objevil Ottar, uvítala ho vřava pokřiků. Vůdce ihned přikročil k nejbližšímu naraženému soudku, nabral vytékající pivo do dlaní a napil se. Když utichl křik, Barney uslyšel rachot výfuku. Obrátil se a spatřil, jak se k nim po pobřeží hrkotá jedna z filmařských dodávek. V dešti drobných oblázků se u nich smykem zastavila a z okénka se vyklonil Dallas.
"Už deset minut nebo i dýl se s vámi pokoušíme spojit rádiem," řekl.
Barney pohlédl na svou vysílačku a zjistil, že je vypnutá. "Nic hroznýho se neděje," oznámil, "já jsem jenom omylem tu věcičku vypnul."
"Zato v táboře se děje, proto jsme vás chtěli zavolat."
"Co? Co tím myslíš?"
"Jde o Rufa Hawka. Když se vrátil, byl tak rozrušenej, že nekoukal na cestu. Zakop o ovci. Víte, ty špinavý šedivý potvory vypadaj jako kameny. No, prostě přes ni upad a zlomil si nohu."
"Chceš říct, že si můj hlavní představitel třetí den natáčení zlámal nohu?"
Dallas mu s jistou dávkou soucitu pohlédl zpříma do očí a zvolna pokývl.

9
U dveří Rufova přívěsu stál shluk lidí, kterým si Barney musel prorazit cestu.
"Rozejděte se!" vykřikl. "Tady není žádnej cirkus. Nechte mě projít."
Ruf ležel na posteli, kůži měl našedlou a pokrytou perličkami potu. Byl stále oblečen do vikinského kostýmu a pravou nohu měl od kolena dolů omotanou bílým obvazem, jímž rudě prosakovala krev. Vedle lůžka stála v plném ustrojení a pracovní pohotovosti sestra.
"Jak je na tom?" zeptal se Barney. "Je to vážný?"
"Tak vážné, jak bývá zlomená noha," opáčila sestra. "Pan Hawk utrpěl otevřenou frakturu holenní kosti, což znamená, že si zlomil nohu pod kolenem a konec zlomené kosti prorazil kůži."
Ruf, oči zavřené, při tomto vysvětlení hystericky zaúpěl.
"No tak to nebude tak zlý," pronesl se zoufalstvím v duši Barney. "Tu kost mu můžete napravit a za pár dnů bude zase na nohou..."
"Pane Hendricksone," řekla sestra ledovým hlasem, "já nejsem lékař, a tudíž pacienty neléčím. Poskytla jsem první pomoc, ránu jsem ošetřila a převázala sterilním obvazem, aby nedošlo k infekci, a dala jsem pacientovi injekci na ztišení bolesti. Svůj úkol jsem splnila a teď se chci zeptat, kdy dorazí doktor."
"Doktor - no ovšem, ten se o to postará. Je tu moje sekretářka?"
"Ano, pane Hendricksone," ozvala se ode dveří Betty.
"Betty, nasedněte do tý dodávky venku. Pojede s vámi Tex. Najděte profesora Hewetta - ať vás na plošině ihned odveze zpátky do ateliéru a nepromarní přitom ani vteřinu. On bude vědět, co myslím. Vyhledejte podnikovýho doktora a okamžitě ho sem přivezte."
"Nechci doktora, chci zpátky... chci zpátky...," zakvílel Ruf.
"Uhánějte, Betty. Rychle." Barney se obrátil k Rufovi, zeširoka se usmál a poplácal herce po rameni. "A ty si s tím vůbec nelámej hlavu. Nebudem litovat žádnejch prostředků a budeš mít k dispozici všechny zázraky moderní medicíny. Oni dneska dokážou úžasný věci. Drátěný výztuhy do kostí, víš. Za pár dnů budeš zase chlapík a můžeš se dát do práce."
"Ne! Já ten film dělat nechci. Tímhle jsem s ním skončil. Určitě to taky tak mám napsáno ve smlouvě. Chci domů."
"Klid, Rufe, nerozčiluj se. Odpočívej. Zůstaňte s ním, sestro. Já rozeženu ty lidi. Všecko se vystříbří a bude to dobrý."
Ale jeho slova byla stejně dutá jako jeho úsměv, a když odháněl lidi ode dveří a z blízkosti přívěsu, vztekle na ně štěkal.
Neuplynulo ani pět minut, dodávka dorazila zpět a do přívěsu vstoupil doktor, následován pomocníkem, který nesl dva kufry nástrojů a vybavení.
"Všichni kromě sestry odejdou," prohlásil doktor.
Barney zaprotestoval, ale pak pokrčil rameny. Víc v tuhle chvíli stejně nemohl dělat. Vyšel ven a našel profesora

Hewetta, jak se přehrabuje ve vnitřnostech svého vremeatronu. "Nic nerozebírejte," řekl mu Barney. "Tu časovou plošinu musíme mít pro případ potřeby v pohotovosti dnem i nocí."
"Dělám jen bezpečnostní kontrolu některých spojů. Mám obavu, jestli se v tom spěchu část kabeláže nepřehřála. To by pak z dlouhodobého hlediska nebyla moc spolehlivá."
"Jak dlouho vám trvala tahle poslední cesta? Totiž chci říct - kolik tam bylo, když jste odjížděli?"
Hewett pohlédl na ciferníky. "Pár mikrosekund sem nebo tam, je přesně 14 hodin 35 minut 55 sekund, sobota -"
"To už je po půl třetí odpoledne. Kam se nám ztratil všechen ten čas?"
"Ujišťuji vás, že to není moje chyba. Čekal jsem s plošinou a pojedl jsem přitom nepříliš chutný oběd z prodejního automatu, než se vrátilo auto. Doktor, jak mi řekli, nebyl právě v podniku, a tak ho museli nejdřív najít a pak ještě dojet pro potřebnou lékařskou výbavu. Potom teprve přijeli."
Barney si promnul ohryzek, kde pocítil, jakýsi chladný chuchvalec velikosti dělové koule. "Hotovej film mám odevzdat v pondělí dopoledne. Teď máme sobotu odpoledne a natočili jsme asi tak tři použitelný minuty. A můj hlavní mužskej představitel má zlomenou nohu. Čas, začíná nám scházet čas." Pak upřel na profesora zvláštní pohled. "Čas? Vlastně jak to? Času máme přece plno, kolik chceme, ne? Moh byste najít klidný místo, nějaký takový, na jaký jste odvez Charleyho Changa, a vyřešili bysme přesně stejným způsobem i tenhle problém s Rufem."
Dříve než mohl Hewett odpovědět, rozběhl se Barney nadšeně zpět do filmařského tábora, a aniž se obtěžoval s klepáním, vpadl do Rufova přívěsu. Ruf měl teď nohu zafačovanou až po kyčel a doktor mu měřil tep. Pohlédl na Barneyho přísně. "Že byly ty dveře zavřené, to mělo svůj důvod," prohlásil.
"Já vím, doktore, a postarám se, aby sem nikdo nechodil. Vidím, že první část máte vyřízenou. Můžete mi říct, jak dlouho bude v těch obvazech?"
"Jen do té doby, než ho dovezu do nemocnice -"
"Výborně, to teda půjde rychle."
"Tam mu sundám dočasný obvaz a dám nohu do sádry. V té pak zůstane nejméně dvanáct týdnů, to je absolutní minimum, a potom bude pacient ještě nejméně měsíc chodit o holích."
"No, to nezní tak špatně. Vlastně to zní dobře, moc dobře. Byl bych rád, kdybyste na toho pacienta dohlíd, co nejlíp se o něj postaral a přitom si taky užil kus pěkný dovolený. Najdeme hezký a příjemný místo, kde si oba můžete odpočinout."
"Nemám nejmenší tušení, jak to myslíte, ale jestli vám správně rozumím, tak to je nemožné. Mám svou praxi, kterou nemohu na dvanáct týdnů opustit. Ani na dvanáct hodin ne. Na dnešní večer mám sjednáno něco velmi důležitého a musím rychle zpátky. Vaše sekretářka mě ujistila, že budu doma včas."
"No samozřejmě," prohlásil s klidnou jistotou Barney. Tohle měl už vyzkoušené s Charleym a věděl, jak na to. "Svou schůzku dneska večer stihnete a všecko bude v pořádku a v pondělí budete v práci, a k tomu navíc budete mít dovolenou - na účet podniku - a plat za tři měsíce. No nezní to báječně? Povím vám, jak to uděláme -"
"Ne!" zaúpěl Ruf, který se na lůžku nadzvedl právě natolik, aby mohl chabě zamávat pěstí. "Vím, co chcete udělat, ale já říkám ne! Už nechci mít nic společnýho ani s tímhle filmem, ani s těma bláznivejma chlapama. Po tom, co se dělo dneska na pobřeží, mě tady už nikdo neuvidí!"
"Ale Rufe -"
"Nesnaž se mě přemlouvat, Barney, moje rozhodnutí nezměníš. Kvůli tý noze můžu z filmu docela normálně odstoupit. A já bych to udělal, i kdyby tý nohy nebylo. K hereckýmu výkonu mě nemůžeš donutit."
Barney otevřel ústa, aby vyslovil trefnou poznámku, která by vystihovala Rufovo herecké umění, ale s velmi neobvyklou dávkou sebeovládání je zase zavřel. "Promluvíme si o tom ráno. Teď se přes noc pořádně vyspi," zamumlal skrze sevřené rty, pak se místo dalších řečí otočil a odešel.
Když vycházel a zavíral za sebou dveře přívěsu, věděl, že v tu chvíli zavírá také dveře za svým filmem. A za svou kariérou. Ruf své rozhodnutí nezmění, to je jisté. Tou horou svalů a kostí pronikne do jeho mozečku jen málokdy nějaká myšlenka, ale když už se tam dostane, drží pevně. Tohohle svalovce nikdo nedonutí, aby se k odpočinku a na zotavenou vydal na prehistorický ostrov. A když ho nikdo nedonutí, je po filmu.
Barney klopýtl. Vzhlédl a zjistil, že aniž o tom věděl, prošel celým táborem a je už skoro na pobřeží. Byl sám na kopečku, odkud měl výhled na moře a na zátoku. Slunce bylo právě těsně nad obzorem a zaplavovalo okraj nízkých oblaků zlatou září, která se odrážela ve vodě, lámala se a utvářela v proměnlivé obrazce na valících se vlnách. Byla to divoká krása světa bez lidí a Barney ji i všechno s ní spojené nenáviděl. Sebral kámen, který se mu válel u nohou, a mrštil jím, jako by moře bylo zrcadlo, které může rozbít a zničit. Místo toho si tím pohybem spíš poničil ruku, která ho prudce zabolela, a kámen jen kousek od něho s třeskem dopadl na pobřežní oblázky.
Film nebude. Barney hlasitě zaklel.
"Co toto znamená?" zaburácel za ním Ottarův hlas. Obrátil se.
"To znamená, abys odsud vypad, ty mamlase s chlupatou tváří."
Ottar pokrčil rameny a natáhl k němu velkou ruku, ve které svíral dvě láhve Jacka Danielse. "Koukám na tě z dům, špatně vypadáš. Napij se."
Barney už otvíral ústa, aby řekl něco břitkého, ale pak si uvědomil, s kým to mluví, a pronesl jen: "Díky."Apřijal otevřenou láhev. Když polkl dlouhatánský doušek, rozlil se mu tělem příjemný pocit.
"Já přišel pro svůj denní plat, jedna láhev, pak říkal Dallas, že koupí za dnešní boj ještě jedna láhev. Velký den."
"Opravdu velkej den. Podej mi tu flašku. Je to poslední den, protože mám po filmu. Všecko je vyřízený, pryč, fuč, kaput. Víš, co to znamená?"
"Ne," řekl Ottar a v hrdle mu to zase dlouho klokotalo.
"Bodejť bys věděl, ty nedotčený dítě přírody. Je to zvláštní, ale já ti vlastně závidím."

"Ne dítě Přírody, byl muž, jmenoval Tord Koňská Hlava, to byl můj otec."
"Já ti doopravdy závidím, protože ty máš pro sebe celej svět, tedy ten svůj svět. Silná ruka, bytelná žízeň, dobrá chuť k jídlu, nikdy ani na okamžik pochybnosti. Pochybnosti o sobě. My z nich žijeme. Ale ty určitě ani nevíš, co to znamená."
"Pochybnost o sobě? To jako sjálfsmord."
"Ovšemže to nevíš." Viking seděl, a tak se i Barney spustil na zem, aby to měl blíž k láhvi. Slunce zapadlo a nebe bylo na obzoru sytě rudé, nad hlavou přecházelo do šedi a za jejich zády tmavlo.
"My tu děláme film, Ottare, abys věděl. Pohyblivý obrázky. Zábava a velkej kšeft v jednom. Peníze a umění. To nejde dohromady, ale my to mícháme celý roky. Já se tím zabejvám, co jsem vyrost z trikotovejch kalhotek. A teď, dneska, ve zralým věku pětačtyřiceti let, mám po všem, protože bez tohohle mistrovskýho díla se Climatic položí. A když půjde k čertu podnik, půjdu já s ním. A víš proč?"
"Napij se."
"Jistě. Řeknu ti proč. Protože za svůj dlouhej a pestrej pracovní život jsem udělal třiasedmdesát filmů a na jeden každej z nich se dalo okamžitě zapomenout. Když odejdu z Climatic Studios, jdu rovnou ke dnu, protože na světě je spousta lepších režisérů nebo produkčních, který získají každý místo, o který bych se moh ucházet."
Ottar, který teď vypadal velmi vznešeně a hrdinsky, upřel orlí zrak na moře, usmál se a říhl. Barney souhlasně přikývl a znovu se napil.
"Ty jsi moudrej muž, Ottare. Povím ti něco, co jsem ještě nikomu neřek, protože začínám mít z tvýho denního platu pěknou opici a protože ty z toho, co ti povídám, beztak rozumíš jednomu slovu z deseti. Víš, co já jsem? Já jsem průměrnej člověk. Máš sebemenší ponětí, jak hrozný je to přiznání? Když jsi k ničemu, brzy na to přijdeš, na všecko se vyflákneš a jdeš dělat k benzinový pumpě. Když jsi génius, tak o tom víš a něco dokážeš. Ale když jsi průměrnej, tak to nikdy nevíš najisto, svádíš všechno na okolnosti a ženeš se, abys udělal další film, až naděláš třiasedmdesát kusů filmařskýho aušusu a čtyřiasedmdesátej už nikdy nebude. A hlavní legrace je, že ten čtyřiasedmdesátej moh bejt opravdu dobrej. Ví pánbůh, že by byl přinejmenším jinej. A teď je v troubě. Film zemřel nenarozen. Chudák film. Už je ve filmovým limbu. Mrtvej film - žádnej film..."
"Co je film?"
"Vždyť ti říkám, umělecký dílo. Zábava. Jako ty vaše - jak tomu říkáte - ságy..."
"Já zazpívám píseň ze sága. Já jsem dobrý zpěv." Ottar vstal, napil se, aby si pročistil hrdlo, a hřímavým hlasem, zápolícím s hučením vln pod sebou, zapěl:

"Udeř, udeř, meči.
Mysli na mé srdce, kde žije červ.
Ve tváři hněv, mě synové pomstí.
Smrt nemá strach. Hlas valkyrjí přivádí nové hosty na hostinu k Ódinovi.
Smrt přichází a tabule je prostřena.
Život už uplynul, já se smíchem zemřu."

Ottar chvíli postál a pak hněvivě a ještě hlasitěji zahřímal: "Tak pěl Ragnar, když král Alla zabil ho. Alla už mrtvý. Chtěl bych zabít ho!" A zahrozil pěstí k nepřívětivému nebi.
Barney měl už trochu potíže se zrakem, ale zjistil, že když jedno oko zavře, vidí docela dobře. Nad ním se tyčil Ottar, postava z úsvitu světa, ve svém koženém oděvu a s rozevlátými vlasy, na kůži rudé odlesky posledních zbytků sluneční záře. Sága pro něj byla skutečnost. Život a umění pro něj byly jedno. Píseň byle bitva a bitva se stala písní.
Náhle Barney zalapal po dechu, jak ho osvítil nenadálý nápad.
Vlastně proč ne? Nikdy by ho to nebylo napadlo, kdyby tady neseděl, docela vyřízený, na břehu pradávného moře, s mužem, který má být už tisíc let mrtev. Opravdu, proč ne? Všechno v tomhle oboru je bláznivé, tak proč nepodniknout tenhle poslední krok k šílenství? Má svobodu i pravomoc a koneckonců je už stejně na dně.
"Pojď se mnou," řekl, postavil se s námahou na nohy a pokusil se táhnout vikingovu nehybnou postavu za sebou.
"Proč?" zeptal se Ottar.
"Podívat se na obrázky." S Ottarem to nepohnulo. "Na další whisky." To byl mnohem lepší důvod, a tak se k táboru vydali spolu, přičemž se Barney snažil svého druha pečlivě studovat, zatímco ten jako by si toho ani nevšímal.
"Máme hotový ty dnešní záběry?" strčil Barney hlavu do dveří přívěsu techniků.
"Zrovna je dosoušíme, pane Hendricksone," odpověděl technik.
"Dobrá. Tak postavte venku plátno a mrknem se na ně. Nejdřív mi ukažte ty dřívější a pak promítněte dnešní."
"Whisky?" tázal se Ottar a Barney odvětil: "Jasně. Tady se posad a já ji hned splašim."
Dalo mu dost práce, než ve tmě našel správný přívěs, pak překlopýtal přes zásoby jiných potravin a nakonec měl potíže s nalezením toho pravého klíče. Než se konečně vrátil s láhví, technici už instalovali přenosné plátno a postavili před něj pár kempinkových křesílek. Barney s Ottarem se pohodlně uvelebili a láhev postavili mezi sebe. Zavrčela promítačka a oni v tom nesmírně případném kině s hvězdnou oblohou místo stropu začali sledovat film. Ottarovi nejprve dělalo potíže promítané pohyblivé obrazy sledovat. Jeho necvičené oko si je nedokázalo spojit se skutečností. Výtvarné umění mu však nebylo neznámé. Znal ho trojrozměrné jako řezby i dvojrozměrné jako kresby. Když poznal pobřeží a svůj dům, vykřikl úžasem.
Právě končila večeře a kolem se začali shlukovat filmaři, aby se na záběry podívali. I ti, kteří u toho nebyli, se už doslechli o vikinském přepadu, a tak se kolem ozval šepot i zrychlený dech, když se na plátně objevila nepřátelská loď, uvítána vzteklým Ottarovým zamručením. Když loď přistála a začal boj, rozhostilo se zděšené ticho. Úhel záběru byl dobrý, obraz ostrý a jasný, detaily na pohled téměř nesnesitelné. I Barney, který u toho byl, cítil mrazení v zádech, když

se krví zastříkaný viking hnal do kopce přímo na kameru, blíž a blíž.
Ottar vyrazil bojový pokřik, vrhl se proti plátnu, proletěl jím a zamotal se do potrhané látky. I ostatní chvíli zmateně křičeli, než jeden z osvětlovačů zapnul malý bodový reflektor a posvítil, zatímco Lyn uklidňoval rozvášněného vikinga a další kolem přispěli, aby se Ottar vymotal ze zničeného plátna. Mezitím se ve tmě objevila světla auta, které se blížilo k táboru, a za okamžik vjela do pruhu záře filmařského reflektoru bílá sanitka s nápisem Městská nemocnice v Los Angeles.
"Teda vás najít, to je práce," prohlásil šofér. "To jsou velikánský prostory, co tu máte. Nikdy bych nevěřil, že se tohle všecko vejde do jedinýho ateliéru."
Barney se zeptal: "Co chcete?"
"Telefonní výzva. Zlomená noha, jméno pacienta Hawk."
Barney se rozhlédl po mlčících divácích a našel svou sekretářku. "Prosím vás, Betty, zaveďte ty lidi k Rufovu přívěsu. Vyřiďte mu ode mě vřelej pozdrav, řekněte mu, že doufám v jeho brzký uzdravení a tak podobně."
Betty se pokusila něco odpovědět, ale nemohla najít slova. Rychle se odvrátila, přiložila si k tváři kapesník a nastoupila do sanitky. Ticho se protahovalo a mnozí uhýbali Barneyho pohledu. Barney se usmál širokým úsměvem, jehož důvod znal jenom on sám, a bujaře máchl rukou.
"Projekce pokračuje!" zavelel. "Postavte jiný plátno a podíváme se na zbytek záběrů."
Když promítačkou proběhl poslední metr filmu, postavil se Barney do jasného světla před plátno a jednou rukou si před ním zaclonil oči.
"Já tam na vás nevidím - Gino, jsi tady? A Amory?" Ze shluku lidí se ozvalo přitakání. "Dobrá, připravíme se na kamerový zkoušky. Dotáhněte sem osvětlovače a nějaký světla."
"Je noc, pane Hendricksone," namítl nějaký hlas ze tmy.
"Nejsem slepej a rozumím, co chcete říct. Dobrá, dostanete to placený jako přesčas, ale tu zkoušku chci natočit hned. Jak už asi víte, protože pověsti se tady šířej s rychlostí blesku, Ruf Hawk si zlomil nohu a dál s náma točit nebude, takže nemáme představitele pro hlavní mužskou roli. Možná se vám zdá, že je to zlý, ale ono není, protože zatím ho máme jenom na pár záběrech, který budeme muset vystřihnout. Jenže potřebujeme novýho hlavního představitele, a to musíme dneska večer vyřešit. A proto teď vyzkouším člověka, kterýho všichni dobře znáte. Našeho místního přítele Ottara..."
Zaznělo mnoho překvapených heknutí, lidé si šeptali, pár se jich i zasmálo. Ten smích k Barneymu dolehl.
"Já tu vydávám rozkazy, já to tu mám na zodpovědnost, já chci udělat kamerovou zkoušku - a tím je to daný." Umlkl, aby nabral dech, a uvědomil si, že to má opravdu na zodpovědnost. Že má daleko větší zodpovědnost než kdykoli předtím. Je tisíc let vzdálen od ředitelské kanceláře a nemá žádné telefonní spojení. Ani L. M. ho tu nemůže otravovat, dokonce ani kdyby neležel doma s předstíraným infarktem a účetními knihami pod matrací. Celá zátěž spočívá jen a jen na něm, celý film závisí jen na tom, co teď udělá. A nejen film. Závisí na tom existence podniku a pracovní místa všech těch lidí tady - o jeho vlastním ani nemluvě.
Normálně míval za podobných situací žaludek jako na vodě, nemohl spát a bloudil černým lesem nerozhodnosti. Tentokrát ale ne. Snad na něj přešlo něco z vikinského ducha - to vědomí, že každý muž stojí proti světu sám, a jestli mu někdo pomůže, tak je to štěstí, ale spoléhat se na to nemá.
"Tu zkoušku uděláme hned. Vizáž na tu roli Ottar má, to nikdo nepopře. A že má tak trochu cizí přízvuk... no to měli Boyer a von Stroheim taky, a vidíte, co dokázali. Tak se podíváme, jestli Ottar dokáže hrát aspoň jako Ruf."
"Vsadím pět babek, že líp," zavolal někdo.
"Tady se nemáš s kým sázet," odpověděl jiný hlas a zástupem proběhl drobný záchvěv smíchu.
Barney cítil, že mu jaksi samozřejmě fandí. Snad se i jich zmocňuje podivné opojení toho potrhlého nápadu s vikingem. Ať už je to čímkoli, jsou na jeho straně.
Dosedl zpět do křesla, vydal pár pokynů, a zatímco se chystala kamera a světla, usrkával Jacka Danielse. Teprve když byly přípravy hotovy, vstal a sebral pokyvujícímu Ottarovi láhev.
"Dej sem," zahučel Ottar.
"Za chvíli. Teď chci, abys ještě jednou zazpíval tu píseň ze ságy o Ragnarovi."
"Mně nechce se zpívat."
"Ale určitě chce, Ottare. Všem jsem povídal, jaká je to úžasná píseň, a oni ji teď od tebe chtějí slyšet. No že jo, lidi?" Ozvala se bouře souhlasných i povzbudivých výkřiků. Z přítmí vystoupila Slythey a vzala Ottara za ruku. "Pro mě to zahraješ, drahoušku, bude to moje píseň," zarecitovala jednu repliku ze svého předchozího filmu, příběhu o jakémsi bezvýznamném skladateli.
Takovému osobnímu přístupu nedokázal Ottar odolat. Pořád ještě trochu hudral, ale nemyslel to už vážně. Postavil se, kam mu Barney ukázal, a vzal si rekvizitářskou napodobeninu sekery.
"Příliš lehká," prohlásil. "Ze dřevo. Vůbec nic dobrá."
A pak jim zazpíval. Nejdřív hluše a monotónně, pořád ještě s pohledem na sekeru, ale pak ho píseň začala strhávat a on přidával na hlase i na výrazu. Poslední verš vyrazil s hněvivým výkřikem a máchl sekerou tak zuřivě, že porazil a málem zničil jedno ze světel. Unesené obecenstvo propuklo v potlesk a jásot. Ottar se před ním ještě chvíli pohupoval vpřed a vzad a přijímal chválu. "Bezvadný," řekl Barney. "Teď zkusíme ještě jednu drobnou záležitost a už tě necháme jít. Vidíš támhleten reflektorovej stojan, co je na něm navlečenej plášť a přilba? Tak to je nepřátelská hlídka. A ty se máš připlížit a toho chlapa zabít, jako bys to udělal ve skutečnosti."
"Proč?"
"Proč... Ottare, co je tohle za otázku...?" Barney věděl, co je to za otázku. Byla to otázka, na jakou se moc těžko odpovídá. Herec má na takovéhle "proč" jasnou odpověď - protože si tím vydělává na živobytí. Ale proč by to měl

dělat Ottar?
"Hele, pusť to na chvíli z hlavy," řekl Barney. "Pojď sem a posaď se, dej si lok a poslouchej, teď ti zase já povím ságu."
"Vy také máte ságy? Ságy jsou dobré."
V tomto věku před érou zábavy a gramotnosti byla sága písní i dějinami, časopisem i knihou, tím vším naráz a Barney to věděl.
"Zatím dobrý," máchl na kameru a pobídl Ottara: "Vem si láhev a poslouchej. Je to příběh o úžasným vikingovi, velkým válečníkovi, kterej se jmenoval Ottar..."
"Zrovna jak já?"
"Docela tak. Byl to slavnej bojovník. Měl dobrýho přítele, pili i bojovali společně a byli to nejlepší kamarádi na světě. Ale v jedný bitvě nepřítel Ottarova kamaráda zajal, spoutal a odvlek. Ottar nepřátele sledoval a skrejval se poblíž jejich tábora, až se setmělo. Po bitvě měl žízeň, tak se napil. Ale jinak byl pořád zticha a v úkrytu."
Ottar při těch slovech rychle usrkl z láhve a pak se zády opřel o přívěs.
"Nastala tma a přišla ta pravá chvíle. Teď půjde a přítele osvobodí. Vstaň, Ottare, řek si, vstaň a jdi osvobodit přítele, jinak ho ráno zabijou. Vstaň!"
Poslední slovo Barney velitelsky zasykl, Ottar upustil náhle bezvýznamnou láhev a jediným pohybem se ocitl na nohou.
"Podívej, Ottare, tam za rohem domu stojí ten chlap na stráži, vidíš ho? Opatrně. Támhle je."
Ottar se už do příběhu docela vžil. Přikrčil se, opatrně vyhlédl za roh a zase se stáhl.
"Stojí tam, zády k tobě. Připliž se k němu, Ottare, a tiše ho vyřiď. Zaklesni mu ruce kolem krku, aby nevydal ani hlásku. Tak tiše do toho, dokud je obrácenej zády."
Ottar se vykradl zpoza přívěsu, schýlen až k zemi a neslyšně se sunul kupředu. Všichni bez jediného pohybu nebo slova přihlíželi jeho postupu. Barney se rozhlédl a spatřil vedle sebe svou sekretářku, jak nespouští z plížícího se vikinga oči.
"Když urazil asi půl vzdálenosti ke strážnýmu, uslyšel najednou kroky. Někdo šel. Ottar se schoval." Ottar vklouzl do hlubokého stínu a Barney zašeptal: "Jděte tam, Betty. Prostej průchod scénou a odchod vlevo." Vzal ji za ruku a postrčil ji kupředu. "Ottar byl ukrytej ve stínu a kolem prošla nějaká žena. Šla docela blízko, ale neviděla ho. Šla dál a Ottar vyčkal, až byl zase klid. A pak znova vyrazil. Byl pořád blíž a blíž - až moh skočit."
Gino musel rychle přejet kamerou, když se viking náhle vymrštil, stále ještě naprosto neslyšně se rozběhl a prolétl vzduchem směrem k atrapě. Přilba odskočila stranou, Ottar sevřel mezi prsty železnou tyč stojanu a jediným svalovým vypětím ji zkroutil téměř do protisměru.
"Stop," řekl Barney. "To je celej ten příběh, Ottare. Zrovna takhle bys to proved. Zabil jsi strážnýho a osvobodil přítele. Moc dobrý, fakt bezvadný! No tak mu všichni dejte najevo, jak se vám to líbilo."
Ottar se za bouřlivého pochvalného jásotu a hvizdu zvolna probíral z omámení a vracel se duchem do přítomnosti. Pohlédl na ohnutý kus kovu, zazubil se a odhodil ho stranou. "Dobrý byl příběh," prohlásil. "Byl, jak Ottar to dělá."
"Zejtra ti ukážu záběry," nabídl Barney. "Ukážu ti, jak tohle všechno děláš na pohyblivejch obrázcích. Ale teď už máme za sebou dlouhej den. Texi, Dallasi, vemte někdo džíp a odvezte Ottara domů."
Noční vzduch vychládal a lidé se rychle rozcházeli. Jen technici ještě odklízeli reflektory a kameru. Barney se díval, jak koncová světla džípu mizejí za terénní vlnou, a pak si uvědomil, že vedle něj stojí Gino a zapaluje si cigaretu. Vzal si z krabičky také jednu.
"Tak co myslíš?" zeptal se.
"Já nemyslím," pokrčil Gino rameny. "Co já vím. Já jsem kameraman..."
"Každej kameraman, kterýho jsem v životě potkal, v hloubi duše věděl, že je lepší režisér než všichni ti pobudové, se kterejma kdy pracoval. Co si myslíš?"
"No, když se budeš ptát mě, a ty se ptáš, tak bych řek, že je tenhle chlapík přinejmenším lepší než ten naducanej ťulpas, kterýho odnesli. A jestli ty záběry dopadnou tak, jak si myslím, že dopadnou, tak si možná udělal objev století. Samozřejmě jedenáctýho. Říká se tomu hrát realitu."
Barney odhodil cigaretu do tmy. "Přesně tak," poznamenal, "jsem si to myslel i já."

10
Barney musel zvýšit hlas, aby ho v dunivém bubnování deště na střechu přívěsu bylo slyšet.
"A určitě věděl, co podepisuje?" zeptal se a pohlédl pochybovačně na roztřesený křížek a otisk palce pod textem smlouvy.
"Určitě," odpověděl Jens Lyn. "Přečetl jsem mu anglický originál i překlad do staroseverštiny, on se vším souhlasil a podepsal v přítomnosti svědků."
"Doufám, že se nikdy nepotká s dobrým právníkem. Podle tohohle vydělávává jako představitel hlavní mužský role míň než kdokoli z party včetně toho chlápka, co má na starosti pojízdnej záchod."
"Těžko by si mohl na něco stěžovat. Láhev Jacka Danielse denně a jednu stříbrnou marku za měsíc."
"Ale to je množství stříbra, který by stačilo sotva tak na zubní plombu."
"Nesmíme zapomínat, v jakém ekonomickém poměru k sobě vzájemně ty dva rozdílné světy jsou," děl Jens Lyn nejvytříbenějším profesorským tónem a se zdviženým ukazovákem. "Tady vládne převážně prostá zbožní směna a mincemi se platí velmi vzácně, proto má stříbrná marka značně vyšší hodnotu, těžko srovnatelnou se stříbrem, které my vyrábíme ve velkém. Vhodnější zřejmě je zkoumat ji z hlediska kupní síly. Za stříbrnou marku můžete koupit otroka, za dvě marky -"
"Už je mi to jasný, stačí. Důležitější je, jestli s námi zůstane až do konce natáčení."

Jens pokrčil rameny.
"Jo, to je dobrá odpověď." Barney si palcem promnul bolavé místo uprostřed čela a vyhlédl z okna na olověné nebe a padající clony deště. "A takhle už prší dva dny. Přestane to vůbec někdy?"
"To se dalo předpokládat. Nesmíte zapomínat, že i když je tu díky malému klimatickému optimu tepleji než u nás ve dvacátém století, jsme přece jenom v severním Atlantiku zhruba na devětapadesátém stupni severní šířky, a srážky jsou-"
"Tu přednášku si ušetřte. Já potřebuju jistotu, že s náma bude Ottar spolupracovat po celou dobu natáčení, jinak se neodvážím s tím vůbec začít. Může odplout na tý svý nový lodi, nebo provést něco jinýho, co tak vikingové provádějí. Mimochodem, co tu vlastně dělá? Nějak neodpovídá mý představě bodrýho sedláka."
"V současné době je to psanec. Zřejmě se mu nějak nechtělo přestoupit na křesťanství, které už vyznává král Olof Tryggvesson, a tak musel po prohrané bitvě uniknout z Norska."
"A co má proti křesťanství?"
"Olof by ho nejprve podrobil hadí zkoušce. To se oběti nejdřív strčí násilím do úst nátrubek lurhornu, velké válečné trouby, do té se pak ze širšího konce pustí jedovatý had, trouba se uzavře a zahřívá se, až had prchá pohanovi rovnou do krku."
"To musí bejt fajn. A co se stalo, když opustil Norsko?"
"Plavil se na Island, ale ztroskotal v bouři a s několika muži z posádky se zachránil na tomhle pobřeží. To všechno se stalo nedlouho před naším prvním příjezdem."
"Když tu jen ztroskotal, tak čí je ten dům, co v něm bydlí?"
"To nemám zdání. Předchozího majitele se svými lidmi zabil a domu se zmocnil."
"To jsou mi způsoby. Ale z našeho hlediska je to dobrá zpráva. Pokud bude dobře placenej a nalitej, tak nám tu vydrží."
Vstoupil Amory Blestead a za ním vpadl takový poryv větru a deště, že se musel opřít o dveře, aby je zase zavřel.
"Pověs si věci na dveře, ať okapou," řekl Barney. "Na vařiči je kafe. Jak pokračuje interiér?"
"Je skoro hotovej," odpověděl Amory a míchal si v šálku cukr. "Abysme dovnitř dostali kameru a světla, sundali jsme zadní stranu domu, nahradili jsme ji překližkovou zástěnou a střechu jsme o čtyři stopy zvedli. Bylo to mnohem lehčí, než jsem si myslel. Hodili jsme pod trámy zvedáky a vyzdvihli jsme ji celou. A místní lidi pak natahali kamení a zvýšili stěny. Ti chlapi opravdu umějí pracovat."
"A lacino," doložil Barney. "Jediný, co se v tomhle filmu zatím vyvíjí podle plánu, je rozpočet."
Začal listovat svým scénářem a červenou tužkou si odškrtával jednotlivé scény. "Můžem se tedy pustit do interiérů?"
"Jakmile řekneš."
"Tak jdem na to. Natáhněte si holínky. Jak se ti líbily ty záběry z kamerový zkoušky, Amory?"
"Naprosto prvotřídní. Ten viking je bouchač od přírody"
"Jo," souhlasil Barney, chvíli cucal konec tužky a pak ji odhodil, "doufejme. Dokázal nám udělat pár scén, ale jak zvládne celý natáčení? Chtěl jsem nejdřív udělat několik jednoduchejch exteriérů, nasedání do lodě a vylejzání z ní, hrdinný pohlížení k zapadajícímu slunci a tak, jenže počasí mi to překazilo. Budem muset dělat interiéry. Tak držte palce."
Po blátivé cestě, rozježděné vozy z tábora, zvolna sjížděly dolů z kopce a pod plachtu džípu pronikal déšť. Na louce za Ottarovým domem parkovala skupina vozidel, mezi nimiž se vyjímal mohutný obrys přívěsu s generátorem. Zajeli co nejblíže k domu, ale poslední kousek museli dočvachtat pěšky. Většina čeledi byla namačkána venku, pod přečnívající stříškou. Byli zmoklí a nešťastní, protože v domě museli uvolnit místo k natáčení. Překližkové dveře byly pootevřené, protože jimi procházely tlusté kabely, a Barney se tudy protáhl dovnitř.
"Tak si na to posvítíme," řekl a setřásl ze sebe promočený kabát. "A ti lidi támhle v koutě ať vypadnou. Teď chci vidět to zavírací lůžko."
"Ale pozor, neumaž se. Ten patinovej nátěr je ještě vlhkej," varoval Amory a ukázal na dvoukřídlová dvířka ve stěně.
"To není špatný," zhodnotil Barney.
Jens Lyn si odfrkl: "To není dobré, vysvětlil jsem jim, že v takovémhle prostém domě spí obyvatelé na římse podél zdi, jako je třeba támhle, nanejvýš že by mohli mít zavírací lůžko, takovou malou komůrku s dvířky vestavěnou do zdi. Má být malá, aby uchovávala tělesné teplo, v tom je účel takového zavíracího lůžka." Otevřel dokořán půl druhého metru vysoké dveře, za kterými se objevila malá místnůstka, vystlaná pěnovou matrací a nylonovými prostěradly. "Ale tohle je hrůza. Nic takového -"
"Klid, doktore," upokojil ho Barney, když si lůžko prohlédl hledáčkem kamery. "Myslete na to, že děláme film. Do takový rakve, jakou navrhujete vy, nedostanem kameru a dva lidi k tomu. No, tak odendejte tu zadní stěnu."
Dva tesaři sňali zadní stěnu krychličky a v přístřešku na druhé straně se objevila další kamera. "Vlez si tam, Gino," velel Barney, "a já zatím proberu s hercema scénu. Tohle je záběr 54. Jdeš právě včas, Ottare, blíží se tvůj výstup."
Dovnitř vkročil viking, přioděn do plastikové pláštěnky a následován maskérem, který mu nad hlavou držel deštník.
"Nazdar, Barney!" zahlaholil Ottar. "Dobře vypadám, co ty řekneš?"
Vypadal dobře. Strčili ho do vany a vymydlili, třikrát mu museli měnit vodu. Vlasy a vousy mu umyli tónovacím šamponem, vysušili, zastřihli a učesali, načež popustili a přešili na jeho masivní postavu Rufův vikinský kostým. Ottar teď vyhlížel impozantně, věděl to a blažilo ho to.
"Vypadáš úžasně," uznal Barney, "tak skvěle, že bych si chtěl natočit ještě pár tvejch obrázků. Určitě se na ně taky rád podíváš, ne?"
"Dobrý nápad. Vypadám dobře na obrázkách."
"Fajn. Tak já ti povím, co budeš dělat." Barney zaklapl dvířka zavíracího lůžka. "Tam uvnitř budu mít kameru, ty budeš

stát tady a otevřeš ty dveře... Takhle... A až budou dokořán otevřený, podíváš se na lože, asi takhle a zvolna se usměješ. Tohle mi udělej, to je celý."
"To připadá mi hloupý nápad. Udělej raději obrázek, jak já tady."
"Oceňuju tvůj zlepšovací návrh, Ottare, ale spíš to přece jen uděláme tak, jak chci já. Podívej, dostáváš přece flašku denně a marku měsíčně, tak si to taky musíš nějak zasloužit."
"To je pravda. Každý den. Kde je dneškovní láhev?"
"Až doděláš práci. Zatím jsme ani nezačali. Tak se tady pěkně postav a já jdu k tý kameře."
Přehodil si přes hlavu pláštěnku a ťapal blátem do přístřešku.
Po nekonečném opakování scény a spoustě křiku Ottar zřejmě pochopil, co se od něho chce. Zavřeli naposledy dvířka, Barney dal rozjet kameru a následovala klapka. V záběru byl tmavý prostor vnitřku lože, dokud se dveře nerozletěly, otevřeny obrovskou silou. Jedna rukojeť zůstala Ottarovi v ruce a ten ji odhodil. "Kurva," zavrčel.
Barney se zhluboka nadechl. "Ta scéna by měla bejt zahraná poněkud jinak," řekl. "Musíš se do tý role vžít, Ottare. Přišel jsi nečekaně domů, jsi unavenej, otevřeš dveře a chceš si lehnout. Vtom uvidíš, jak tam spí Gudrid, a usměješ se na ni."
"Na tomhle ostrov nikdo nejmenuje Gudrid."
"Gudrid se v tomhle filmu jmenuje Slythey. Víš, kdo je Slythey?"
"Jasně. Ale ona teď není tu. Je to velká hloupost, Barney."
Barney celá léta režíroval lhostejné a špatné herce, a tak tuhle připomínku nebral na vědomí.
"Chvilku počkej a zkusíme to znova," řekl.
Z druhé strany doléhalo nějakou chvíli nakvašené hartusení a brblání, ale nakonec se dvířka znovu otevřela, tentokrát pomaleji a Ottar nahlédl dovnitř. Zarputile se zamračil do kamery, pak pohlédl dolů na lůžko a jeho výraz se zvolna změnil. Nasupené obočí se vyhladilo, koutky úst se pozdvihly do šťastného úsměvu a oči se doširoka otevřely. Natáhl ruku dovnitř.
"Stop. To bylo dobrý," zavolal Barney, načež rychlým pohybem Ottara předešel a sebral z lůžka láhev Jacka Danielse. "Tohle dostaneš později. Au!"
Viking ho popadl za zápěstí a Barney poznal, jaký by to byl asi pocit, kdyby mu ruku sevřely čelisti hydraulického lisu. Láhev mu z ochromených prstů vypadla. Ustoupil zpět do domu, třel si zhmožděné zápěstí a přemýšlel, jestli se v obsazování téhle role přece jen nezmýlil.
Dorazila Slythey, a když z ní stahali gumové holínky, pláštěnku a igelitovou plachtu, stála tu v lehké růžové noční košili bosa a chvěla se zimou. Měla punčochové kalhoty tělové barvy, košile měla hluboký výstřih a byla průsvitná, takže celkový účinek byl neodolatelný.
"Velmi realistické ustrojení, vskutku," prohlásil sžíravě Jens Lyn a odešel.
Ottar spokojeně lokal z láhve a nikoho si nevšímal.
"Je mi zima," řekla Slythey.
"Přidejte k těm světlům nad postelí infrazářič," přikázal Barney. "Záběr 43. Slythey, vlez si pod deku a zavři dvířka. Tam budeš mít teplo."
"Nechci dostat zá-zápal plic."
"Při tvý izolaci, moje milá, to nepřichází v úvahu."
Na plátně to měla být krátká scéna, všehovšudy pár vteřin, jenže při natáčení všechno trvá déle, a tak než byli hotovi, urazil Ottar půl láhve a teď si v koutě něco spokojeně pobrukoval.
"Tak jdem na záběr 55. Ottare, čeká tě práce, tak tu svou vejplatu na okamžik laskavě odlož," zavolal Barney.
Ottar, značně zpacifikován účinkem whisky, se přišoural a pohlédl na Slythey, vábně rozloženou na veleloži a přikrytou vikinsko-indiánskou dekou.
"Je unavená?" zeptal se. "Nemůže spát při takhle moc světla."
"To si hodnej, žes nás upozornil, ale my pořád ještě natáčíme. Poslouchej, co máš dělat." Barney se postavil ke kraji postele. "Před okamžikem jsi otevřel dvířka a zadíval se na to spící děvče. Teď natáhneš ruku a dotkneš se jejích vlasů. Ona se probudí, poleká se a ucukne. Ty se zasměješ, posadíš se na kraj postele, přitáhneš ji na kraj postele a políbíš ji. Ona se brání, odstrkuje tě, ale nakonec se nenávist mění v lásku, ona tě obejme a taky tě políbí. Tvoje ruka zvolna sjede k ramínku její košile, a dávej pozor, musí to bejt tohle, to druhý bude pevně držet, a stáhneš jí ho přes rameno. To je všechno. Tady to stopnem a zbytek ponecháme představivosti p. t. obecenstva. To má dobrou představivost."
Byla to neuvěřitelná dřina, protože Ottar neprojevoval sebemenší zájem. Neustále se ohlížel, jestli někdo nesahá po jeho láhvi, a Barney se zpotil námahou, jak se z vikinga snažil vynutit potřebnou akci. Nakonec umístili láhev do rohu lůžka, mimo záběr kamery, aby Ottara aspoň donutili dívat se víceméně správným směrem.
Barney polkl velký doušek chemicky chutnající vody a znovu postavil Ottara na čáru, vyrytou na hliněné podlaze.
"Tak jedem," řekl, "natočíme to beze zvuku a já ti budu říkat, co máš dělat. A všichni ostatní budou zticha! Je tu randál jak v židovský škole. Kamera, klapka. Ottare, koukáš dolů, správně - ne na tu zatracenou flašku, natáhneš ruku a dotkneš se jejích vlasů. Slythey se probouzí, výborně, tohle nám jde. Teď se posaď - a nerozlámej nám tu postel. Dobrý. Teď vztáhneš ruce a tady bude ten polibek."
Ottarovy prsty se zmocnily nahé Slytheyiny paže - a ve stejném okamžiku se viking napřímil v zádech a na láhev docela zapomněl. Její hormonální kouzla byla v jedenáctém století stejně účinná jako ve dvacátém. Ottarovi stouply do chřípí vůně parfémů a ženského těla a Barneyho pokyn, aby jí začal stahovat košili, už nepotřeboval.
"Moc dobře," zavolal Barney, "vášnivý objetí a polibek. Ale ty nechceš, Slythey."
Slythey se v Ottarově sevření kroutila a bušila zaťatými pěstmi do jeho mohutného hrudníku. S hlavou pootočenou řekla: "Uklidni se, pračlověče, nemačkej mě tak." Ottar ji znovu políbil.

"Výborně!" vykřikl Barney. "A ty, Slythey, jen tak dál! Bezva. Stlač ji na postel, Ottare. Teď to ramínko."
Ozvalo se zapraskání roztržené látky.
"Prosím tě, dávej pozor!" vyjekla Slythey.
"To máš jedno," chlácholil ji Barney. "Noční košili ušijem novou, tohle je výborný. A teď ta změna, Slythey. Nenávist se mění ve vášnivou lásku. Moc dobře..."
"Podívejte, co dělá!" ozval se Amory Blestead.
"Stop. Dobrý. Ten konec ustřihnem. No tak, říkám stop! Ottare, kam dáváš tu ruku... Slythey, záběr skončil."
"No tohle!" vyjádřil se uneseně jeden z osvětlovačů.
"Zastavte je někdo!"
"Ale proč? Vypadá to, že se jim to líbí - a mně taky."
Do zvuků trhané látky se přimísilo Slytheyino spokojené zachichotání.
"No tak dost!" prohlásil Barney ostře. "Mělo to bejt jen ramínko. Tohle už je moc. Ottare, to ne!"
"Juchů!" řekl kdosi, načež následovalo dlouhé ticho, které rušil jen Ottar, oddychující jako parní stroj.
Barney ze sebe konečně setřásl ohromení a zvídavost, přikročil k dvířkům a zabouchl je. Za nimi se ozvalo slastné zapištění. Ohlédl se a spatřil Gina, jak se sklání nad kamerou.
"Co to děláš?" vykřikl. "Stop!"
"Stop, jasně," opáčil Gino a zvolna se u kamery narovnal.
"To jsi mě předtím neslyšel, když jsem ti říkal stop?"
"Stop? Ne, asi jsem se do toho moc zabral."
"Chceš říct... že kamera celou dobu běžela?"
"Celou dobu," přisvědčil Gino s nesmírně širokým úsměvem. "Myslím, pane Hendricksone, že budete mít docela neotřelý příspěvek do cinéma vérité."
Barney se ohlédl na zavřená dvířka a nejistými prsty vylovil cigaretu. "To teda jo. I když nevystříhanou verzi asi nebudeme moct promítat nikde jinde než ve Skandinávii."
"Taky by se to dalo použít pro kurzy předmanželský výchovy."
"Já znám v Beverly Hills chlápka, co půjčuje hambatý filmy. Ten by si to asi taky koupil," podotkl Amory.
Hovor na okamžik přerušilo šťastné zahihňání za dvířky.
"A to tam ještě má flašku whisky," konstatoval zasmušile jeden z tesařů.

11
"Co se mi na tomhle jedenáctým století opravdu líbí," prohlásil Barney a napíchl na vidličku kus bílého masa, "to je chuť těchhle mořskejch živočichů. Čím to je, že jsou tak dobrý, profesore? Neznečištěným mořem nebo čím?"
"Nejspíš to bude tím, že to, co jíte, není mořský živočich z jedenáctého století."
"To mi nenabulíkujete. Tohle přece není nic z těch mraženejch potravin, co jsme si přivezli. Koukněte, mraky se trhaj. Jestli nám tohle počasí vydrží, mohli bysme dneska dotočit ten návrat domů."
Plachta ve vchodu jídelního stanu byla vyrolována vzhůru, takže bylo jasně vidět louky a za nimi proužek oceánu. Na ten profesor Hewett ukázal.
"Ryby ve zdejším moři jsou ve všech praktických ohledech stejné jako ve dvacátém století, ale trilobit, kterého máte na talíři, pochází z docela jiného řádu živočichů a také z jiného geologického období. Přivezli ho výletníci ze Staré Cataliny."
"Tak tohle bylo v těch bedýnkách, co z nich kapala voda," pohlédl Barney podezřívavě na maso na talíři. "Moment, tohleto, co jím, snad nijak nesouvisí s těma zubama a očima, co o nich vykládal Charley Chang, ne?"
"Ne," odvětil profesor. "Vzpomeňte si, když jsme se rozhodli, že budou pracovníci štábu své dva dny volna týdně trávit v jiné době, abychom tady mohli pracovat bez přerušení, zvolili jsme jiné období. Santa Catalina je vynikající výletní místo, to si ověřil už pan Chang, jenom tamější zvířena ho trochu znepokojovala. To byla moje chyba. Zanechal jsem ho v devonském období, kdy z moře už začínali vystupovat obojživelníci, většinou docela neškodná stvoření, jako třeba dvojdyšné ryby, ale ve vodě se hemžilo i leccos jiného..."
"Oči a zuby, to jsme slyšeli."
"A tak jsem si řekl, že pro naše výletníky bude vhodnější kambrium. Tam je při koupám nic neruší. Ve vodě nežije nic jiného než mírumilovný trilobit."
"Už zase říkáte to slovo. Co to je?"
"Vyhynulý antropoid. Forma života, umísťovaná obecně někam mezi korýšovité a pavoukovité. Některé druhy jsou docela malé, největší je ten, který zrovna jíte. Takový mořský šnek, asi tak dvě stopy dlouhý."
Barney upustil vidličku a zhluboka se napil kávy. "To byl tedy lahůdkovej oběd," prohlásil. "Pojďme si teď radši povídat o tý kolonii ve Vinlandu. Už jste ji našli?"
"Nemám moc dobrou zprávu."
"Po trilobitovi je dobrý všecko. Ven s tím."
"Musíte si uvědomit, že moje znalosti toho období nejsou příliš podrobné. Doktor Lyn je ovšem v téhle dějinné době velmi zběhlý a zná v původních ságách veškeré zmínky o objevení Vinlandu a tamních osadách. Já jsem si počínal podle jeho pokynů. Někdy bylo obtížné najít vhodné místo pro přistání. Pobřeží Newfoundlandu a Nového Skotska je mírně řečeno nepravidelné. Ale zvládli jsme to. Rozsáhle jsme využívali motorový člun, takže vás mohu ujistit, že průzkum byl proveden nanejvýš pečlivě."
"Co jste našli?"
"Nic."

"Takovou zprávu rád slyším," řekl Barney a odstrčil talíř se smaženým trilobitem dál od sebe. "Buďte tak laskav, zavolejte doktora, chci se o tom dozvědět víc."
"Je to pravda," potvrdil Jens Lyn ve svém nejchmurnějším severobaltském rozpoložení. "V Severní Americe žádné staroseverské osady nejsou. Je to nesmírně znepokojivé. Prohledali jsme všechna předpokládaná místa od desátého až do třináctého století a nenašli jsme nic."
"A proč jste si myslel, že tam něco najdete?"
Lynovi se zachvělo chřípí. "Dovolil bych si vám připomenout, že od nálezu mapy Vinlandu se prakticky nepochybovalo o tom, že vikingové Severní Ameriku zkoumali a usadili se tam. Existuje záznam, že se do Vinlandu v roce 1121 vydal na misijní cestu biskup Eiríc Gnúppsson. Ságy popisují mnohé plavby do nové země a osady, které tam byly založeny. Jenom přesné umístění těch osad zůstává stále nejasné a my jsme je při tom nedávném průzkumu chtěli objevit. Teoreticky vzato jsme měli prozkoumat tisíce mil pobřeží, protože v umístění Hellulandu a Marklandu, které jsou v ságách zmiňovány, se autority značně rozcházejí. Gathorne-Hardy klade Stramusfjord do Long Island Soundu a Hop umísťuje do ústí Hudsonu. Jiní autoři však soudí, že k přistání došlo dále na sever. Storm a Babcock se vyslovují pro Labrador a Newfoundland. A Mowat se domnívá, že Hop ležel -"
"To stačí," přerušil ho Barney. "Teorie mě nezajímaj. Jestli vám správně rozumím, tak jste mi právě oznámil, že jste nenašli žádný osady, ani sebemenší důkaz, že by tam nějaký byly, ne?"
"To ano, ale..."
"Takže se všechny autority dokonale mejlej."
"No... ano," připustil Lyn, posadil se a vypadal velmi nešťastně.
"Nenechte se tím vyvést z míry, doktore," těšil ho Barney, který zatím nastavil šálek, aby mu do něj číšnice mohla dolít kávu. "Můžete o tom napsat knihu. Pak budete novou autoritou vy. Důležitější ale je, co teď budeme dělat. Tomu, kdo v poslední době nenahlídnul do scénáře, bych rád připomněl, že se jmenuje Vikinský Kolumbus a má to být sága o objevení Ameriky a založení první tamější osady. Tak co budeme dělat? Měli jsme v plánu přesunout štáb do vikinský osady a natočit poslední část filmu tam. Jenže žádný osady nejsou. Tak co teď?"
Jens Lyn si chvíli hryzal klouby na prstech a pak vzhlédl. "Mohli bychom se přesunout na západní pobřeží Norska, tam staroseverské osady jsou a pobřeží se místy moc neliší od Newfoundlandu."
"A je tam hodně Indiánů, který bysme mohli zaměstnat v bitevních scénách?" zeptal se Barney.
"Ani jeden."
"Tak to padá. Snad abysme se zeptali našeho místního člověka." Barney se rozhlédl po stanu a vyhledal Ottara, který ve vzdáleném koutě zpracovával kouřící hromadu trilobitů. "Běžte a vyrušte ho od oběda. Řekněte mu, že nášup i druhej nášup si může dát potom."
"Chceš Ottar?" zeptal se viking, když se přihrnul a žuchnul na lavici.
"Co víš o Vinlandu?" dotazoval se ho Barney.
"Nic."
"Chceš říct, žes o něm nikdy neslyšel?"
"Já slyšel, jak skald o něm básně dělá. Také mluvil jsem s Leif Eiríksson o cestě tam. Neviděl já Vinland nikdy, nic nevím. Jeden rok popluju do Island, potom do Vinland. Budu moc bohatý."
"A jaký tam získáš bohatství? Zlato? Stříbro?"
"Dřevo," řekl Ottar se zjevným pohrdáním k člověku, který tak samozřejmou věc neví.
"Pro grónské osady," vysvětlil Jens Lyn. "Tam je vždycky velký nedostatek jakéhokoliv dřeva, a zvlášť tvrdého dřeva na stavbu lodí. Kdo dodá do Grónska náklad tvrdého dříví, může utržit celé jmění."
"No tak tady máte odpověď," řekl Barney a vstal. "Jakmile tady dokončíme natáčení, vyplatíme Ottara a on vypluje do Vinlandu. A my skočíme kupředu v čase a uvítáme ho tam. Natočíme si vyplutí a pár záběrů, jak se plavěj. A potom přistání. Postavěj si pár chatrčí a my pak dáme příslušnej bakšiš nějakýmu místnímu kmeni, aby jim tu osadu zase spálil, a máme film pohromadě."
"Dobrý nápad. Spousta dřeva ve Vinlandu," souhlasil Ottar.
Jens Lyn začal protestovat, ale pak pokrčil rameny: "Proč bych já měl něco namítat. Jestli je takový blázen, aby to kvůli vašemu filmu podnikl, tak co bych se hádal. Že by Vinland navštívil nějaký Ottar, o tom žádná sága neexistuje, ale pravdivost ostatních ság se zcela zjevně nepotvrdila, nemám vlastně důvod se vzpírat."
"Jdu dojíst oběd," oznámil Ottar.
Barney vyšel ven a zjistil, že ho očekává sekretářka s plnou náručí složek.
"Nechtěla jsem vás rušit při jídle."
"To jste mohla. Po tom, co jsem zrovna snědl, už asi nikdy nebudu mít normální zažívání. Víte, co jsou to trilobiti?"
"Jistě. Ty velké zakroucené potvůrky, co lovíme do sítí na Catalině. Je to velká legrace. Chytají se večer s baterkou. Pak se upečou na ohni a zapíjejí se pivem. To byste měl -"
"Ne, to bych teda neměl. Kvůli čemu jste se mnou chtěla mluvit?"
"Kvůli odpracovaným hodinám a zaznamenávání času, zvlášť o víkendech. Víte, všichni tady tráví volné dny, na které mají nárok za sobotu a neděli, na Catalině - tedy všichni kromě vás. Vy jste za těch pět týdnů, co tu jsme, neměl jediný den volna."
"Pro mě se netrapte, milá Betty. Já si neodpočinu, dokud nebude ten film hotovej. A v čem je problém?"
"Někteří řidiči by tam rádi zůstávali déle než dva dny. Požádali o čtyři a řekli, že pak nebudou žádat příští víkend a budou dělat celou dobu. Já mám v těch záznamech už beztak strašný zmatek a tímhle je dorazím. Co mám dělat?"
"Pojďte se mnou k Ottarovu domu, já to využiju jako zdravotní procházku. Půjdeme po břehu." Než sestoupili na pobřeží, Barney nějakou chvíli mlčky přemýšlel. "Už to mám. Přestaňte zapisovat dny v týdnu a prostě je jenom číslujte.

Každej, kdo odpracoval pět dnů za sebou, má v dalších dvou nárok na volno, a kdo chce čtyři dny volna za sebou, ať pracuje deset dnů a jedenáctej až čtrnáctej má volno. Tak budou souhlasit záznamy ve vašich knihách i na jejich píchačkách, protože odpichujou i tady, i na Catalině. Pro mě dva dny na Catalině, stejně jako čtyři znamenají jenom pět minut na časový plošině, takže z mýho hlediska jsou vlastně pořád všichni tady a pracujou - a to je jediný, na čem záleží. Veďte ty záznamy takhle. Až se vrátíme, srovnám to s L. M. i se mzdovou účtárnou."
Byli už skoro u výběžku, za kterým byla zátoka a Ottarův dům, když se za nimi na hrbolaté cestě vedoucí k pobřeží vynořil táhle houkající džíp.
"Co se děje?" zauvažoval Barney. "Potíže, samozřejmě potíže. S dobrou zprávou za mnou takhle nikdo nechvátá."
Tvářil se hodně otráveně, když zastavili a čekali, až k nim džíp dojede. Řídil ho Dallas a zabrzdil u nich, aniž kolem sebe rozhodil příliš mnoho oblázků.
"K zálivu se blíží nějaká loď," ohlásil. "Ta zpráva už se roznesla a všichni vás hledaj."
"No a ty jsi mě našel. O co jde, zase nějakej vikinskej nájezd, jako posledně?"
"Všechno, co vím, jsem řek," odvětil Dallas a spokojeně okusoval zápalku.
"S těma potížema jsem měl pravdu," konstatoval Barney a nasedl do džípu. "Vy jděte radši zpátky do tábora, Betty, kdoví jestli se nestrhne zas nějaká mela."
Jakmile objeli výběžek, ihned loď spatřili. Bylo to velké plavidlo se širokou plachtou, které se po větru rychle blížilo. Filmaři se drželi pohromadě na návrší za domem, ale všichni místní utíkali na pobřeží, kde začali mávat rukama a křičet.
"Zase vraždění," odhadoval Barney. "A tamhle můj paparazzo je už nachystanej, aby ty jatka zachytil na barvu. Jeď tam, uvidíme, jestli tomu dokážeme zabránit."
Gino měl kameru na břehu postavenou tak, aby zabíral jak uvítací výbor, tak připlouvající loď. Když přijeli blíže, ukázalo se, že to dopadá lépe, než si Barney představoval, protože všichni místní mávali se smíchem a v rukou neměli žádné zbraně. Ottar, který se sem zřejmě rozeběhl, jakmile se o lodi doslechl, stál po kolena ve vodě a na celé kolo hulákal. Když se plavidlo přiblížilo ke břehu, skasali plavci plachtu, ale loď setrvačností doplula až na mělčinu, zaharašila dnem o kameny a trhavě se zastavila. Od kormidelního vesla vyběhl kupředu vysoký muž s mohutným rudým plnovousem a skočil do příboje kousek od Ottara. Vykřikli na sebe pozdravy a vzájemně se pevně objali.
" Tohle medvědí objetí mi najeď do většího detailu!" křikl Barney na Gina. "A nemusím nic aranžovat a žádnýmu nezaplatím ani cent," mumlal si spokojeně pro sebe, když pozoroval živý výjev.
Teď když bylo jasné, že k žádnému násilí nedojde, začali z návrší sestupovat filmaři. Čeleď vyvalila z domu soudky piva.
Barney popošel k Jensi Lynovi, který pozoroval Ottara a jeho návštěvníka, jak si vzájemně ohmatávají bicepsy a pochvalně halekají.
"O co tu jde?" zeptal se Barney.
"Jsou to staří přátelé a vzájemně si vykládají, jak jsou rádi, že se zase setkali."
"To je vidět na první pohled. Kdo je ten rudovous?"
"Ottar mu říká Thorhalle, tak by to mohl být Thorhall Gamlisson z Islandu. Kdysi spolu podnikali loupeživé nájezdy a Ottar o něm vždycky mluvil velmi přátelsky."
"A proč teď tak křičej?"
"Thorhall říká, že je moc rád, že Ottar chce koupit jeho loď, protože on, Thorhall, se těší na návrat do Norska a na to může použít Ottarovu dlouhou lodici. Žádá teď druhou polovinu peněz."
Ottar vyprskl jediné, hlasité, ostré a tvrdé slovo.
"Tomuhle rozumím," poznamenal Barney, "na to už jsme tu dost dlouho, abych aspoň takovýhle základy pochytil."
Křik sílil a přecházel do nepěkné tóniny.
"Ottar říká, že Thorhall musí asi mít v hlavě zlé duchy - illar vattir -, protože on od něj přece žádnou loď nekupoval. Thorhall říká, že když k němu Ottar před třemi měsíci přijel, nechal se hostit a koupil jeho loď, to prý zpíval jinou písničku. Podle Ottara je teď už jisté, že je Thorhall posedlý zlým duchem, protože on tenhle ostrov přes rok neopustil, a tudíž navrhuje, že by se Thorhallovi měla udělat do hlavy díra, aby mu odtud ti zlí duchové vyšli. Thorhall nabízí, že jen co si skočí pro sekeru, ukáže, komu by se měla udělat do hlavy díra."
Barneymu to náhle v mysli sepnulo. Vytrhl se z divácké letargie, která se ho zmocnila při pohledu na dvě těžké váhy, jak se už už chystají k vražednému souboji.
"Nechte toho," vykřikl, ale nevěnovali mu sebemenší pozornost. Zkusil to znovu, tentokrát staroseversky: "Nemid stadar," ale se stejným výsledkem. "Vystřel párkrát do vzduchu," zavolal na Dallase. "Rozežeň je, než se do sebe pustěj."
Dallas vypálil několik výstřelů do pobřežních oblázků, takže odražené kulky bzučely vzduchem nad hladinou. Dva vikingové na okamžik zapomněli na osobní spory a obrátili se. Barney si pospíšil k nim.
"Ottare, poslouchej mě, myslím, že vím, o co tu jde."
"Vím, o co jde," zahučel Ottar a zaťal pěst, velkou jako kovářský perlík. "Ottarovi nikdo nesmí říkat, že je..."
"Není to tak zlý, jak to zní, prostě drobná názorová neshoda." Barney zatahal Ottara za paži, ale nepohnul s ním ani o píď. "Doktore, odveďte Thorhalla do domu a nalejte do něj pár piv, já si zatím promluvím s Ottarem."
Dallas ještě párkrát vystřelil, jaksi na podporu rozvíjejícího se rozhovoru. Když konečně dostali oba muže od sebe, Thorhall si dal říct a pospíšil si na pivo.
"Doplul bys do Vinlandu na tý lodi, co máš?" zeptal se Barney.
Ottar, stále ještě rozzuřený, musel chvíli mžikat a potřásat hlavou, než mu došlo, na co se ho Barney ptá.
"Loď? Co chceš s moje loď?" zasupěl nakonec.
Barney otázku trpělivě zopakoval a Ottar velmi rozhodně zavrtěl hlavou.

"Hloupá otázka," prohlásil. "Dlouhá lodice na přepady. Proti proud řeky, podle pobřeží, nedobrá na velké moře. Přes oceán musíš mít knorr. Tohle je knorr."
Když se na to teď Barney zaměřil, byly mu rozdíly jasné. Lodice zdobená drakem byla dlouhá a úzká, zatímco tenhle knorr byl široký a vystupoval vysoko z vody a byl nejméně sto stop dlouhý. Ve všech ohledech vypadal jako solidní plavidlo.
"Na týhle lodi bys do Vinlandu plout moh?" otázal se.
"Jasně," odpověděl Ottar, ohlédl se za Thorhallem a sevřel pěst.
"A proč ji tedy od Thorhalla nekoupíš?"
"Ty taky?" zahřměl Ottar.
"Počkej, vydrž. Poslouchej. Kdybych ti nějakejma penězma přispěl, moh by sis tuhle věcičku koupit?"
"Stojí hodně marek."
"Jachtink je drahej koníček. Moh bys ji koupit?"
"Může být."
"Tak jsme dohodnutý. Když říká, že si ji před pár měsícema koupil, tak musíš prostě -"
"Nešťouchej do mě!"
"Dám ti peníze, profesor tě odveze zpátky v čase na Island, tam uzavřete obchod a všechno bude v pořádku."
"O čem ty povídáš?"
Barney se obrátil na Jense Lyna, který celý rozhovor jen beze slova poslouchal: "Vy mi rozumíte, ne, Jensi? Dneska ráno jsme se dohodli, že by měl Ottar vyplout do Vinlandu. Teď mi říká, že pro ten úkol potřebuje jinou loď. A Thorhall tvrdí, že u něho před pár měsícema byl a tu loď si koupil. Tak to musí udělat. Amy musíme zařídit, aby to udělal co nejdřív, než se nám to dál zkomplikuje. Na ochranu si vezměte Dallase a vysvětlete to celý Hewettovi. Vemte si s sebou motorovej člun. Odcestujte s tou partou na Island, teda na Island před třema měsícema, kupte loď, smluvte, aby sem dneska připlula, a zase se hned vraťte. Nemělo by vám to trvat déle než půl hodinky. Od pokladníka si nechte vydat nějaký marky, abyste na loď měli, a nezapomeňte si před odjezdem promluvit s Thorhallem. Zjistěte, kolik mu Ottar dal, abyste měli správnou částku."
"To, co říkáte, je paradox," prohlásil Jens.
"Nezdá se mi to možné -"
"Co se vám zdá, je vedlejší. Jste placenej, tak to proveďte. Já zatím Thorhalla trochu zabavím, aby byl v lepší náladě, až se vrátíte."
Džíp odjel a Barney se vydal trochu uvolnit napjatou náladu kolem soudků piva. Severané se pečlivě drželi každý svého hloučku. Návštěvníci byli sešikováni kolem svého velitele. Nikdo moc nepil, zato po sobě vrhali nevraživé pohledy. Gino přišel s lahví, kterou vytáhl z pouzdra na objektiv.
"Nedáš si hlt tohohle, Barney?" zeptal se. "Pravá grappa ze starý vlasti. Ten místní výrobek pít nedokážu."
"Tvý pití je skoro stejně odporný," ujistil ho Barney, "ale zkus to s Thorhallem, tomu to možná bude chutnat."
Gino vytáhl zdobnou zátku, dlouze si lokl a pak podal láhev Thorhallovi. "Drekkid," řekl s celkem přijatelnou staroseverskou výslovností, "og verid velkomnir til Orkneyja!"
Rudovousý viking pohostinství přijal, napil se, zakuckal se, prohlédl si zblízka láhev a napil se znovu.
Džíp se vrátil dřív než za půlhodinu, na kterou Barney celou operaci odhadoval, ale i za tu krátkou chvíli už zábava hučela, pivo teklo proudem a grappa téměř došla. Jenom ve chvíli, kdy k nim rázoval Ottar, všeobecné veselí na okamžik ztuhlo. Thorhall se ihned vztyčil a postavil se zády ke zdi. Ale Ottar zářil radostí. Plácl Thorhalla po rameni, ze všech rázem spadlo napětí a zábava se teprve teď jaksepatří rozproudila.
"Jak to proběhlo?" zeptal se Barney Jense Lyna, který vylézal z džípu mnohem opatrněji než Ottar. Za těch pár minut, co byli pryč, mu narostlo třídenní strniště a pod krhavýma očima mu naskočily velké temné váčky.
"Thorhalla jsme našli docela lehko," pronesl chraplavě. "Byli jsme uvítaní velmi přívětivě a loď jsme koupili bez jakýchkoli potíží. Jenže jsme nemohli odjet bez oslavy, ta probíhala dnem i nocí a trvalo to víc než dva dny, než Ottar u stolu usnul a my jsme ho mohli odnést a vrátit se zpátky. Podívejte se na něj, už zas pije. Jak to dělá?" zatetelil se Jens.
"Čistý životní prostředí a spousta čerstvýho vzduchu," odhadoval Barney. Pokřik a staroseverské jásání nabývalo na síle a Ottar ani na téhle nové hostině neprojevoval sebemenší známky ochablosti. "Mám dojem, že náš hlavní mužskej představitel a statisti už dneska pracovat nebudou. Tak radši svoláme poradu a naplánujem si, jak budeme natáčet ve Vinlandu a na týhle lodi - jakže jí říkáte?"
"Knorr. Nominativ hér er knorrur, akuzativ um knorr -"
"Nechte toho, já vám taky neříkám, jak se dělají filmy. Prohlídnem si ten knorr. Vypadá dost stabilní na to, aby unes kameru, tak uvážíme, do kolika scén ho můžeme použít. A pak musíme naplánovat uvítání ve Vinlandu, a taky, jak tu loď budeme sledovat. Čeká nás ještě spousta práce, ale největší kus už máme za sebou a nějak to dovedem ke konci - jestli se totiž někde něco neschumelí."
Kdesi hlasitě zakřičel racek. Barney natáhl ruku a poklepal na skvrnitý trup knorru.

12

"Zabiju tě, ty mannhundr! Co stříkáš mi vodu na tvář?" zařval Ottar.
"Stop," řekl Barney, přešel po palubě a podal Ottarovi ručník. "Tvůj text zní: ‚Pryč od té plachty! Zabiju každého, kdo se na ni odváží sáhnout! Vpřed! Říkám vám, že cítím zemi. Nevzdávejte se naděje.' Tohle máš říkat. O žádný vodě není v tvým textu ani slovo."
"On stříká tu vodu na mě naschvál," prohlásil Ottar zuřivě.
"No samozřejmě. Jsi na moři, spoustu mil od pobřeží, v bouři. Ta bouře ti stříká vodu do tváře. To se ti přece na moři

určitě stane každou chvíli, a taky se jistě pokaždý nerozvztekáš a nezačneš oceánu sprostě nadávat, že ne?"
"Nejsem na moře. Jsem suchá země před můj dům."
Nemělo cenu znovu vysvětlovat, jak se dělá film, jak má ve filmu všechno vypadat jako doopravdy a jak si to herec má jako opravdové představovat. To všechno už Barney absolvoval více než čtyřicetkrát. Pro tenhle živoucí výtrysk vikinské síly neznamená film nic. Co pro něj vůbec má nějaký význam? Jídlo, pití a nejprostší radosti života. A hrdost.
"To se divím, že ti taková maličkost jako trocha vody vadí," řekl Barney a obrátil se k rekvizitáři: "Prosím tě, Eddie, chrstni na mě kbelík, rovnou do úsměvu."
"Jak si přejete, pane Hendricksone."
Eddie se mocně rozmáchl a chrstl obsah kbelíku do vzduchového proudu větrného ventilátoru, který vrhl cákance tříště Barneymu do obličeje.
"Skvěle," řekl Barney a snažil se nejektat zuby. "Je to úžasně osvěžující. Mně teda trocha vody do obličeje nevadí."
Usmíval se přitom dost křečovitě, protože měl pocit, že za okamžik zmrzne. Zářijové večery byly na Orknejích dost chladné, i když byl člověk suchý, a jemu teď pronikal vzdušný proud promáčenými šaty jako nůž.
"Na mě taky vodu!" zavelel Ottar. "Vodu já ti ukážu!"
"Tak ukaž, a nezapomeň text."
Barney ustoupil ze záběru, když vtom na něj zavolal promítač zadní projekce: "Mám už skoro prázdnou cívku, pane Hendricksone."
"Tak ji převiň, ale hoď sebou, ať tu nejsme celou noc."
Z plátna zadní projekce zmizelo vzpínající se moře, bičované větrem, a celý štáb si popřál chvilku odpočinku. Rekvizitáři na plošině vedle knorru zapnuli elektrické čerpadlo a naplnili si kbelíky novou mořskou vodou. Ottar stál osaměle u kormidelního vesla lodi, vytažené přídí na břeh, a zuřivě se šklebil na celý svět. Reflektory měnily knorr a malý kousek pobřeží za ním v zářivé jeviště, zbytek světa byl pohroužen do tmy.
"Dejte mi cigaretu," požádal Barney sekretářku, "já je mám promáčený."
"Můžem jet, pane Hendricksone," vykřikl promítač.
"Výborně, všichni na místa. Kamera."
Dva rekvizitáři se opřeli o dlouhé páky, kterými nadzvedávali a spouštěli kousek falešné paluby, na níž vzpřímeně stál Ottar.
"Klapka."
Ottar se zaťatými zuby pohlížel přímo do chřtánu ledové vichřice a zápolil s kormidelním veslem, které se mu další muž mimo záběr pokoušel vytrhnout z rukou. "Pryč od té plachty!" zařval. "U Thora! Zabiju každého, kdo se plachty dotkne!"
Dopadla na něj vodní sprcha a on se tomu chladně zasmál: "Mně voda nevadí. Já mám vodu rád. Vpřeď! Cítím zemi. Naději!"
"Stop," rozkázal Barney.
"Dost si vymejšlí," poznamenal Charley Chang. "Takhle jsem to nenapsal."
"Necháme to, Charley. Když je takhle blízko, tak já tomu říkám, že se trefil do černýho." Nato Barney hlasitě zavolal: "Dobrý! Pro dnešek jsme hotovi. Ráno nástup v 7.30, abysme chytli ranní světlo. Jensi a Amory, s váma chci ještě mluvit, než půjdete."
Stáli uprostřed lodi, blízko velkého stožáru, a Barney dupl patou do paluby.
"Dokáže tahle věc opravdu doplout do Severní Ameriky?" zeptal se.
"O tom není pochyb," odpověděl Jens Lyn. "Tyhle staroseverské knorry byly pro plavbu na moři vhodnější - a dokonce i rychlejší - než koráby, na kterých se o pět set let později plavil Kolumbus, a vůbec než všechny španělské i anglické lodi jeho doby. Historie těchto plavidel je dobře zaznamenána v ságách."
"Nezapomínejte, že o některejch ságách v poslední době s úspěchem pochybujeme."
"Existují další důkazy. V roce 1932 vykonala replika takovéhle lodi, jen šedesát stop dlouhá, cestu západním směrem po jedné z Kolumbových tras a překonala jeho nejlepší čas o více než třicet procent. O těchhle lodích panuje mnoho chybných představ. Například se všeobecně soudí, že s tou velkou čtvercovou plachtou dokázali plout jen po větru, ale ony mohly - totiž mohou - plout s odklonem pouhých pěti čárek od protivětru. Ovládací tyči na zapření plachty se říká - a to je zajímavé - beita, od čehož si i angličtina odvodila námořní termín beating up, tedy křižování."
"Dobrá, dám na vás. A co to tu smrdí?"
"Náklad," sdělil Jens s pohledem na temné hromady na palubě, které byly překryty pevně převázanou plachtovinou. "Tyhle lodi nemají podpalubí, takže veškerý náklad se veze na palubě."
"A to vezou samej limburskej sejr?"
"Ale ne. Různé potraviny, píci pro dobytek, pivo a tak. Ten zápach pochází z krycích plachet. Jsou impregnovány dehtem, tulením tukem a máslem."
"Úžasně vynalézavý." Barney ukázal na tmavý otvor za stěžněm: "A co to ruční čerpadlo, co jste tady měl instalovat? Tahle loď musí do Vinlandu doplout, jinak žádnej film nebude. My k tomu musíme podniknout veškerý možný opatření. Amory říkal, že by takový čerpadlo pomohlo, tak kde je?"
"Ottar ho odmítl," vysvětlil Jens. "Díval se na něj s velkým podezřením a bál se, že když se mu na moři porouchá, nebude ho umět opravit. Jejich systém je prostší. V téhle díře stojí jeden muž a vybírá vodu vědrem, druhý ji pak vylévá. Je to možná primitivní, ale funguje to vždycky."
"Pokud mají dost chlapů a věder, a to jistě mít budou. Dobrá, já to beru. Nechci Ottara poučovat, jak má dělat svou věc. Chci se jen postarat, aby tam doplul. A kde je ta navigační záležitost, cos jim sestrojil, Amory?"
"Přístroj jsme zabudovali do trupu, aby na něj nikdo nemoh sahat, a tady nahoře je jen takový jednoduchý okýnko, do

kterýho může kormidelník koukat."
"Bude to fungovat?"
"Nevím, proč by nemělo. Oni jsou tihle Seveřani dobrý navigátoři sami o sobě. Jejich námořní plavby jsou obvykle dost krátký, a tak si určujou kurz podle pevnýho bodu za zádí a druhýho před přídí. Taky znaj směry mořskejch proudů a zvyky mořskejch ptáků a uměj najít zem podle směru jejich letu. Navíc dokážou velice slušně odhadnout zeměpisnou šířku podle toho, jak vysoko nad obzorem je Severka. Pomoc, kterou jim poskytneme my, by měla zapadat do tohohle jejich systému. Měl by to bejt jen doplněk, kterej nezpůsobí tragédii, kdyby selhal. Nabízel by se docela samozřejmě magnetickej kompas, jenže to by jim bylo cizí, a navíc se s ním takhle daleko na severu pracuje obtížně. Je tu hodně magnetickejch anomálií a odchylka magnetickýho severu od reálnýho je už hodně patrná."
"Takže jste to neudělali. A co jste tedy udělali?"
"Tady do zádi jsme zabudovali gyrokompas s napájením na vysoce trvanlivý niklo-kadmiový baterie. Zapneme ho, až budou vyplouvat, a měl by vydržet ve funkci nejmíň měsíc, než baterie dojdou. Je to miniaturizovanej gyrokompas, vyvinutej pro rakety, a žádný otřesy by ho neměly splést. A tady v tom zábradlí přímo před kormidelníkem je umístěnej ukazovatel."
Barney se přes tlusté krycí sklo podíval na bílou střelku, která se jasně vyjímala na černém pozadí. Na tom pozadí nebylo vůbec nic kromě jediného bílého bodu. "Doufám, že tomu Ottar rozumí líp než já," řekl.
"Moc se mu to líbí," prohlásil Amory. "Vlastně je docela nadšenej. Bude ti možná jasnější, když ti to nakreslím." Vytáhl z kapsy propisovačku a zápisníček a rychle načrtl jednoduchý obrázek. "Tahle tečkovaná čára znamená šedesátej stupeň severní šířky. Asi víš, že zhruba po týhle rovnoběžce by musel Ottar plout, aby doplul k mysu Farewell, tady na nejzazším výběžku Grónska. Plul by pořád na západ a na svý zeměpisný šířce by se držel podle toho, jak vysoko vidí Severku. No a my jsme mu nastavili gyrokompas tak, aby pořád ukazoval k mysu Farewell. Když střelka ukazatele směřuje k tomuhle bodu - a obojí je natřený luminiscenční barvou, takže to bude v noci svítit -, tak loď pluje správným směrem. Kompas je povede přímo k výběžku Grónska."
"Kde přezimujou u Ottarovejch příbuznejch. Až sem fajn. Ale co na jaře, až budou muset plout dál? Ta šedesátá rovnoběžka je povede přímo do Hudsonova zálivu."
"Budeme muset kompas nově nastavit," řekl Amory. "Ottar na nás počká, my dáme do kompasu nový baterie a seřídíme ho tak, aby ukazoval sem, do průlivu Belle Isle.
Tou dobu by měl tomu přístroji důvěřovat už natolik, že by se podle něj měl řídit, i když jeho kurz už nepůjde po rovnoběžce. Východogrónskej proud tam ostatně taky směřuje a on to ví. Nebude mu dělat potíže doplout k pobřeží buď Labradoru, nebo Newfoundlandu."
"Dobrá, najde Vinland," řekl Barney. "Ale jak najdeme my jeho."
"Na baterie je zapojenej taky rádiovej odpovídač. Když zachytí náš rádiovej signál, vyšle automaticky odpověď. No a pak už prostě zjistíme směr zaměřovačem."
"Zní to blbuvzdorně. Doufejme, že to blbuvzdorný je." Barney se podíval po nízké, nahrubo tesané palubě a zvedl oči ke štíhlému stěžni. "Já bych se na týhle věci neplavil ani přes tuhle zátoku. Ale já taky nejsem žádnej viking. Zejtra nastane ten slavnej den. Tady už jsme natočili všechno, co jsme potřebovali. Ráno spustíme loď na moře, párkrát vypluje ze zátoky a zase do ní vpluje, uděláme si pár záběrů z pobřeží a pár z paluby. Pak zapneš ten svůj vynález pro poštovní holuby a ať plujou. A koukej, ať ten tvůj přístroj funguje, Amory, jinak se budeme muset usadit ve Vinlandu a nějak se tam sžít s Indiánama. Kdybych s sebou zpátky nepřivez hotovej film, nemá vůbec cenu se vracet."

Gino vystrčil hlavu z čerpacího otvoru jako čertík z krabičky a zamával: "Můžou to rozjet. Jsem připravenej."
Barney se obrátil k Ottarovi, opírajícímu se ledabyle o rukojeť kormidelního vesla, a řekl: "Tak dej rozkaz, prosím tě."
Unavení lodníci temně reptali, když se měli znovu opřít do rumpálu. Už od časného rána vztyčovali a znovu spouštěli plachtu a pojížděli sem a tam po zátoce, aby si filmaři mohli natočit záběry ovládání lodi. Rumpál se dal zvolna do pohybu a otvorem na špici stožáru začalo se skřípěním klouzat naolejované lano, táhnoucí vzhůru celou tíhu hrubé vlněné plachty, které ještě přidávaly na váze pruhy tulení kůže, našité na ni pro udržování tvaru. Gino jel záběrem kamery vzhůru po stožáru, aby zachytil, jak plachta stoupá.
"Je pozdní čas," prohlásil Ottar. "Když máme plout dnes, musíme plout brzy."
"Už jsme skoro hotový," odpověděl mu Barney. "Chci mít ještě pěknej záběr na tebe, jak ze zátoky odplouváš, a ten by moh bejt poslední."
"To sis natočil ráno. Plavba za ranního rozbřesku, říkal jsi."
"To bylo ze břehu. Teď chci mít tebe a Slythey u kormidla, jak vyplouváte ze své domovina do neznáma..."
"Na moje loď žádná žena u kormidla!"
"Však nemusí tu loď řídit. Prostě bude stát vedle tebe a třeba tě držet za ruku, tím snad nežádám tak moc."
Plachta se už vyšplhala k vrcholku stožáru a Ottar vykřikl několik povelů. Lano, kterým byla vytažena, bylo napevno uchyceno jako stožárový úpon a odpojeno od rumpálu. Místo něj tam upevnili kotevní lano. Gino si natočil další otáčení rumpálu i to, jak byla vytažena na palubu kotva, vodními řasami obrostlý kilik, velký kámen zasazený v dřevěné kleci. Vítr napjal plachtu, loď se začala rozjíždět a Barney pobízel kameramana, aby si rychle naaranžoval záběr.
"Slythey!" zavolal. "Na scénu. A hoď sebou."
Když byl knorr plně naložen, nebylo snadné dostat se z přídě na záďovou nástavbu. Kromě dvou nízkých spacích kabin se tu nebylo čeho zachytit a paluba byla zavalena nejen nákladem, ale muselo se na ni směstnat přes čtyřicet lidí, šest spoutaných krav a jeden býk, stádečko ovcí a dvě kozy, které stály na vrcholku hromady zásob. Ve všeobecném pokřiku, bučení a bečení bylo obtížné na něco myslet. Slythey si prorazila cestu celým tím zmatkem a Barney jí pomohl vystoupit na malou nástavbu. Měla na sobě bílou tuniku s hlubokým výstřihem a vypadala se svými dlouhými plavými

kadeřemi a tvářemi zrůžovělými ve větru nesmírně přitažlivě.
"Postav se támhle vedle Ottara," přikázal jí Barney a odklidil se ze záběru. "Kamera."
"Mám pěknej záběr na jejich zátylky," referoval Gino.
"Ottare!" vykřikl Barney. "U Thora, nemůžeš se obrátit? Koukáš nesprávným směrem."
"Správný směr pro kormidlování," opáčil umíněně Ottar, který svíral rukojeť vesla vyčnívající z boku nad palubu a hleděl ke vzdalujícímu se pobřeží. "Když odplouváš od země, vždycky koukáš tam, držíš směr. Tak dělá se to."
Po chvíli smlouvání a přemlouvání - a také za pomoci drobného úplatku - přesunul Barney Ottara se Slythey na druhou stranu kormidelního vesla, takže se Ottar při řízení lodi musel ohlížet přes rameno. Slythey stála vedle něho, ruku položenou na dřevo vedle Ottarovy a filmaři si mohli pořídit záběry na pozadí mizejícího pobřeží.
"Stop," zavelel nakonec Barney a Ottar se s úlevou vrátil do správné pozice.
"Za výběžek vysadím vás na břeh," řekl.
"Vyhovuje," odpověděl Barney. "Zapnu vysílačku a zavolám si vůz, aby tam na nás čekal."
Jedinou obtížnou součástí celé operace bylo vyložení kamery. Barney počkal na palubě, až se vylodili ostatní a kamera byla bezpečně na břehu. "Tak nashle ve Vinlandu," řekl a podal Ottarovi ruku. "Šťastnou cestu."
"Jasně," prohlásil Ottar a málem mu tu ruku rozdrtil. "Najdi dobré místo pro mě. Voda, tráva pro zvířata, spousta tvrdé dříví."
"Vynasnažím se," přislíbil Barney a protřepával si ruku, aby se mu do zbělelých prstů vrátila krev.
Viking neztrácel čas. Jakmile Barney vyskočil na břeh, začal hlasitě vykřikovat povely k umístění ovládací tyče. Lodníci zaklesli dlouhou žerď do otvoru v palubě a druhým koncem ji zapřeli o ráhno, aby drželo plachtu ve správné pozici vůči větru. Loď se naposledy odpoutala od břehu a vyrazila na širé moře. Hlasy lidí a zvířat se začaly ztrácet v dálce.
"Tak jen ať to dokážou," řekl Barney polohlasem. "Ať to proboha dokážou!" Pak se rázně obrátil a vlezl do kamionu.
"Na časovou plošinu a dupni na to," přikázal řidiči. Alespoň poloviny svých obav se mohl naráz zbavit, jakmile si ověří, že loď v pořádku doplula na Island. Stroj času nemůže jeho problémy zjednodušit, ale dokáže alespoň pořádně zkrátit dobu čekání a okusování nehtů.
Když přijeli do tábora, vládlo tam všeobecné pozdvižení. Lidé strhávali stany a nakládali veškeré vybavení pro přesun na nové místo. Barney však na tohle neměl ani jedinou myšlenku. Bubnoval netrpělivě prsty na rám okna. Kdyby se lodi něco stalo, odehrává se celá tahle akce nadarmo. Vůz ještě ani nestačil na časové plošině zabrzdit a Barney z něho už vyskočil. Na plošině stál džíp a Jens Lyn s Texem pozorovali profesora, jak nabíjí baterie vremeatronu.
"Kde je Dallas?" zeptal se Barney.
Tex ukázal palcem: "Na hajzlíku."
"V takovouhle chvíli!"
"Můžem jet bez něho," řekl Tex. "Na tuhle práci nemusíme bejt oba. Vždyť musíme akorát zjistit, že Ottar v pořádku dorazil, a dodat mu příděl whisky na zimu."
"Budete dělat, co řeknu. Chci, aby tam jako stráž byli dva lidi. Pro každej případ. Nechci žádný zádrhele. Támhle už jde - tak vyražte."
Barney odstoupil od plošiny a profesor zaktivoval pole. Cesta jako vždy netrvala z hlediska pozorovatele déle než zlomek vteřiny a plošina se znovu o pár stop dál objevila.
Vypadala ale jinak. Profesor byl ukryt ve své přístrojové budce, ostatní se uchýlili do džípu, který měl zvednutou střechu a zatažená okna. Na všem ležela téměř stopa sněhu. Vítr zachytil další vločky, které se v poli vremeatronu dosud hustě snášely, a postříbřil jimi okolní trávu.
"Tak co?" zavolal Barney. "Co se děje? Vylezte a podejte hlášení."
Z džípu se vysoukal Dallas a šoural se sněhem. "Ten Island!" prohlásil. "Tam teda mají v říjnu počasí!"
"Zprávy o počasí si nech. Je Ottar a loď v pořádku?"
"Všechno je bezva. Loď je na zimu vytažená na břeh a když jsme odjížděli, pral si Ottar se strejčkem do hlavy tu kořalu, co jsme mu přivezli. Nějakou chvíli jsme mysleli, že ho vůbec nenajdeme. Profesor musel udělat čtyři skoky, abychom ho objevili. Zřejmě se na nějakou chvíli zastavil na Faerských ostrovech. Mezi náma - myslím, že by nikdy na Island nebyl doplul, kdyby ho nepoháněla žízeň. Jak si jednou člověk zvykne na destilát, domácí pivo mu už nic neříká."
Barneyho napětí povolilo. Poprvé za dlouhou dobu pocítil uvolnění a dokázal se dokonce mírně usmát.
"Dobrý, tak začneme stěhovat štáb, dokud máme tady u nás pořád ještě světlo." Vyšplhal se na plošinu, prošel obezřetně stopou džípu, aby si nenabral do bot tající sníh, a otevřel dvířka řídicí kabiny. "Máte dost šťávy na další skok?" otázal se.
"Když běží motor generátoru, jsou baterie pořád nabité. Velké zdokonalení."
"Tak nás odvezte do příštího jara, do roku 1005, a přistaňte s náma na nějakým pěkným místě na Newfoundlandu. Někde tam, co jste s Lynem hledali vikinský osady."
"Vím o ideálním místě," ohlásil profesor a zalistoval v zápisníku, "právě to, co potřebujeme." Nastavil na ovládacím pultu hodnoty a zaktivoval vremeatron.
Na chvíli se jich zmocnil už známý pocit časového přesunu a plošina se ocitla na skalnatém pobřeží. Vlny se o břeh rozbíjely téměř nad nimi a do sněhu se sykotem dopadala vodní tříšť. Kousek před nimi se zlověstně tyčil černý rozeklaný útes.
"Jakže tomu říkáte?" snažil se Barney překřičet řev dorážejícího moře.
"Chybné souřadnice," zavolal v odpověď profesor. "Drobné nedopatření. Tohle není to místo."
"To mi ani nemusíte říkat. Tak honem pryč, než nás to spláchne do moře."
Druhý časový skok je přenesl na travnatou lučinu, svažující se k malé zátoce. Po stráních, které je obklopovaly jako mělká miska, se vzhůru šplhaly husté řady vysokých stromů. Dolů loukou k moři se vinul čistý a bystře plynoucí

potok.
"Tohle už je lepší," vyjádřil se Barney zatímco se ostatní štrachali z džípu. "Kde jsme, Jensi?"
Jens Lyn se rozhlédl, vtáhl nosem vzduch a usmál se: "Tohle místo jsem si dobře zapamatoval. Je to jedno z prvních, kde jsme hledali. Je to Epaveská zátoka, vlastně výběžek zálivu Sacred na nejsevernějším cípu Newfoundlandu. Támhle je průliv Belle Isle. Tuhle lokalitu jsme zkoumali z toho důvodu -"
"Výborně! Vypadá to přesně na takový místo, jaký chceme. A nemá Ottar ten svůj přístroj namířenej právě na tuhle úžinu?"
"Je to tak."
"Tak je to místo pro nás." Barney se sehnul, sebral z plošiny hrst zvodnatělého sněhu a začal ho hníst v kouli. "Ten plácek támhle u ústí potoka necháme Ottarovi. My svůj tábor postavíme na loučce tam vpravo nahoře. Je tam rovný místo a je to dost daleko, abysme v záběrech neměli dvacátý století. Tak se do toho dáme a přestěhujeme tábor. Ale nejdřív smeťte z plošiny tu břečku, aby si někdo nezlomil nohu."
Dallas se sehnul a zavazoval si tkaničku, čímž vytvořil až příliš neodolatelný terč. Barney mrštil svou koulí přímo doprostřed napjaté džínsoviny.
"Dáme se do toho, vikingové!" prohlásil spokojeně. "Začnem zabydlovat Vinland."

13
Celý svět byl šedý, mlčenlivý, sychravý a skličující. Všechno zastírala mlha, která pohlcovala obrysy i zvuky, takže oceán před nimi jako by tam ani nebyl, dokud se neobjevila nízká vlna, která se po nízkém břehu vyšplhala až téměř k jejich nohám a rozdrobila se v pěnu. Kamion, vzdálený nejvýš deset stop, se v té mlze měnil v tmavou siluetu.
"Zkus to ještě jednou," řekl Barney a zašilhal do neprostupné vlhké stěny.
Dallas, který se před tím počasím chránil obrovským černým pláštěm a širákem s bílým okrajem, zvedl bombu s kysličníkem uhličitým s připojenou mlhovou sirénou a otevřel ventil. Nad hladinou se rozlehlo žalostné kvílení, které jim dále doznívalo v uších, i když byl ventil už zavřen.
"Slyšels to?" zeptal se Barney.
Dallas vztyčil hlavu a naslouchal. "Nic než vlny."
"Přísahal bych, že jsem slyšel šplouchání, jako když někdo vesluje. Foukni do toho znova, spouštěj to každou minutu a mezitím poslouchej."
Siréna se znovu rozezněla, zatímco Barney se vyšplhal k plachtou krytému vojenskému nákladáku a nahlédl do korby.
"Něco novýho?" zeptal se.
Amory Blestead, aniž odtrhl oči od přijímače, zavrtěl záporně hlavou. Na uších měl sluchátka a pomocí knoflíku zvolna otáčel knoflíkem zaměřovací antény, umístěné nahoře na přijímači. Anténa se točila jedním a pak druhým směrem a Amory pozorně sledoval ručičku pod ním.
"Co já vím, tak se loď nepohnula," hlásil. "Záměrná je pořád stejná. Asi čekaj, až se zvedne mlha."
"Jak jsou daleko?"
"Barney, měj rozum. Už jsem ti stokrát řek, že s tímhle přístrojem ti můžu určit směr, ale ne vzdálenost. Ze signálů jejich vysílače nemůžu nic vyčíst. Může to bejt míle, může to bejt padesát mil. Je silnější, než když jsme ho před třema dny prvně zachytili, takže jsou blíž, ale nic víc nevím. Ani ze směru vzdálenost nevypočítám, protože je vtom moc proměnnejch hodnot. Lítali jsme sem a tam, takže ani tachometr nákladáku nemůžeme použít jako výchozí údaj. A taky ta vikinská loď se určitě pohnula -"
"No dobrá, tak jsi mě teda přesvědčil, tohle mi teda říct nemůžeš. A co mi říct můžeš?"
"Totéž co předtím. Je to osmnáct dní, co loď vyplula z Grónska. Nastavil jsem gyrokompas na průliv Belle Isle a dal jsem do něj nový baterie. Rádiovej odpovídač jsem zapnul a odzkoušel a pak jsme se dívali, jak vyplouvaj."
"Ale říkali jste s Lynem, že jim plavba sem bude trvat čtyři dny," namítl Barney a zakousl se do přerostlého nehtu.
"Říkali jsme, že to možná bude trvat jen čtyři dny, možná, ale když se zhorší počasí nebo změní vítr nebo vůbec něco takovýho, tak že to může trvat o hodně dýl. No a to se stalo. Jenže my jsem zachytili signál odpovídače, to znamená, že sem v pořádku dopluli."
"To už je dva dny. Co jsi pro mě udělal teď?"
"Jako starej kamarád ti řeknu, Barney, že to cestování v čase neprospívá tvejm nervům. Když dovolíš, máme dělat film. Tohle všechno, co děláme navíc a kolem toho, do našich povinností nespadá. Ne že by si někdo stěžoval, ale měl bys na nás přestat tlačit a ulehčit to nám i sobě."
"Máš pravdu, máš pravdu," řekl Barney, což bylo prohlášení vůbec nejbližší omluvě, jaké ze sebe kdy dokázal dostat.
"Ale dva dny - čekání začne po nějaký době lézt na mozek."
"Není opravdu žádnej důvod k rozčilování. Když zůstanou viset u neznámýho pobřeží v takovýhle mlze a prakticky v bezvětří, co by se hejbali. Když nevíš, kam pluješ, nemá cenu veslovat sem a tam. Podle zaměřovače jsme k nim tady nejblíž, jak se můžeme po souši dostat, a až se mlha zvedne, můžem je navést -"
"Hej!" vykřikl ze břehu Dallas. "Já tam na vodě něco slyším."
Barney poskočil a napůl sklouzl po svahu dolů. Dlaně složené k uchu, pozorně naslouchal. "Ticho," konstatoval.
"Zkuste ještě chvíli poslouchat. Někde tam v tý mlze. Na mou duši jsem slyšel, jako když pleskaj vesla a někdo mluví."
O břeh se rozbila vlna, voda stekla zpět a na chvíli bylo hluboké ticho - a v tom okamžení se jasně ozvalo šplouchání záběrů.
"Máš pravdu!" vykřikl Barney, načež ještě přidal na hlase: "Tady! Sem!"
Také Dallas hulákal, na sirénu na chvíli zapomněl, a v mlze nad mořem se vynořila tmavá silueta.
"To je člun," hádal Dallas, "ten, co si dali na palubu."

Volali a mávali, až se před nimi náhle mlha poněkud rozestoupila a odhalila pohled na plavidlo a jeho posádku. Člun byl z jakýchsi tmavých kůží a tři muži v něm na sobě měli kožešinové kabátce s kapucami odhozenými dozadu, takže bylo vidět jejich tmavé vlasy.
"To nejsou vikingové," prohlásil Dallas a zamával rukou, až se mu černý plášť rozevlál. "Kdo to je?"
Když zamával, zarazili dva muži na zádi pádla do vody, ale ten, který klečel na přídi, švihl rukou kupředu a vzduchem se směrem k Dallasovi cosi mihlo.
"Dostali mě!" křikl Dallas a padl na znak. Z prsou mu trčel oštěp. Vedle něj dopadla na břeh siréna, ventil se otevřel a nad hladinou se rozlehlo hromové troubení. Na ten zvuk začali muži na člunu usilovně pádlovat zpět a po několika záběrech zmizelo plavidlo zase v mlze.
Od jejich objevení do okamžiku, kdy se ztratili, uplynulo všehovšudy pár vteřin a Barney tu stál ohromen jejich útokem a ohlušen zvukem. Při tom troubení se nedalo myslet, musel nejdříve umlčet sirénu, pak se teprve obrátil k Dallasovi, který pořád ležel nehybně na zádech a vypadal docela jako nebožtík.
"Vytáhněte ze mě tu věc, prosím vás," požádal Dallas klidným hlasem.
"Ublížím ti. Zabiju tě. Nedokážu to..."
"Není to tak zlý, jak to vypadá. Hlavně nepřitlačte, táhněte ven."
Barney nerozhodně zatáhl za dřevěný dřík oštěpu a hrot poměrně lehce vyklouzl, ale zachytil se v Dallasově oděvu, takže se nakonec musel nohama zapřít a zatáhnout vší silou oběma rukama. Uvolněný hrot zbraně vytrhl z pláště velký kus impregnované látky. Dallas se posadil, rozhalil plášť a vyhrnul si bundu a košili.
"Koukněte na to," ukázal si na červený škrábanec na žebrech. "Pár palců doprava a zařídili mi větrání. Tenhle háček se do mě zařezával, když jsem se pohnul. Takhle na pohled mi připadá mnohem míň nebezpečnej než v těle, to vám povím." Dotkl se ostrého výstupku, který vyčníval z kostěného hrotu oštěpu.
"Co se stalo?" zavolal Amory, který sem sbíhal ze svahu od nákladňáku. "Co to máte? A člun nepřiplul?"
Dallas vstal a zastrkoval si zpátky košili. "Kontaktovali nás místní," hlásil. "Vypadá to, že se sem před vikingama dostali nějaký Indiáni nebo Eskymáci."
"Jsi těžce zraněnej?"
"Není to smrtelný. Tenhle oštěp nebyl osudem určenej pro mě," uchechtl se Dallas a začal si zbraň prohlížet zblízka. "Ten hrot je pěkně vyřezanej a oštěp dobře vyváženej."
"Tohle se mi nelíbí," zahučel Barney, který doloval z krabičky navlhlou cigaretu. "Jako bych i tak neměl dost potíží. Doufám, že aspoň nenarazej na tu vikinskou loď."
"To já doufám, že jo," vyslovil se z gustem Dallas. "S těma by Ottar moc práce neměl."
"Vlastně jsem vám chtěl říct," rozpomněl se Amory, "že z nákladňáku je vidět, jak se mlha už trhá a chvílema skrz ni proráží slunce."
"Však je taky načase," odtušil Barney a zatáhl mocně z cigarety, až to v ní začalo praskat.
Jakmile se slunce do mlhy pořádně opřelo, začalo se rychle vyjasňovat. Napomáhal tomu i čerstvý západní vítr, který jim teď vytrvale vál do tváří. Během půl hodiny se mlha úplně zvedla a oni na vzdálenost asi míle od břehu spatřili Ottarův knorr.
Barney se téměř usmál. "Houkni na ně tou věcí," řekl. "Jak se tímhle směrem podívaj, uviděj nákladňák."
Dallas držel spoušť ventilu tak dlouho, až siréna se škytnutím zmlkla a žádoucí účinek se dostavil. Spatřili, jak se velká plachta zužuje a znovu rozšiřuje, když ji posádka otáčela, a chvíli nato pěna ubíhající od přídě naznačila, že loď se rozjela. Po koženém člunu, který zmizel stejně náhle, jako se objevil, nebylo nikde ani památky.
Pár yardů od břehu se knorr obrátil, plachta zplihla a plavidlo se pohupovalo na mírných vlnách. Nastalo velké mávání a nesrozumitelné pokřikování.
"No tak," vykřikl Barney, "pojďte na břeh! Proč s tou kocábkou nepřistanete?"
"Mají asi svý důvody," odhadoval Amory, "třeba vzhled toho pobřeží nebo co."
"No a jak se potom já mám dostat k nim?"
"Třeba přeplavat," navrhl Dallas.
"Moc chytrý. Tak se k nim sám čubičkou dohrab, já ti řeknu, co jim máš vyřídit."
"Podívejte," ukázal Amory, "mají na palubě druhej člun." Vlastní člun knorru, dvacet stop dlouhá miniatura mateřské lodi, byla jasně vidět na palubě. Posádka spouštěla přes bok menší lodičku.
"Ta mi něco připomíná," poznamenal Dallas.
Barney svraštil obočí a pozorně se zadíval. "Máš úplnou pravdu. Vypadá dočista stejně jako ta, co měli rudokožci."
Do houpajícího se člunu sešplhali dva muži a začali pádlovat ke břehu. Z přídě mával pádlem Ottar a za pár okamžiků, když člun najel na mělčinu, se svými společníky vyskočil a cákavě se mělkou vodou brodil ke břehu.
"Vítám vás ve Vinlandu," řekl Barney. "Jaká byla cesta?"
"Nedobré tady pobřeží. Není tráva pro zvířata, stromy nedobré," opáčil Ottar. "Našli jste dobré místo?"
"Nejlepší na celým pobřeží, pár mil odtud. Přesně to, co jsi chtěl. Měl jsi nějaký potíže při plavbě z Grónska?"
"Vítr špatný směr, moc ho málo. Hodně plovoucí led a tuleni. Viděli jsme dva skraellingy. Zabíjeli tuleně a chtěli ujet, ale my přijeli až k nim, a když házeli oštěpy, my zabili jsme je. Jejich tuleně snědli jsme. Jejich člun vzali jsme si."
"Jo, to si dovedu představit. Zrovna jsme potkali jejich příbuzný."
"Kde je dobré místo, které našel jsi?"
"Tady kus podle pobřeží, jenom obepluješ támhle ten výběžek a pak kolem těch ostrovů - nemůžeš to minout. Víš co, vem s sebou na loď Amoryho, ukáže ti, kde to je."
"Mně ne," prohlásil Amory a s rukama zdviženýma nad hlavu ustoupil. "Já jen kouknu na loďku a už zezelenám. Vyvrátilo by mi to střeva naruby. Tři minuty potom, co bych vlez na palubu, by bylo po mně."

Dallasova vžitá vojácká schopnost vyhýbat se nepříjemným úkolům se projevila tím, že už byl na cestě k náklaďáku, když se na něj Barney obrátil. "Já musím řídit náklaďák," hlásil. "Budu čekat v kabině."
"Není nad věrný a ochotný zaměstnance," konstatoval chladně Barney. "Nemusíte mi to říkat dvakrát, hoši, já rozumím. No tak jo, Amory, řekni řidičovi, ať tě odveze do tábora. My tam co nejrychleji doplujeme s lodí, vyložíme Ottarovy lidi na břeh a snad se nám někdy v dohledný době podaří začít zase s natáčením. Vzbuďte Gina, ať si vyleze na vršek, na to místo, který jsme si označili, a natočí mi, jak loď připlouvá. A hlavně na pobřeží zahlaďte ty stopy po autech."
"Jo, Barney, všecko to provedem, jak říkáš. Moc rád bych plul místo tebe, ale - já a lodě -"
"No jo, jasně. Tak už jeďte."
Když se Barney štrachal do člunu, pořádně se zmáčel, a voda byla tak ledová, že měl dojem, jako by mu nohy od kolen dolů amputovali. Lodička, jenom tulení kůže natažené na skelet z ohýbaného dřeva, byla vratká a po vlnách poskakovala jako neforemný brouček, takže se musel skrčit na dno a chytit se obou boků. Když dopluli ke knorru, dělalo mu potíže vysoukat se z rozezmítaného plavidla přes vysoký bok větší lodi. Silné ruce ho musely popadnout a vyzvednout jako pytel brambor.
"Han anú! Sidastu handartakin!" zahřímal Ottar, na což mu jeho muži odpověděli nadšeným pokřikem a rozběhli se na svá místa, aby loď obrátili k poslednímu úseku plavby. Barney se odklidil na záďovou nástavbu, aby jim v bouřlivé činnosti nepřekážel. Lodníci přemísťovali ovládací vzpěru ráhna a ženy, které jim musely uskakovat z cesty, hlasitě ječely, zatímco svázané ovce, odkopávané stranou, mohly jen protestovat hlasitým bekotem. Zmatené hemžení na palubě, pokryté rozsypanou pící a zaplněné polekaným domácím zvířectvem, připomínalo spíše dvůr nějaké zemědělské usedlosti. Uprostřed toho mumraje se jedna žena skláněla nad dížkou a dojila krávu. Když se loď obrátila, donesl vítr k Barneymu pach splašků na jejím dně a tím dojem statku jen posílil.
Jakmile se knorr rozjel, všechno se uklidnilo, i zvířata se pokojně vrátila k žrádlu. Vítr v zádech nejenom napínal plachtu, ale také odnášel většinu pachu kupředu, takže vzduch na zádi byl svěží a čistý. Mezi táhlými hřebeny a úžlabinami atlantických vln se od boků lodi rozevírala zpěněná brázda, rozčeřená přídí. Knorr, loď milosrdná a praktická, se na mořských vlnách vznášel jako zátka. Byl tu zjevně doma a ve svém živlu.
"Zem vypadá dobře," řekl Ottar, jednou rukou zlehka zabral kormidelním veslem a druhou ukázal k pobřeží, kde se začaly objevovat vysoké stromy a travnaté palouky.
"Počkej, až obeplujem támhleten výběžek," sliboval Barney, "tam je to ještě lepší."
Když míjeli ostrůvky u ústí zálivu, ucítila zvířata vůni čerstvé trávy a ožila. Svázaný a upoutaný býk sebou začal škubat a řičet, ženy radostně pokřikovaly, muži zpívali. Cesta se chýlila ke konci a před sebou měli přívětivé pobřeží. I Barney pocítil vzrušení, když se před nimi otevřel Epaveský záliv, po jehož úbočí se až k modři nebes šplhaly vysoké stromy a kolem potůčku se svěže zelenala jarní louka. Když ale spatřil na vzdálené stráni džíp a vedle něho jako černou tečku svého kameramana, hned se zase rozpomněl na film. Přikrčil se za nízké brlení, aby ho nebylo vidět, a natáhl se po rohaté přilbě, která byla koženým řemínkem upoutána k jednomu břevnu. Teprve když si ji jakž takž připevnil na hlavu, dovolil se napřímit se zase tak, že ho z pobřeží bylo vidět.
Ottar řídil loď plnou rychlostí k ústí potoka a všichni na palubě vzrušeně pokřikovali. Knorr zaškrábal o písčité dno, vlna ho nadzvedla a poponesla dál, znovu dosedl na dno a s trhnutím se zastavil. Posádka i cestující, aniž by se obtěžovali skasáváním plachty, vyskakovali do vody a brodili se ke břehu, radostně se smáli, s cákáním dupali vodou potoka a vybíhali na louku nad ním. Ottar utrhl řádnou hrst po kolena vysoké trávy, čichl k ní a pár stébel chvíli přežvykoval. Někteří z jeho lidí se v trávě váleli, uneseni živočišnou radostí z návratu na pevnou zem po tolika dnech na lodi.
"Skvělý!" křičel Barney. "Naprosto skvělý! Přistání ve Vinlandu po měsících na moři. První osadníci v Novým světě. Úžasnej záběr. Úžasnej historickej záběr!" Prodral se mezi rozrušenými zvířaty na příď, aby ho kameraman viděl, a mávnutím ruky mu dal znamení, ať se přemístí na břeh. "Tam odtud to už stačí!" zavolal. "Pojď sem dolů." Hlas tam jistě nedolehl, ale gesto bylo výmluvné. Gino se u kamery narovnal a také zamával, načež začal své nádobíčko nakládat do džípu. Za chvilku už se vůz šinul po pobřeží, Barney vyskočil z lodi a utíkal mu naproti. "Zastav!" vykřikl na Dallase, který seděl u volantu. "Otoč a vyjeď támhle na ten vyvýšenej břeh přímo nad potokem. Gino, tam nahoře postav kameru, abysme měli čelnej záběr připlouvající lodi a aby nám potom lidi po obou stranách potoka nabíhali přímo do kamery."
"To budou fantastický záběry," odpověděl Gino, "třeba to, jak vystupujou z lodi. Dej mi deset minut."
"Máš je mít. Ostatně znova zaranžovat scénu bude trvat ještě dýl. Počkej," zavolal na Dallase, který už se chystal s džípem otočit, "půjč mi svou láhev."
"Jakou láhev?" vypoulil Dallas oči, jako vtělené překvapení a nevinnost.
"Tu, co máš vždycky u sebe. Tak dělej, však já ti ji zase vrátím."
Kaskadér vytáhl zdráhavě zpod sedadla ze čtvrtiny vyprázdněnou láhev s černou vinětou.
"To se podívejme," poznamenal Barney chladně, "tak ty nakukuješ do železný zásoby."
"Došla mi. Náhlá příhoda. Já to vrátím."
"A já si myslel, že klíč mám jenom já. V tý armádě se lidi ale naučej věci. Tak jeďte." Strčil si láhev do bundy a vykročil zpět k Ottarovi, který klečel u potoka a srkal vodu ze složených dlaní.
"Prosím tě, nažeň je zpátky na palubu," požádal Barney. "Chceme si to přistání natočit ještě jednou ve větším detailu."
Ottar ohromeně vzhlédl a hřbetem dlaně si otřel vodu z vousů. "Co ty mluvíš, Barney? Všichni jsou šťastni, že na zemi. Na loď nepůjdou."
"Když jim to přikážeš, tak půjdou."
"Proč bych měl přikázat? Bláznivý to nápad."
"Přikážeš jim to, protože jsi už zase v pracovním poměru. Tady máš zálohu."

Podal Ottarovi láhev, ten se široce usmál a zvedl ji ke rtům. Než dopil, dokázal ho Barney přesvědčit.
Ani pro Ottara však nebylo lehké dostat posádku zpátky na loď. Nakonec se dopálil, což se mu ostatně stávalo často, srazil jednoho muže úderem do prsou na písek a dvě ženy popohnal požadovaným směrem pomocí kopanců. Po těchto argumentech se ostatní, i když s velkým pokřikem, reptáním a brbláním, přece jen nalodili a připravili vesla. Zbytky vzdoru zpacifikovala námaha se stahováním knorru z mělčiny.
Na břehu zatím Barney, jakmile vyložili kameru, poslal džíp co nejrychleji do tábora. Než loď odcouvala do půli zálivu a než znovu vztyčili plachtu, byl vůz zpátky, zadní sedadlo plné bas piva, krabic se sýrem a šunkových konzerv.
"Vyložte to asi tak deset yardů za kamerou," přikazoval Barney, "a narovnejte to pěkně do vejšky, aby to viděli. Ty konzervy otevřete, ať viděj, co je uvnitř. Podejte mi kus šunky a plechovku piva."
"Už jedou," hlásil Gino. "Skvělý! Absolutně fantastický!"
Knorr se plnou rychlostí blížil přes zátoku, až se velká plachta tyčila téměř nad nimi a přistávající loď rozstříkla vodu v ústí potoka. Barney, který nevěděl, jestli by nadšení lodníků vydrželo i pro tohle druhé přistání, neponechal nic náhodě.
"Öl!" zařval, co mu síly stačily. "Svinakjöt, öl og ostr!"
Tomu výborně rozuměli. Po téměř třech týdnech o samých sucharech a sušených rybách zaječeli nadšením. Reakce byla prakticky stejná jako při prvním přistání, ne-li ještě lepší. Hrnuli se na břeh jeden přes druhého, vzájemně se na mělčině poráželi a jako diví se řítili kolem kamery k jídlu a pití.
"Stop," řekl Barney, "ale ještě mi neodjíždějte. Až se nacpou, natočíme si, jak vykládají dobytek."
Přistoupil k nim Ottar, v jedné ruce nakousnutý kus šunky, ve druhé láhev.
"Bude ti tohle místo vyhovovat pro tábořiště?" zeptal se Barney.
Ottar se rozhlédl a šťastně přikývl. "Dobrá tráva, dobrá voda. Na břehu spousta dříví na oheň a támhle spousta stromy na kácení, tvrdé dřevo. I na ryby a na lov dobré místo. Kde je Gudrid? Kde jsou všichni?"
"Mají dneska volnej den," vysvětlil Barney. "Užívaj si na Catalině. Placený volno, opékám masa na ohni, oslava."
"Proč oslava?"
"Protože jsem štědrej a rád udělám lidem radost. Protože jsme nemohli nic dělat, dokud jste tu nebyli. A taky proto, že nám to šetří peníze. Já tady na vás tři tejdny čekám jen s minimálním štábem, všichni ostatní jsou na tý oslavě a budou tam jenom jeden den."
"Chci vidět Gudrid."
"Myslíš Slythey. A dovedu si představit, že ona tebe chce vidět taky."
"Dlouho nebyl jsem s ní."
"Ty jsi muž prostejch radostí, Ottare. Dojez aspoň nejdřív tu šunku a mysli na to, že tohle je historickej moment. Zrovna jsi doplul do Nového světa."
"Hloupost, Barney. Pořád stejný starý svět, jen tohle místo jmenuje Vinland. Vypadá to na dobré stromy tady."
"Tvý historický slova si zapamatuju," odpověděl Barney.

14

"Nějak se dneska ráno necítím," řekla Slythey a povolila si v pase velkou zlacenou přezku. "Snad je to tím zdejším vzduchem, podnebím nebo čím."
"Tím to bude," odtušil Barney bez sebemenší stopy soucitu v hlase. "Ta včerejší vikinská pečeně na ohni z naplavenýho dřeva, prokládaná špekem a obložená houbama, s tím rozhodně nemůže mít co dělat, a těch šest bas piva taky ne."
Neodpověděla mu, ale nazelenalý odstín se na její sametově broskvové pokožce ještě prohloubil. Barney přidal ke dvěma pilulkám v mírně roztřesené dlani další dvě a všechny jí je podal.
"Tohle si vem a já ti donesu sklenici vody."
"Tolik prášků," pronesla slabě, "to asi nedokážu spolknout."
"Jen se snaž. Máme před sebou celodenní natáčení. Tohle je zaručenej prostředek proti ranní kocovině podle doktora Hendricksona. Aspirin na bolení hlavy, dramamin na zvracení, jedlá soda na pálení žáhy, benzedrin na depresi a dvě sklenice na dehydrataci. Nikdy to neselže."
Zatímco do sebe Slythey cpala prášky, zaklepala na dveře přívěsu sekretářka a Barney ji vyzval, aby vstoupila.
"Vypadáte dneska po ránu úžasně odpočatě a čiperně," zaznamenal.
"Jsem alergická na maso slávek, tak jsem šla brzy spát." Pozvedla denní rozpis prací a úkolů. "Mám k vám otázku," začala přejíždět prstem po seznamu. "Herci - v pořádku... Statisté - v pořádku... Kamera - v pořádku... Rekvizitáři - chtějí vědět, jestli k té zasouvací dýce chcete taky krev."
"Samozřejmě. Tohle nemá bejt film pro dětský besídky." Vstal a natáhl si větrovku. "Jdem, Slythey."
"Za okamžik tě doženu," řekla mdlým hlasem.
"Deset minut, víc ne. Jsi v prvním záběru."
Den byl jasný, slunce už se vyhouplo nad pahorek za tábořištěm a hrubé chatrče kryté březovou kůrou na louce pod nimi vrhaly dlouhé stíny. Seveřané už vstali a z kouřového otvoru ve střeše největšího příbytku stoupal proužek modrého dýmu.
"Doufám, že je Ottar v lepší formě než jeho partnerka," zauvažoval Barney a zašilhal přes zátoku. "Támhle nalevo od toho ostrůvku, Betty, je to jenom skála, nebo je tam loď?"
"Nemám s sebou brýle."
"Moh by to bejt motorovej člun. Podívejte, blíží se to. Však už je taky načase, aby se vrátili."
Betty musela popobíhat, aby mu stačila, když dlouhými kroky rázoval kolem stádečka přežvykujících krav po svahu

dolů ke břehu. Člun teď bylo už jasně vidět a přes vodu se k jejich uším neslo i vzdálené bublání motoru. Většina filmového štábu čekala na břehu blízko knorru. Gino si chystal kameru.
"Průzkumníci se nám zřejmě vracejí domů," zavolal na Barneyho a ukázal na člun.
"Vidím je a poradím si s tím sám, takže všichni ostatní se můžou věnovat natáčení. Jen co si s nima promluvím, budem točit tu scénu."
Tex byl na zádi a kormidloval. Jens Lyn seděl před ním. Oba byli pořádně vousatí a vypadali sešle.
"Tak co?" zeptal se Barney, ještě než se člun dotkl břehu. "Jaký máte zprávy?"
Lyn s neskrývanou skandinávskou pochmurností potřásl hlavou. "Nic," řekl. "Po celém pobřeží nikde nic. Pluli jsme, až kam stačil benzin, ale nikoho jsme nenašli."
"To není možný. Na vlastní oči jsem ty Indiány viděl - a Ottar jich pár zabil. Musejí tu někde bejt."
Lyn vylezl na břeh a protáhl se. "Našel bych je nejméně stejně rád jako vy. Je to úžasná příležitost pro výzkum. Stavba jejich člunu a způsob, jak je vyřezán hrot oštěpu, mě vede k domněnce, že jsou to příslušníci téměř neznámé kultury lidu z mysu Dorset. Víme o tom osídlení relativně málo. Máme jen pár ojedinělých faktů z archeologických nálezů a několik letmých zmínek v ságách. Pokud jsme to vůbec schopni stanovit, vymizeli poslední příslušníci někdy koncem tohohle století - tedy jedenáctého století..."
"Mě nezajímá vaše jedinečná příležitost k výzkumu, ale moje jedinečná příležitost dodělat tenhle film. Potřebujeme do něj Indiány - kde jsou? Museli jste přece vidět aspoň nějaký stopy jejich přítomnosti."
"Opravdu jsme na pobřeží objevili několik tábořišť, jenže opuštěných. Dorseťané jsou lidé kočovní. Stěhují se většinou podle pohybu tuleňů a tresčích hejn. Soudím, že se v tuhle roční dobu asi přesunuli dál na sever."
Tex vyvlekl příď člunu výš na břeh a posadil se na ni. "Já nechci tuhle doktorovi mluvit do jeho oboru, ale přece jenom..."
"Pověry," odfrkl Lyn. Tex si odkašlal a odplivl si do vody. Ti dva měli zjevně cestou jakousi názorovou neshodu.
"O co jde? Ven s tím," zaútočil Barney.
Tex se poškrábal na černém strništi na bradě a poněkud zdráhavě promluvil: "Koukněte, doktor má pravdu, fakt jsme nikoho a nic neviděli, až na pár starejch tábořišť a hromádky tuleních kostí. Ale já si pořád myslím, že tam někde museli bejt, někde blízko, a že nás celou dobu pozorovali. Nebylo by to nijak těžký. Motor týhle kocábky je slyšet nejmíň na pět mil. Jestli jsou to lovci tuleňů, jak doktor říká, tak se určitě uměj zdekovat tak, že nemáme šanci je najít. Já myslím, že tam někde jsou."
"Máš pro tu teorii nějaký důkazy?" zeptal se Barney.
Tex se nešťastně zašklebil a zamračil se. "Ale ne aby se mi někdo smál," řekl zostra.
Barney si připomněl, že ten muž byl instruktorem pro boj zblízka beze zbraně. "Smát se ti, Texi, by mě rozhodně v životě nenapadlo," prohlásil naprosto upřímně.
"No... ono je to takhle. V džunglích člověk míval ten pocit, že se na něj někdo kouká a v polovině případů to taky tak bylo. Pif paf - odstřelovač. Já ten pocit znám.
A tady jsem ho měl pořád. Jsou tam, někde blízko, jako že je pámbu nade mnou."
Barney se nad tou informací zamyslel a pak luskl prsty. "Jo, myslím, že máš pravdu, ale nevím, jak by nám to mohlo pomoct. Promluvíme si o tom při obědě, uvidíme, jestli něco vymyslíme. Ty Indiány potřebujeme."
Záběr se vůbec nedařil a byla to zřejmě Barneyho chyba. Nedokázal se na scénu soustředit. Vlastně neměl být žádný problém ji natočit, byla to většinou akce. Örlyg, kterého hrál Val De Carlo, je Thorův nejlepší přítel a pravá ruka, jenže se tajně zamiloval do Gudrid, která se to bojí Thorovi říct, protože by to způsobilo rozbroje. Örlygova vášeň je však příliš velká, a protože mu Gudrid řekla, že dokud bude Thor naživu, nemůže milovat jiného muže, rozhodne se ten láskou šílený nešťastník Thora zabít. Ukrývá se za lodí, a když jde Thor kolem, napadne ho. Ten tomu zprvu nemůže uvěřit, ale když ho Örlyg bodne do ruky, pochopí. Potom neozbrojen a jen zbylou zdravou rukou souboj přece jen vyhraje a Örlyga zabije.
"Dobrá," zavolal Barney, kterému už docházela trpělivost, "tak to zkusíme ještě jednou, ale tentokrát bych vám byl vděčnej, kdybyste to konečně trefili, pamatovali si text a co máte dělat, protože za chvilku nebudeme mít žádnou krev a čistou košili. Na místa. Örlyg za lodí, Thor se k němu po břehu blíží. Kamera, akce."
Ottar přidusal po písku a podařilo se mu vypadat docela překvapeně, když na něj De Carlo vyrazil.
"Örlygu," pronesl toporně, "co to děláš? Co to znamená... Miklin Ódin! Támhle podívejte se!"
"Stop!" vykřikl Barney. "Tohle nemáš v textu! Vždyť přece víš...," a zmlkl uprostřed věty, když pohlédl na záliv, kam Ottar ukazoval.
Zpoza ostrova vyplouvaly jedna za druhou černé loďky a nehlučně se blížily k pobřeží.
"Axir, sverd!" zavelel Ottar a rozhlížel se po zbraních.
"Počkej!" zakřikl ho Barney. "Žádný meče, žádnej boj! Jestli to půjde, tak to vyřídíme přátelsky a vymyslíme nějakej obchod, kterej bysme s nima mohli uzavřít. Je to pro nás možnej komparz, přece si ho nerozeženem. Texi, měj bouchačku po ruce, ale nevytahuj ji. Kdyby si něco začali, tak to zaraž..."
"Bude mi potěšením."
"Ale sám se do ničeho nepouštěj - a to ti dávám jako rozkaz. Gino, máš je v záběru?"
"Jako na dlani. Když mi odklidíte ty rekvizity z dvacátýho století, natočím celý přistání i výstup na pevninu."
"Slyšeli jste ho? Pohyb, pryč ze záběru! Lyne, vy na sebe rychle hoďte vikinskej úbor, abyste tam moh bejt a překládat."
"Jak bych mohl? Z jejich jazyka není známo jediné slovo."
"Něco pochytíte. Jste překladatel, tak překládejte. Potřebujem bílej prapor nebo něco takovýho, abysme dali najevo přátelský úmysly."

"Máme tu bílej štít," nabídl jeden z rekvizitářů.
"To bude vyhovovat. Dejte ho Ottarovi."
Čluny se přiblížily ke břehu a zpomalily. Bylo jich celkem devět a v každém dva až tři muži. Tvářili se nejistě, většina svírala v rukou oštěpy a krátké luky, ale nevypadali na to, že by se chystali zaútočit. Některé ze severanských žen sešly na pobřeží podívat se, co se děje, a jejich přítomnost muže v člunech zřejmě uklidnila, protože přijeli blíž. Jens Lyn si spěšně zavazoval tkanice kožené kamizoly.
"Promluvte na ně," řekl Barney, "ale držte se za Ottarem, ať to vypadá, že všechno dělá on."
Dorseťané připádlovali ještě blíž, pohupovali se v loďkách nahoru a dolů a potom následovala chvíle pokřikování z jedné i druhé strany.
"Na tohle padne až moc filmu," znepokojil se Gino.
"Jen to toč. Co se nám nebude hodit, můžem pak vystřihnout. Až přistanou, posuň se po břehu, abys měl lepší úhel. Teda jestli přistanou. Musíme najít něco, čím bysme je přitáhli, co bysme s nima směňovali."
"Střelný zbraně a ohnivou vodu," navrhoval De Carlo. "To se vždycky nabízí Indiánům ve westernech."
"Zbraně ne. Tihle pacholci asi uměj moc dobře zacházet i s tím, co maj."
Barney se rozhlédl a spatřil, že za Ottarovým domem, největším z narychlo stlučených budov, vyčnívá roh kuchyňského přívěsu. "To je nápad," řekl a vydal se k němu. O přívěs se opíral Clyde Rawlstone a něco si čmáral na list papíru.
"Myslel jsem, že pracuješ s Charleym na dodatečnejch dialozích," poznamenal Barney.
"Zjistil jsem, že když pracuju na scénáři, nemůžu se věnovat poezii, tak jsem se vrátil ke kuchaření."
"Ty jsi zapálenej umělec. Copak v tý kisně máte?"
"Kafe, čaj, koblihy, chlebíčky se sejrem - takový běžný věci."
"Nad tím se rudoši asi moc rozplývat nebudou. Ještě něco?"
"Zmrzlinu."
"To bude možná to pravý. Nalož ji do těch vikinskejch hliněnejch hrnců a já sem pro ni někoho pošlu. Ti chlapi určitě budou na sladký, zrovna jako každej jinej."
A zmrzlina skutečně zapůsobila. Slythey přinesla dolů na břeh galon vanilkové, když několik domorodců už stálo ve vlnách příboje, ale na břeh se ještě stále obávali vystoupit. Nejdříve sama trochu snědla a pak každému naběračkou plácla do ruky porci. Ať už to byla zmrzlina nebo Slytheyino hormonální kouzlo, co prolomilo hráz nedůvěry, za pár okamžiků byly čluny vytaženy na pobřeží a tmavovlasí cizinci se rozptýlili mezi Severany. Barney se zastavil těsně mimo záběr a pozorně si je prohlížel.
"Vypadaj spíš jako Eskymáci než jako Indiáni," řekl si pro sebe, "ale to spraví pár per a válečný nalíčení."
I když měli ploché tváře a typicky asijské rysy Eskymáků, byli ti muži urostlejší, vzpřímeného držení těla a svalnatých postav, skoro stejně vysocí jako vikingové. Oděvy ze sešitých tuleních kůží měli teď v teple jarního dne rozhalené, takže pod nimi bylo vidět jejich bronzovou kůži. Vysokými hlasy si mezi sebou něco rychle povídali. Na svůj předchozí strach nyní po bezpečném přistání už zřejmě zapomněli a prohlíželi si s velkým zájmem všechny neznámé a nové věci. Nejvíc je fascinoval knorr. Bylo jim jasné, že je to plavidlo, jenže bylo nekonečně větší, než jaké až dosud viděli nebo si dokázali představit. Barney se pohledem dorozuměl s Jensem Lynem a přivolal ho posuňkem k sobě.
"Tak jak to vypadá? Budou pro nás pracovat?"
"Jste blázen? Z jejich jazyka jsem snad - a to si ovšem nejsem jist - porozuměl dvěma slovům: unnah asi znamená ano a henne bude ne."
"Tak pokračujte. Pro scény indiánskýho útoku budeme potřebovat všechny tyhle chlapi a ještě další."
Na pobřeží už mezitím zřejmě nastalo všeobecné promísení obou skupin. Někteří z vikingů si začali prohlížet rance v člunech, Dorseťané je rozvázali a ukázali jejich obsah - tulení kůže. Zvědavější z návštěvníků se mezitím vydali mezi domy, upírali na všechno pozorné oči a pisklavými hlasy mezi sebou vzrušeně hovořili. Jeden z nich, který dosud svíral v ruce oštěp s kamenným hrotem, si všiml Gina u kamery. Přistoupil k němu, nahlédl zepředu do objektivu, takže mu poskytl velký detail. Hned nato se však bleskově otočil, protože zaslechl zařičení a po něm ječivé výkřiky.
Z louky u lesa sem přišla kráva, následovaná býkem. Býk, i když malý, byl zvíře divoké a zlé a na jedno oko poněkud šilhal, což mu dodávalo ještě zběsilejšího vzhledu. Nechávali ho chodit volně a už několikrát ho z filmařského tábora museli vyhnat. Teď potřásl hlavou a znovu zaryčel.
"Ottare," vykřikl Barney, "vyžeň odtud tu bestii, ať nepoleká Indiány."
Dorseťany ovšem býk nepolekal, nýbrž přímo vyděsil k smrti. Nikdy předtím takovou frkající a řvoucí obludu neviděli, a tak ztuhli strachy. Ottar popadl na břehu pořádnou hůl a s pokřikem se rozběhl na býka. Ten se zapřel paznehty o zem, sklonil hlavu a vyrazil proti němu. Ottar mu uhnul, vykřikl na jeho adresu krátkou a drsnou staroseverskou nadávku a udeřil ho holí do boku.
To však nemělo očekávaný účinek. Zvíře, místo aby se obrátilo a zaútočilo znovu na protivníka, zaryčelo a hnalo se na Dorseťany, jejichž tmavé a neznámé postavy si snad nějak spojilo se svým nepříjemným zážitkem. Návštěvníci vyjekli a dali se na útěk. Nastala panika. Někdo vykřikl, že skraellingové útočí, a Severané se začali chápat zbraní. Dva Dorseťané, odříznutí mezi domky, se ve zmatku vrhli k Ottarovu obydlí a chtěli se tam ukrýt, ale dveře byly zastrčené. Ottar se hnal hájit svůj dům, a když se jeden z mužů obrátil s pozdviženým oštěpem, udeřil ho svou holí tak mocně, že se zlomila a současně roztříštila Dorseťanovi lebku.
Zmatek skončil během šedesáti vteřin. Býk, který to všechno způsobil, mezitím s cákáním přebrodil potok a poklidně se popásal na louce na druhém břehu. Kožené čluny, poháněny divokým pádlováním, uháněly na otevřené moře a na pobřeží po nich zůstal nejeden ranec tuleních kožešin. Jeden z Ottarových sluhů měl ruku prostřelenou šípem. Dva Dorseťané byli mrtví. Jeden z nich byl ten, kterého Ottar uhodil holí.

"Madonna mia," hekl Gino, narovnal se u kamery a otřel si čelo rukávem. "Tihle lidi jsou ale vznětliví, horší než Siciliáni."
"Je to všechno jen hloupé mrhání," ozval se Jens. Seděl na zemi a držel se oběma rukama za břicho. "Byli všichni vylekaní jako děti. Mají těla mužů, ale emoce dětí, a tak se zabíjejí. Je to mrhání životy."
"Ale bude z toho dobrej film," prohlásil Barney. "A my tu nejsme proto, abysme se pletli do místních obyčejů. Co se vám stalo? Kop vás při tý šlamastice někdo do břicha?"
"Nezasahovat do místních obyčejů - opravdu humorné! Svým filmovým bláznění obrátíte těm lidem život naruby, a pak uhýbáte před důsledky..." Jens náhle zkřivil tvář a pevně zaťal zuby. Barney se na něj podíval a vytřeštil oči na rudou skvrnu, která se mu rozlézala mezi prsty.
"Vy jste raněn," pronesl nevěřícně a otočil se na patě. "Texi! Lékárničku, rychle!"
"Pročpak se mnou děláte takové ciráty? Však jsem vás viděl, jak se díváte na toho sluhu s prostřelenou rukou a nijak se vás to nedotklo. Vikingové si údajně rány po bitvě sešívali režnou nití, tak mi také nějakou opatřte."
"Klid, Jensi, jste raněnej. My se o vás postaráme."
Tex se přiřítil s lékárničkou. Položil ji na zem vedle raněného a přiklekl k němu.
"Co se vám stalo?" zeptal se tichým a překvapivě mírným hlasem.
"Oštěp," vysvětlil Jens. "Seběhlo se to tak rychle, že jsem si toho ani pořádně nevšiml. Stál jsem jim v cestě ke člunům a ten člověk byl vyděšený. Zvedl jsem ruku a chtěl jsem mu něco říct, ale vtom jsem pocítil tu bodavou bolest. Než jsem se vzpamatoval, byl pryč."
"Ukažte, kouknu na to. Na Nový Guineji jsem viděl dost bodnejch ran od bajonetu." Texův hlas zněl klidně a profesionálně, a tak si Lyn bez odporu nechal odtáhnout ruce. Tex bleskově rozřízl nožem zkrvavený oděv. "To není zlý," prohlásil, když pohlédl na krvácející ránu. "Pěkně čistě propíchnutý břicho. Je to níž než žaludek a vpich asi není tak hlubokej, aby zasáhnul něco jinýho. Ale je to na nemocnici. Tam vám zašijou tu díru, zavedou vám do břišní dutiny drenáž a nacpou vás antibiotikama. Kdybysme se vás pokoušeli ošetřovat v terénu, umřete nám za pár dnů na zánět pobřišnice."
"Vy jste zatraceně otevřený," řekl Lyn, ale usmál se.
"Vždycky," odtušil Tec, vytáhl ampulku morfia a ulomil špičku. "Když chlap ví, co s ním je, aspoň nebrblá na způsob ošetřování. Pomůže to jemu a pomůže to všem ostatním." Rychle a s nacvičenou zručností píchl injekci.
"A určitě to sestra nemůže zvládnout tady? Nechtěl bych se ještě vracet..."
"Plnej plat a prémie!" prohlásil nadšeně Barney. "A samostatnej pokoj s připlacenejma službama v nemocnici. Na tom nebudem šetřit."
"Mně nejde o peníze, pane Hendricksone. I když tomu třeba nebudete věřit, jsou na světě i jiné věci než prachy. Pro mě má smysl to, co se tu dozvídám. Jedna stránka mých poznámek má větší cenu než všechny cívky vaší celuloidové obludnosti."
Barney se usmál a pokusil se změnit námět: "Film se už nedělá z celuloidu, doktore. Dneska jsou filmy nehořlavý."
Tex zasypal ránu dezinfekcí a přiložil obvaz.
"Musíte pozvat lékaře sem," řekl Lyn naléhavě, "a zeptat se, co by si o mém odjezdu myslel on. Jestli odjedu, vy doděláte film, a já se sem už nikdy nevrátím. Nikdy."
Rozhlížel se po zálivu, domech i lidech téměř dychtivě, jako by si chtěl všechno vštípit do paměti. Tex zachytil Barneyho pohled, zavrtěl ihned odmítavě hlavou a ukázal k filmařskému táboru: "Jdu pro auto a řeknu profesorovi, aby nahodil plošinu. A někdo by měl obvázat ruku tomu vikingovi a dát mu lahvičku penicilínu."
"Přivezte s sebou sestru," řekl Barney, "já tady zůstanu s Jensem."
"Když dovolíte, povím vám, co jsem jen tak náhodou zjistil," ozval se Lyn a položil Barneymu ruku na paži. "Slyšel jsem Ottara, jak si povídá s jedním ze svých lidí o kompasové střelce na lodi. Měli pro ni svůj výraz - húsasnotra. To mě šokovalo. V islandských ságách je na více místech zmiňována jakási navigační pomůcka, ale nikdy se nepodařilo určit, co to bylo. Říká se jí tam húsasnotra. Chápete? Je možné, že jako húsasnotra vstoupil do jazyka výraz kompasová střelka. Jestli to tak je, pak je důsledek naší cesty do jedenáctého století větší, než si kdokoli z náš dokáže představit. A všechny takové možnosti je třeba prostudovat. Já se teď nemohu vrátit."
"To je zajímavý, co říkáte, Jensi." Barney pohlédl směrem k táboru, ale auto zatím nebylo v dohledu. "Měl byste to sepsat do nějakýho vědeckýho pojednám nebo něčeho takovýho."
"Vy blázne, vy nemáte představu, o čem mluvím. Pro vás je vremeatron prostě nějaké zařízení, které se bude prostituovat ve výrobě filmového škváru."
"Nerozhazujte kolem sebe urážky tak neuváženě," ohradil se Barney, ale snažil se neztrácet se zraněným trpělivost. "Hewettovi nikdo na pomoc nepřispěchal, až my jsme mu dali peníze. Nebejt tohohle filmu, ležel byste akorát v knihách na univerzitě v Los Angeles a neměl byste jedinej z těch faktů nebo čísel, který považujete za tak důležitý. Já vaši práci neshazuju, neshazujte vy moji. Ty řeči o prostituování jsem už taky slyšel, ale mě to nebere. Za války se prostituujou vědci, ale myslím, že právě za války se udělají všechny velký vynálezy, protože je na ně dost peněz."
"Opravdový vývoj se odehrává v základním výzkumu, a ten se z válečných rozpočtů nefinancuje."
"Račte laskavě odpustit - války se vedou mezi jiným proto, aby nepřišel nepřítel a neházel bomby na hlavy těm vědcům, který na svůj výzkum potřebujou čas a svobodu."
"To je vtipná a důmyslná odpověď, ale není uspokojivá. Ať si říkáte, co chcete, cestování v čase se tu využívá k výrobě lacinýho filmu a jakékoli poklady historické pravdy se přitom najdou jenom náhodou."
"V tom nemáte úplnou pravdu," namítl Barney a vnitřně si oddechl, protože konečně slyšel motor. "Vždyť jsme se vám do vašeho výzkumu nepletli. Jestli něco, tak jsme mu spíš pomohli. Měl jste prakticky volnou ruku. A přitom jsme při produkci tohohle filmu investovali do vremeatronu, takže je teď prakticky použitelnej. S materiálem, kterej teď máte,

byste měl bejt schopnej přesvědčit kteroukoliv nadaci, aby financovala další časovou plošinu, a ta vám umožní bádat, co hrdlo ráčí."
"Přesně to také udělám."
"Nějakou chvíli si na to ale budete muset ještě počkat." Vedle nich zastavilo auto. "Na pár let máme profesora smluvně vázanýho, samozřejmě jen do doby, než se nám naše investice vrátí."
"Samozřejmě," řekl trpce Jens a díval se, jak se z vozu vykládají nosítka, "zisk především, kultura může jít k čertu."
"To jsou pravidla hry," odpověděl Barney, zatímco sledoval, jak jazykozpytce opatrně nakládají. "Nemůžete svět zastavit a vystoupit si, tak se prostě musíte naučit na něm žít."

15
"Raději zemřít jako muži než žít jako zbabělci!" zahřměl Ottar. "Ve jménu Ódina a Friggy, za mnou!"
Rozrazil dveře dokořán a zdvihl štít, v němž ihned uvízly dva šípy. Zuřivě zařval, zatočil sekerou a vyrazil z hořícího domu. Za ním vyběhla Slythey, mávající mečem, a Val De Carlo, který ze všech sil troubil na lurhorn, nato se valili všichni ostatní.
"Stop. Tenhle záběr beru," křikl Barney a klesl do svého kempinkového křesílka. "Tak tohle bysme měli, bando. Teď si běžte dát oběd, než nám sbalej kuchyni."
Rekvizitáři proudem pěny uhasili hořící naftu a ze zadušeného ohně se začal šířit ohavný zápach. Požáry už byly uhašeny všechny až na jeden. Gino otevřel kameru a vyjímal film. Všechno bylo pod kontrolou. Barney počkal, až se zmatek uklidní, a pak také vyšel ven. Ottar seděl na sudu a skládal dva šípy zpět do skrýše ve štítu.
"Podívej se, přiletí šípy," zavolal na Barneyho a zdvihl štít. Ukrytá péra se zadrnčením šípy vymrštila, takže znovu trčely, jako by se do štítu právě zabodly.
"Úžasnej vynález," uznal Barney. "Pro tuhle chvíli jsme s natáčením hotový, Ottare, a já přesunuju štáb kupředu do příštího jara. Myslíš, že budete v tý době mít hotovou tu palisádu?"
"Snadno. Ty vyplňuješ smlouvu, já vyplňuji smlouvu. Když necháváte tu železné pily a sekery, lehko kůly děláme na hradbu. Ale nechávejte tu také jídlo, ať máme jíst."
"Zásoby zajistím, ještě než se přestěhujem. Jinak je všechno jasný? Máš otázky?"
"Jasný, jasný," zahučel Ottar, soustředěn na ukrývání šípů zpátky do štítu. Barney na něj pohlédl s nedůvěrou.
"Jistě si to pamatuješ, ale jen tak pro jistotu si to všechno ještě jednou zopakujem, necháme ti tu potraviny, všechny konzervy a sušený věci, těstoviny a vločky, který dokážu v podnikovým skladu opatřit. Nebudete teda muset v létě a na podzim věnovat čas a úsilí dělání zásob na zimu a budete se moct věnovat budování novejch srubů a kolový hradby kolem tábora. Jestli má doktor pravdu, tak by vás Dorseťani neměli zatím obtěžovat. Objeví se až zjara, až se k pobřeží přihlížej ledový pole, kde se budou shromažďovat tuleni a vyvádět tam mladý. Teprve pak za nima dorazej lovci, teď by měli bejt dál na sever. Ale i kdyby vás začali otravovat dřív, za palisádou byste měli bejt v suchu."
"Zabijem je, rozřežem je."
"Zkus se obejít bez toho, prosím tě. Devadesát procent toho filmu už máme natočenejch a pro mě by bylo o moc jednodušší, kdyby ses těsně před koncem natáčení nenechal od nikoho zamordovat. V únoru a březnu sem zaskočíme zkontrolovat situaci, a jakmile budem vědět, že jsou rudoši blízko, přivezeni celej štáb. Něčím, co pro ně má cenu, jim zaplatíme, aby nám na tu palisádu zaútočili a bude to. Souhlas?"
"Také Jack Daniels."
"To máš ve smlouvě..."
Jeho poslední slova zanikla v nejistých kvílivých tónech velké trouby.
"To musíš dělat takovej bengál?" zeptal se Barney Vala De Carla, dujícího do lurhornu, který mu obtáčel celé tělo a čněl mu rozšířeným koncem přes rameno.
"To je divoký troubení," objasnil Val. "Poslouchej." Olízl si rty, přiložil je k nátrubku a se zrudlými tvářemi a mohutným odfukováním předvedl sotva rozpoznatelnou verzi písně Zní hudba stále dokola.
"Drž se herectví," poradil mu Barney, "jako muzikant nemáš budoucnost. Ale pořád mám pocit, člověče, že jsem takovouhle trumpetu už někde viděl, a nebylo to v muzeu."
"Najdeš ji na každým balíčku dánskýho másla. Je to obchodní značka."
"Možná jsem ji viděl tam. Zní to jako taková vypasená tuba."
"Pavučiňák Spinneke by z ní byl nadšenej."
"Však by se to dalo zkusit." Barney zašilhal, jako by oslněn náhlým nápadem, a pak luskl prsty.
"Jo, tohle mi strašilo v hlavě - Pavučiňák. Ten v Plísňový jeskyni válí na tubu všechno možný. Jednou jsem ho slyšel, doprovázela ho žesťová sekce a bicí."
Val pokývl. "Taky jsem tam byl. Bude to asi jedinej známej džezovej tubista. Je to nejstrašnější randál, jakej jsem kdy slyšel."
"Není to tak špatný a mohlo by to bejt právě to, co potřebujem. To mě inspiruje."
Ottar dál skládal a znovu vymršťoval šípy a Barney opřen o zeď naslouchal lurhornu, dokud nepřijel Dallas v džípu.
"Můžem jet," hlásil. "Čekaj tam už všichni lidi od kuchyně a taky pár kulisáků, který se dobrovolně přihlásili na výpomoc, aby se při jednom mrkli, jestli je Hollywood ještě na místě."
"Bude jich dost na nakládání zásob?" zeptal se Barney. "Všichni lidi ze skladu budou teď už nejspíš doma."
"Víc než dost."
"Tak jedem."
Na plošinu nacouval jeden z velkých kamionů a kolem něho se uvelebilo asi tucet mužů. Profesor Hewett měl dveře do řídicí kabiny dokořán otevřené a Barney nahlédl dovnitř.

"Do sobotního odpoledne, a pokud možno co nejblíž k předchozímu odjezdu."
"Na mikrosekundu. Budeme tam chvilinečku potom, co odtud plošina naposledy startovala."
Barney musel tak trochu silou vůle sám sebe přesvědčovat, že přese všechno, co se za poslední měsíce odehrálo, je v Hollywoodu stále sobotní odpoledne, týž den, kdy celá akce začala. Na víceproudových silnicích se tvořily zácpy jako každý víkend, parkoviště supermarketů byla plná a v patře svého zámečku za vlastním golfovým hřištěm na horním konci Benedict Canyon Drive ležel L. M. Greenspan se svým předstíraným infarktem. Barney na okamžik zauvažoval, jestli mu nemá telefonicky podat zprávu o postupu prací, ale pak se rozhodl, že ne. Pro L. M. uplynulo všehovšudy několik hodin, nač ho tedy rušit. Ať spí. Majitele filmových ateliérů není radno dráždit. Snad by ale mohl zavolat do nemocnice a pozeptat se, jak je na tom Jens Lyn. Jsou to přece už celé týdny, co... Ale nejsou, tady jsou to jen minuty. Jens možná ještě ani není v nemocnici. Na tohle cestování v čase není lehké si zvyknout.
"Řeže to do očí," poznamenal jeden z kuchařů. "Měl jsem si vzít sluneční brejle."
Velká vrata ateliéru byly otevřená, a když v něm časová plošina přistála, začali všichni v náhlém přívalu tropické sluneční záře mžourat. Modř oblohy na severu Newfoundlandu byla vždy vybledlá a slunce tam nikdy takhle nepálilo. Barney odvedl muže stranou, aby vůz, jehož dieselový motor se hřmotně probudil z nečinnosti, mohl sjet z plošiny. Když do něj naskákali a rozjeli se po prázdných uličkách mezi ateliéry, měli pocit jakési svátečnosti.
Ten je ale u potravinového skladu rychle přešel.
"Je mi líto, pane," prohlásil strážný a zatočil holí na poutku, "ale nikdy jsem vás neviděl. A i kdybych vás znal, stejné vás nesmím do skladu pustit. Ne, pane."
"Tohle lejstro..."
"Lejstro jsem viděl, ale mám svý rozkazy."
"Dejte mi válečnou sekyru!" vykřikl jeden z techniků. "Já ty dveře otevřu."
"Zabte ho, zabte ho!" zavolal další. Po dlouhém pobytu v 11. století se zřejmě nakazili vikinskou vírou v prosté řešení většiny problémů.
"Nepřibližujte se!" nařídil strážný, o krok poodstoupil a ruka mu sjela k pouzdru s pistolí.
"No dobrá, tak už dost toho kočkování," zavelel Barney. "V klidu tady poseďte, chlapci, než to vyřídím. Kde máte telefon?" zeptal se strážného.
Zkusil nejdříve ředitelství - co kdyby tam přece jenom někdo byl. Štěstí mu přálo. Byl tam Sam, šéfův osobní účetní, který tam nepochybně ukryt před zraky světa čaroval nad účetními knihami.
"Same," řekl Barney, "to jsem rád, že tě zase slyším. Jak jste na tom... Cože? Jo pardon, zapomněl jsem. Pro vás to vlastně bylo jen pár hodin. Pro mě jsou to měsíce... Ale to víš, že jsem nepil. Natáčím ten film... Přesně tak. Je skoro hotovej. Ne, počkej, Same, ještě se neraduj, to nebude film za jeden den, zrovna jako scénář nebyl za jednu hodinu. Je v tom sousta práce. Hele, já ti to potom všechno vysvětlím, ale teď od tebe potřebuju pomoc. Musíš si promluvit s jedním strážným, takovým tvrdohlavým mamlasem. Asi je tu novej. Řekni mu, ať nám otevře potravinovej sklad, abysme si odtud mohli nabrat sušený jídlo a konzervy... Ale kdepak, ne že bysme byli tak nenažraný, to je na směnnej obchod s domorodcema a na vyplacení komparzu. Prosím tě, Same, co by sisi rozmejšlel... Když je můžem vyplatit ovesnejma vločkama místo zelenejch papírků, tak co na tom záleží?"
Nebylo to snadné, se Samem to nikdy nebylo snadné, ale nakonec ho přesvědčil a Sam, který byl vždycky otrávený, když musel vydat peníze, i když šlo jen o ovesné vločky, si zchladil žáhu na strážném. Ten se od telefonu vrátil zrudlý a nazlobený.
V půl šesté byl kamion naložen a ve tři čtvrtě na šest byl už zase na časové plošině. Barney si zkontroloval, že jsou všichni na palubě, a pak strčil hlavu do dveří Hewettovy kabiny. "Vyrazte, profesore, ale nejdřív mě ještě nechte vystoupit."
"Mám tomu rozumět tak, že se s námi nevracíte?"
"Správně, mám tu něco na práci. Můžete vyložit ty lidi a zásoby a za pár hodin se pro mě vrátit, řekněme kolem desátý. Kdybych tu nebyl, zavolám támhle na ten telefon a povím vám, co se děje."
Hewett měl trochu pichlavou náladu. "Začínám mít pocit, jako bych provozoval nějakou časovou taxislužbu, a ne že by se mi to zvlášť líbilo. Původně jsem to chápal tak, že se přesuneme do jedenáctého století, vy tam uděláte svůj film a zase se vrátíme. A místo toho je to neustálá kyvadlová doprava..."
"Klid, profesore, už jsme v cílový rovince. Myslíte, že bych byl ochotnej takhle ztratit několik hodin, kdybych si nebyl jistej, že už tu výrobu dokončíme? Uděláme ještě jeden časovej skok, doděláme film a je to. Pak už zbude jen provolávat slávu."
Barney postál u dveří, až plošina zmizela do minulosti, zpět do divočiny předvěké Kanady, do chladných větrů a dešťů. Ať si tam užívají. On si udělá pár hodin volna. Musí mezitím samozřejmě stihnout nějakou práci, ale to mu nemůže zabránit, aby si také trochu neužil, dokud nemá film pohromadě, polevit ještě nesmí, ale konec už je na dohled a on se ždímá celé měsíce. Takže první záležitost, kterou teď vyřídí, bude prvotřídní luxusní večeře u Chasena. Když nic jiného, tak tohle pro sebe udělá. Do Plísňové jeskyně nemá v žádném případě cenu chodit před devátou. V tom, že je zase v Kalifornii a ve 20. století, bylo cosi nereálného. Všechno se pohybovalo jaksi příliš rychle, bylo tu příliš mnoho křiklavých barev a ze zápachu výfukových plynů ho rozbolela hlava. Klid! Pomohla mu večeře, drinky před ní, brandy po ní a šampaňské během ní, takže když ho taxík chvíli po deváté vyložil před klubem, nebolelo ho už nic. Dokonce ani reklamní stojan přede dveřmi, na kterém byly rudé lebky a zkřížené hnáty, ho tentokrát neurážel.
"Pozor," zaskuhral záhrobní hlas, když otevřel dveře, "každý, kdo vstupuje do Plísňové jeskyně, tak činí na vlastní nebezpečí. Pozor..." Když dveře zavřel, nahraný hlas umlkl a Barney tápavě sestupoval po neosvětleném a černým sametem tapetovaném schodišti. Než vstoupil do nejsvětější svatyně samotného klubu, musel překonat ještě poslední překážku, závěs z umělohmotných kostí. Už tady byl, a tak na něj ty dekorace nepůsobily nijak nově. Vlastně na něj

nezapůsobily ani poprvé. Byly jen o chlup nápaditější - nebo možná i méně nápadité - než strašidelný zámek na pouti. Gumové pavučiny v koutech ozařovala blikající zelená světla, křesla byla vytvarována do podoby obrovských prašivek. Barney měl celý lokál pro sebe. "Bloody Mary," řekl číšníkovi ustrojenému za upíra. "Je tu už Pavučiňák?"
"Myflím, ve je f fatně," zahuhlalo to stvoření přes plastikové tesáky.
"Řekni mu, že s ním chce mluvit Barney Hendrickson z Climatiku."
Pavučiňák Spinneke, vychrtlá, černě oděná, přihrblá postava s tmavými brýlemi, se dostavil dřív než drink.
"Dávno tebe nevidět, člověku," řekl a sklouzl prsty po Barneyho dlani. "Jak ti dupou králíci?"
"Zatím duše drží v těle. Heleď, Pavouku, je to pravda, žes dělal muziku k nějakejm filmům?"
"Ale jo, něco jsem sešmodrchal k takovýmu škváru, co se jmenoval Rachot v hlavě mladého beatnika, ale doufám, že na to lidi zapomenou. Proč se ptáš? To snad nejni možný, že bys měl zájem vo starýho chudáka Pavučiňáka."
"Možná, Spinneke, jenom možná. Uměl bys napsat muziku k filmu a se svým souborem ji nahrát?"
"Všecko de, papínku, jenže to chvilku trvá a my máme svý povinnosti."
"O čas se nestarej, zařídím to tak, že nezmeškáš jediný vystoupení. Myslel jsem, že bys mi moh napsat hudbu k filmu, kterej právě dělám. Takovej povznášející příběh o vikinzích. Slyšels o nich?"
"Samo. Takový chlupatý magoři se sekerama, kerejma sekaji lidi."
"Jo, tak nějak to je. Je to primitivní, silný. Ten nápad jsem dostal proto, že mají takovou velkou troubu. Chtělo by to samý žestě a bubny. A aby v tom bušila prvobytná živočišnost."
"Hlína."
"Zvlád bys to?"
"Jasná páka."
"Fajn. Tady máš stováka jako zálohu." Barney vytáhl z peněženky pět dvacetidolarovek a hodil je na stůl. Pavučiňákovy prsty přejely po černé látce a shrábly je. "Teď seber svý frajery, jedem k nám do podniku a já vám udělám nalejvárnu." Aby řekl, kde tu jednu hodinu podle času 20. století mají strávit, tím se Barney nezatěžoval.
"Nebýt možno. Teď tu musíme s Doodym jen tak šmidlat až do jedenácti, to teprv přijdou ostatní. Pak jsme na place až do tří. Do tý doby se nemůžem hnout."
Bloody Mary hladce klouzala do krku. Barney pohlédl na hodinky a sám sebe přesvědčil, že nemá cenu odtud odjíždět a znovu se vracet a že v neděli ve tři ráno bude pořád ještě zbývat spousta času, aby film dodělal a v pondělí odevzdal. To se všechno stihne. Pavučiňák znovu zmizel v zákulisí klubu. V deset hodin došel Barney k telefonu, zavolal profesoru Hewettovi a dohodl nové setkání ve tři hodiny. Pak se vrátil ke stolu a užíval si pohody, nakolik to jen za zvuků džezové tuby, žesťové sekce a elektrofonicky zesílených bicích šlo. Pomohlo mu v tom několik dalších sklenic Bloody Mary.
Ve dvě se donutil vstát a vyjít na vzduch, který nebyl prosycen cigaretovým kouřem a rozhoupán dunivými rytmy. Podařilo se mu zjednat dva taxíky, které měly ke klubu přijet po třetí hodině. Všechno vycházelo moc dobře.
Než dojeli k ateliéru, byly pomalu čtyři. Profesor Hewett přecházel sem a tam a pohlížel na hodinky. "Úžasná přesnost," řekl úsečně.
"Ale milej profesůrku, však to není tak zlý," plácl ho Barney po zádech a obrátil se k taxíku, aby pomohl vyložit buben. Pak vpochodovali v jedné řadě do haly a Doody k tomu na pozoun hrál píseň Plukovník Bogey.
"Co je to za vor?" zamžoural ospalý Pavučiňák krhavýma očima.
"Doprava. Jen se tam vyšplhejte. Ujišťuju vás, že odsud budeme pryč všehovšudy pár minut."
Při těch slovech se Barney poťouchle usmál do dlaně.
"To už stačí," prohlásil Pavučiňák a odtrhl Doodymu pozoun od našpulených rtů. Doody hrál dál ještě nejméně pět vteřin, než si všiml, že nevydává žádný zvuk. "Poletíme na hrnci," zvolal Pavučiňák.
Když se pohřebně přiodění hudebníci vyškrábali na plošinu, Hewett si pohrdlivě odfrkl a šel do kabiny nastartovat vremeatron.
"Todle je čekárna?" optal se Doody a pokusil se nasoukat do stísněného prostoru za ním.
"Vypadněte, vy troubo!" vyštěkl profesor a Doody se pokusil ho uposlechnout, ale když se obracel, vyjel mu snižec pozounu dopředu a sklouzl po neizolovaných elektronických obvodech. Dvě elektronky s praskotem zajiskřily.
"Jů!" zablekotal Doody a upustil nástroj. Ten dopadl celou svou žesťovou délkou na nechráněnou elektroniku a ze zkratovaných obvodů začaly sršet jiskry. Všechna světla na ovládacích pultech zhasla.

Během méně než vteřiny byl Barney dokonale střízlivý. Vytáhl muzikanta z řídicí kabiny a spolu s ostatními ho zahnal do nejvzdálenějšího kouta plošiny.

"Jak jsme na tom, pane profesore?" zeptal se tiše, když se přišoural zpátky, ale odpověď nedostal. Neopakoval otázku, jenom se díval, jak Hewett strhává kryt a vyhazuje dveřmi zničené elektronky.

Hudebníky poslal pryč, protože na otázku, jestli oprava vremeatronu potrvá přinejmenším několik hodin, dostal podrážděnou odpověď: "Ano."

V neděli v devět ráno profesor připustil, že oprava bude pravděpodobně trvat skoro celý den, a to nepočítal čas, po který bude v nedělním Los Angeles shánět náhradní součástky. Barney nezvučně odvětil, že mají koneckonců plno času. Film má přece odevzdat až zítra dopoledne.

V neděli pozdě večer Barney poprvé usnul, ale po několika minutách se s trhnutím probudil a znovu usnout už

nedokázal.

V pondělí v pět ráno profesor oznámil, že dokončil novou kabeláž a teď si hodinku zdřímne. Potom vyrazí do města a pokusí se sehnat chybějící elektronky.

V devět hodin Barney zatelefonoval a zjistil, že přijeli zástupci banky a čekají na něj. Se škytnutím zavěsil.

V půl desáté telefon zazvonil, a když ho zvedl, slečna z ústředny mu sdělila, že je celý podnik vzhůru nohama, že ho všude hledají, že s ní před chvílí osobně mluvil L. M. a ptal se jí, jestli neví, kde je pan Hendrickson. Barney opět zavěsil.

V půl jedenácté věděl, že je vše ztraceno. Hewett se nevrátil ani nezavolal, a i kdyby v tuhle chvíli přijel, je pozdě. Film se už nedá včas dokončit. Je po všem. Měl snahu, ale nepovedlo se. Do kanceláře L. M. šel jako na popravu - a něco podobného ho tam vskutku očekávalo.
Přede dveřmi kanceláře zaváhal, zauvažoval o sebevraždě jako o druhé možnosti, usoudil, že na to by neměl dost kuráže, a dveře otevřel.

16
"Nechoď tam," řekl za ním nějaký hlas a kdosi zezadu odtáhl Barneyho ruku ode dveří, které se mu automaticky přímo před nosem zabouchly.
"Co si to sakra dovolujete?" vzkypěl Barney hněvem a bleskurychle se obrátil k tomu člověku za sebou.
"Jenom ti bráním, abys neudělal chybu, ty moulo," řekl ten druhý a zeširoka se zazubil, zatímco Barney vrávoravě ustoupil, otevřel dokořán ústa a vyvalil oči.
"To by byl moc pěknej záběr," prohlásil ten za ním. "Ty bys možná měl ve filmech hrát, a ne je režírovat."
"Ty jsi... já...," zamektal chabě Barney a zíral sám na sebe, jak v nablýskaných lakýrkách a saku střiženém podle stylu letecké důstojnické uniformy svírá pod paží plechovou krabici s filmem.
"Máš pozorovací talent," ušklíbl se zlomyslně druhý Barney. "Podrž mi tohle na moment." Podal Barneymu krabici, hrábl do kapsy a vytáhl náprsní tašku.
"Co... cože?" zakoktal Barney, "cože..?" a zíral na nálepku na krabici, kde stálo: Vikinský Kolumbus - díl první.
Druhý Barney vytáhl z náprsní tašky složený kousek papíru a podával ho Barneymu. Ten si teprve teď všiml, že jeho dvojník má pravou ruku tlustě obalenou obvazem, skrze který prosakuje krev.
"Co se mi... co se ti stalo s rukou?" zeptal se a upřel zděšené oči na obvaz, zatímco ten druhý mu vytrhl krabici a vtiskl mu do dlaně papír.
"Tohle dej profesorovi," řekl. "A teď se tu přestaň poflakovat a dodělej ten film, prosím tě." Pak otevřel dveře kanceláře L. M. a přidržel je před zřízencem, který po chodbě přivážel vozík a na něm asi tucet dalších krabic. Zřízenec pohlédl z jednoho muže na druhého, pak pokrčil rameny a vjel s vozíkem dovnitř. Druhý Barney vstoupil za ním a dveře zaklaply.
"Ta ruka, co máš s tou rukou?" řekl Barney malátně zavřeným dveřím. Začal je otevírat, ale pak si to rozmyslel.
Uvědomil si, že drží kus složeného papíru a rozložil ho. Byl to kus obyčejného kancelářského papíru s nerovně utrženým okrajem a po jedné straně čistý. Také na druhé straně nebylo nic napsáno, byl tam jen obrázek rychle načrtnutý kuličkovou tužkou.
Barneymu ta kresba nic neříkala. Složil papír a zasunul ho do náprsní tašky. Pak se v náhlém ohromení rozpomněl na krabice s filmem.
"Já ten film dodělal!" vykřikl. "Je hotovej a právě jsem ho v termínu dodal." Dvě sekretářky, procházející v tu chvíli kolem, se po něm ohlédly a zachichotaly se. Zaškaredil se na ně a vykročil.
Copak mu to ten druhý Barney říkal? Má se přestat poflakovat a dodělat film. Dodělá ho? Vypadalo to, že ano - jestli totiž v těch krabicích něco bylo. Ale jak ho teď může dodělat a včas dodat, když přece termín prošvihl.
"Tomu nerozumím," mumlal si, když se šoural přes parkoviště k ateliéru B. Z těch rozvířených myšlenek ho nevytrhl ani pohled na profesora, jak pracuje na vremeatronu. Zastavil se na časové plošině a snažil se pochopit, co se to stalo, nebo spíš co se to stane, ale únava spojená se šokem z rozmluvy se sebou samým jeho schopnost uvažovat dočasně ochromila.
"Oprava je hotová," řekl profesor Hewett a otřel si ruce hadrem. "Teď se můžeme vrátit do roku 1005."
"Tak jedem," odpověděl Barney a sáhl po své náprsní tašce.
I když bylo na Newfoundlandu slunečno, vypadala tu záře slunce ve srovnání s kalifornskou mdle a vzduch byl rozhodně o dost chladnější.
"Kolik to bylo, když jsme teď odcestovali ze studia?" otázal se Barney.
"Pondělí, 12 hodin 3 minuty. A zdvořile upozorňuji, že reklamace se nepřijímají. Když si představím rozsah škody, kterou ten slaboduchý muzikantský mamlas napáchal, tak jsem to opravil skutečně hodně rychle."
"Žádný reklamace nejsou, profesore. Začínám si myslet, že máme pořád šanci odevzdat ten film v termínu. Potkal jsem v budově sám sebe a viděl jsem se, jak dodávám krabice s filmem označený jako Vikinský Kolumbus."
"To je nemožné."
"To se snadno řekne, ale třeba vás teď čeká stejnej šok, jakej jsem zažil já. Řek jsem si - nebo on mi řek, nebo jak to mám sakra říct -, abych vám dal tohle. Dokážete si z toho něco vybrat?"

Profesor krátce pohlédl na papír a tvář se mu rozzářila úsměvem. "Samozřejmě," prohlásil. "Já hlupák! Vždyť to bylo jasné. Měl jsem fakta po celou dobu přímo před nosem, abych tak řekl, a já je neviděl. Ten problém je tak jednoduchý."
"Byl byste tak hodnej a vysvětlil to mně?" řekl Barney netrpělivě.
"Tenhle obrázek znázorňuje dvě cesty v čase. A nás zajímá ten menší oblouk napravo, neboť nám vysvětluje, odkud se vzal váš dvojník s krabicemi filmu. Ano, pořád ještě můžeme ten film dodělat a dodat ho ve stanovené lhůtě."
"Jak?" zeptal se Barney a usilovně zíral na obrázek, který mu neříkal vůbec nic.
"Teď ten film doděláte a je úplně jedno, kolik času po prošlém termínu uplyne. Až bude hotový, budete na tomhle obrázku v bodě B. Bod A je okamžik, v němž má být film odevzdán, a vy se prostě vrátíte v čase před bod A, odevzdáte film a odcestujete zpět do B. Jak velkolepě prosté."
Barney sevřel papírek v ruce. "Tak teď si to ujasněme. Vy teda říkáte, že můžu dodělat film po termínu a pak se vrátit do doby před tím termínem a film odevzdat."
"To přesně říkám."
"To zní nesmyslně."
"Jen v očích hlupáků se inteligence podobá slabomyslnosti."
"Tohle jsem neslyšel - jestli mi dokážete vysvětlit jednu věc. Tenhle papírek s obrázkem," zatřásl jím profesorovi před očima, "kdo to namaloval?"
"To tedy opravdu nevím, tu kresbičku vidím poprvé."
"No tak uvažujte. Já jsem ten papír dostal v pondělí odpoledne před kanceláří L. M. Teď vám ho ukazuju. Pak si ho dám do náprsní tašky a budu ho v ní nosit, než doděláme film. Potom pocestuju zpátky v čase, abych film odevzdal L. M. Před jeho kanceláří potkám své dřívější já, vytáhnu ten obrázek z náprsní tašky a odevzdám ho sám sobě, abych si ho zase zastrčil do náprsní tašky, a všechno začíná znova. Dává vám to nějaký smysl?"
"Ano. A nevidím žádný důvod, proč se kvůli tomu vzrušovat."
"Tak vy nevidíte důvod. Jestli se to má takhle odehrát, tak ten obrázek nenakreslil nikdy nikdo, prostě putuje světem v mý náprsní tašce a já ho sám sobě odevzdávám. Tohle mi vysvětlete!" doložil vítězoslavně.
"To není třeba vysvětlovat. Ten papír je sám sobě vysvětlením. Vytváří soběstačnou časovou smyčku. Obrázek nikdy nikdo nenakreslil. Existuje, protože je - což je přiměřené vysvětlení. Jestli to chcete pochopit, uvedu vám příklad. Víte, že každý list papíru má dva konce. Ale když jeden konec papírového pásu obrátíte o sto osmdesát stupňů a spojíte ho s druhým, stane se z toho papíru Möbiova páska, která má jenom jednu stranu. Existuje a tuhle skutečnost nezměníte, když budete tvrdit, že ne. Totéž platí pro váš obrázek. Existuje."
"Ale... odkud se vzal?"
"Jestli nutně potřebujete znát jeho původ, tak si říkejte, že pochází přesně z toho místa, kam zmizel druhý konec Möbiovy pásky."
Barneymu se zadrhly myšlenky do tuhého uzlu, jehož konce se volně kývaly v prázdnotě. Třeštil oči na obrázek, až ho začaly bolet. Někdo to nakreslit musel a každý list papíru prostě musí mít dvě strany... Mírně rozechvělými prsty zasunul papír do náprsní tašky, tu strčil do kapsy a zadoufal, že se mu podaří na všechno zapomenout.

"Jsme připravený k časovýmu skoku, kdykoli řeknete," hlásil Dallas.
"K jakýmu časovýmu skoku?" vypoulil Barney oči na kaskadéra, který před ním stál.
"Ke skoku do příštího jara, do roku 1006, jak jsme o tom před půl hodinou mluvili. Zásoby jsme odevzdali Ottarovi, všichni mají sbaleno a jsou připravený na cestu, jen co dáte pokyn," ukázal na řadu čekajících kamionů a přívěsů.
"Do příštího jara - no jo, máš pravdu. Víš, co je to paradox, Dallasi?"
"Španělskej holič, kterej oholí každýho ve městě, ale sám sebe ne. Takže kdo holí holiče?"
"Jo, tak nějak to je, jenže ten můj paradox je horší." Vtom se Barney náhle rozpomněl na obvaz na ruce, zvedl pravačku a začal si ji z obou stran pozorně prohlížet. "Co se mi stalo s rukou?"
"Mně připadá v nejlepším pořádku," prohlásil Dallas. "Nechcete panáka?"
"To by mi nepomohlo. Před chvílí jsem potkal sám sebe s rukou v zakrváceným obvazu a ani jsem si nepověděl, jak se to stalo a nakolik je to zlý. Uvědomuješ si, co to znamená?"
"Jo. Potřeboval byste nejspíš dva panáky."
"Alkohol neřeší úplně každej problém, i když si to snad ty a tvoji kamarádi z doby železný myslíte. Znamená to, že jsem ve vesmíru něco jedinečnýho. Jsem sadomasochista. Všichni ostatní, chudáčci, se buď můžou chovat masochisticky sami k sobě nebo sadisticky k jinejm, ale já se dokážu masochisticky rajcovat tím, že jsem sám k sobě sadistickej. Tímhle se žádnej jinej neurotik pochlubit nemůže." Zachvěl se. "Myslím, že bych si toho panáka dal."
"Mám pití s sebou." Byla to laciná žitná kořalka, která chutnala jako kyselina mravenčí a vyleptala Barneymu v krku takovou pálivou stopu, že opravdu přestal myslet na paradoxy času a sklony k sadistickému ukájení.
"Prosím tě, Dallasi, skoč to tam nejdřív prozkoumat. Nech se odvézt do března a zjisti, jestli už viděli nějaký Indiány. Když Ottar řekne, že ne, tak postupuj po tejdnech kupředu, až zjistíš, že už je viděli. A pak mi podej hlášení."
Nato Barney sledoval, jak časová plošina zmizela a znovu se objevila o pár stop vedle. Dallas, který si mnul bradu zarostlou černým strništěm, z ní sestoupil a přikročil k němu.
"Profesor spočítal, že jsme na cestě strávili dohromady asi deset hodin," hlásil, "takže co je nad osum, za to mám nárok na přesčasovej tarif."
"Nikdo se nehádá. Co jsi zjistil?"
"Postavili hradbu ze samejch klád. Vypadá zrovna jako pevnosti ve filmech o Indiánech. Na začátku března je tam ještě úplnej klid, ale při tý poslední zastávce, to bylo jednadvacátýho, mi hlásili, že viděli pár těch koženejch člunů."
"To nám stačí, tak se hnem. Řekni profesorovi, ať začne celej štáb převážet do dvaadvacátýho. Máme všechno a

všechny pohromadě?"
"Betty provedla inventuru a říká, že materiál a zařízení je v pořádku. My s Texem jsme dělali prezenci a zjistili jsme, že všichni jsou na svejch místech v přívěsech - samozřejmě kromě řidičů."
"Jaký je v tom březnu počasí?"
"Slunečno, ale vzduch je pořád kousavej."
"Tak všem řekni, ať se teple oblíknou. Nechtěl bych, aby se mi celá parta složila s chřipkou."
Barney si došel do svého přívěsu pro kabát a rukavice. Když se vrátil do čela konvoje, kyvadlová doprava už fungovala. Nechal se odvézt do jara roku 1006, a bylo to severské jaro jaksepatří. Zředěná sluneční záře nestačila k prohřátí rezavě chladného vzduchu, v úžlabinách a na severní straně palisády v údolí pod ním dosud ležel sníh. Pevnost opravdu vypadala jak z nějakého westernu. Barney mávl na řidiče dodávky, kterou časová plošina právě přivezla.
"Hoď mě támhle dolů, prosím tě," řekl řidiči.
"Příští zastávka - Fort Apache," zahlásil si řidič.
Někteří z vikingů se už začali škrábat do kopce k přijíždějícím filmařům. Dodávka je minula a dojela k úzkému průchodu, kde byla jedna kláda odtažena, aby se palisádou dalo projít. Když přijeli, protahoval se právě průchodem Ottar.
"Budem tu muset udělat vrata," oznámil mu Barney. "Velký dvoukřídlový vrata s vysouvacím břevnem jako závorou."
"Nedobré. Moc velké, snadno prorazí se. Takhle je správně."
"Tys nechodil na ty správný filmy..."
Barney se náhle zarazil uprostřed věty, když se za Ottarem v průlezu objevila Slythey. Měla na sobě nepříliš čisté šaty schycené na ramenou jelenicovými řemínky. Nebyla nalíčená a na boku nesla nemluvně.
"Co tady děláš?" zeptal se jí Barney dopáleně, protože mu připadalo, že na jeden den bylo těch šoků už beztak dost.
"Já jsem tady už nějakou dobu," odpověděla a strčila dítěti do pusinky prst, který začalo ihned s mlaskáním ocucávat.
"Hele, zrovna jsme přijeli. Co znamená to dítě?"
"To ti je taková legrace, na mou duši," řekla a zahihňala se na dotvrzení vlastních slov. "Když jsme byli loni v létě už připravený k odjezdu, přišlo mi to čekání v přívěsu moc dlouhý, tak jsem si vyšla na procházku, na čerstvej vzduch, víš?"
"Nevím - a mám takovej pocit, že ani vědět nechci. Chceš snad říct, že jsi celou tu dobu strávila tady, místo abys s náma provedla přesun v čase?"
"Přesně to se stalo. Byla jsem tak překvapená. Šla jsem na tu procházku a potkala jsem Ottara a nějak to tak vyplynulo jedno z druhýho, víš..."
"Jo, tentokrát fakt vím."
"...a než jsem si to uvědomila, byli všichni pryč. Řeknu ti, že jsem se polekala. Probrečela jsem celý tejdny. A protože to všechno přišlo tak nečekaně, tak jsem si ani s sebou nevzala pilulky."
"Tak tohle je tvý?" ukázal Barney.
"Je. No že je sladkej? Ani pro něho ještě nemáme jméno, ale říkám mu Chrápal, jako se jmenoval jeden z trpaslíků ve Sněhurce, protože když spí, vždycky chrápe."
"Tam žádnej trpaslík jménem Chrápal nebyl," namítl Barney a rychle přemýšlel. "Koukni, Slythey, nemůžem se vrátit a celou tuhle událost zrušit. Je tady to děcko, a vůbec. A byla to tvoje chyba, odešla jsi z přívěsu."
"Však já nikomu nic nevyčítám," odpověděla. "Když jsem si na to zvykla, nebylo to tak zlý. A Ottar mi pořád povídal, že sem zjara dorazíte, a taky měl pravdu. Jedině bych si dala nějaký pořádný jídlo. Jak tihle lidi jedí, to je hrůza. Prožila jsem celou zimu o whisky a obilnejch vločkách."
"Dneska večer uděláme hostinu. Na tvou a Ottarovu počest - a na oslavu toho děcka. Budem podávat pečeni a víno. Se vší parádou."
Chrápal začal pokvikávat, Slythey ho vzala na ruku a začala si na prsou rozepínat šaty.
"Zaměstnám Charleyho Changa," prohlásil Barney. "To dítě připíšeme do scénáře. Tenhle film bude plnej překvapení."
Těmi slovy v sobě probudil bolestnou vzpomínku, pohlédl na svou pravačku a zauvažoval jak a kdy, ale pak ji vrazil hluboko do bezpečí kapsy.

17

Kamenný hrot oštěpu pronikal bokem člunu a vězel v dlážce na dně.
"Nechal jsem ho tam, aby ucpával tu díru," řekl Tex. "Ještě pár jich dopadlo blízko, ale to už jsme byli na odjezdu."
"Asi byli překvapený nebo co," zauvažoval Barney. "Snad je polekal hluk motoru."
"My jsme pádlovali."
"Museli ale mít nějakej důvod. Dorseťani jsou lidi mírumilovný, vždyť jsi viděl, jak se chovali, když sem přišli."
"Možná je trochu otrávilo, že když poprvé přišli mírumilovně, stálo to několik jejich příbuznejch život," vložil se do rozmluvy Dallas. "Tentokrát jsme si o žádný potíže nekoledovali, poskytli je bez požádání a zdarma. Kdyby nebyl motor na první zatáhnutí chytil, mohli jsme mít pěknej pohřeb do moře nebo skončit v jejich hrncích. Cestou zpátky jsme si to s Texem probrali a došli jsme k tomu, že bysme za tuhle průzkumnou cestu měli dostat bojový příplatky..."
"Poznamenejte to do svýho pracovního výkazu, podívám se, co se s tím dá dělat - ale teď mě s tím neotravujte."
Barney zatáhl za oštěp, ale ten nepovolil.
"Mám na starosti pár důležitějších věcí. Film máme už skoro hotovej, akorát nám schází ta důležitá, ta životně důležitá bitva s Indiánama. Tu tam mít musíme. A bitva s Indiánama se bez Indiánů natáčí hrozně špatně. Na těch ledovejch polích na moři je jich určitě několik tisíc. Já vás tam vyslal s korálkama a proviantem, abyste mi jich pár získali do komparzu, a co jsem místo toho získal? Výmluvy."

Tyhle výtky na kaskadéry nijak nezapůsobily a Dallas chladně ukázal na oštěp. Vzduch prořízlo zavřeštění žesťového nástroje.
"Copak to musej dělat tady?" vyštěkl Barney.
"Pokud si vzpomínám, dal jste k domu příkaz," připomněl mu Tex. "Řek jste, že jediný místo, kde nebudou lidi tím hraním otravovat, je na pobřeží."
Kolem v řádce přepochodovali černě odění muzikanti. Bubeník udával rytmus a Pavučiňák v čele hrál sólo. Ostatní si nesli nástroje a byli zabaleni do exotické sbírky šál, tuleních kůží a jelenicových pásků.
"Vytáhněte člun na břeh a mažem odsud," vyzval Barney kaskadéry.
"K tomu návrhu se připojuju," souhlasil Dallas. "Tyhle hudební zkoušky jsou vražedný."
Pavučiňák se přišoural po písku až k nim. Tubu si tiskl na prsa a z kožešin mu vykukoval jen zčervenalý nos.
"Potřebujem zkušebnu, Barney," zaprosil. "Tendle čerstvej vzduch nás natuty voddělá. Někerý z těchdle frajerů na něm nebyli celý roky."
"Pročistí jim to plíce."
"Voni je radši chtěji mít zasviněný."
"Uvážim, co se s tím dá dělat."
"Nepřítel na dohled," vykřikl Tex. "Koukněte na to přepadový komando."
Byl to ohromující pohled. Za ostrovem v ústí zátoky se vynořoval jeden člun za druhým, všechny plné Dorseťanů, a těch člunů bylo víc a víc, až se jimi voda jen černala. Když se přiblížily, bylo z břehu vidět nad každou lodí jakýsi rozkmitaný obláček a vzduch se naplnil basovým bzukotem.
"Tohle nebude zdvořilostní návštěva," konstatoval Tex.
"Třeba přicházej v míru," zadoufal nepříliš přesvědčeně Barney.
"Kolik na to vsadíte?" zeptal se pohrdlivě Dallas.
"No dobrá, zaujmeme - jak tomu říkáte? - obranný pozice. Co navrhujete?"
Tex ukázal palcem na Dallase: "Tenhle je starší, tak ať velí."
"Tak jo," řekl úsečně Dallas. "Odklidíme civily z pobřeží. Vzkážem Ottarovi, aby zavřel pevnost, a sami se stáhnem do tábora. Vozidla postavíme do kruhu, obytný přívěsy doprostřed, a všichni chlapi, co byli na vojně, vyfasujou pořádný zbraně. Pak budem sedět zapikolovaný. Texi, odveď civily do tábora."
"Zní to rozumně," zhodnotil Barney. "Ale nezapomínáš, že pořád ještě musíme natáčet film? Gino s kamerou ať je támhle na tom vršku, odkud je na všechno dobře vidět. A další kamera, třeba ruční, by měla bejt uvnitř palisády, aby mi natočila, jak přicházej." Probral v duchu možnosti, kdo by druhého kameramana mohl dělat, a dospěl k nevyhnutelnému, i když skličujícímu závěru, že jedinou vhodnou kandidaturou je v tomto případě on sám. "Myslím, že budu muset s Ottarem a jeho lidma do pevností."
"Když si to přejete," opáčil Dallas, který ohleduplně chvíli počkal, než se hudebníci odklidili, odkud přišli. "Gino bude s kamerou na korbě náklaďáku. Náklaďák bude stát na kopci a bude v něm připravenej řidič. A protože bude vůz mezi pobřežím a táborem, umístíme na něj Texe s brokovnicí - a ať to tam má na povel. Když řekne, že maj vyklidit pozice, tak je vykliděj. Já půjdu s vámi do pevnosti."
"Dobrá, zní to dobře. Tak jdem."
Připlouvaly další a další čluny a přední svůj pohyb zpomalily, takže to vypadalo, jako když se šikují k hromadnému útoku. Ať už byl důvod jakýkoli, lidem na břehu to poskytlo čas k uspořádání obrany. Když Dallas viděl, že se filmaři zařídili podle jeho příkazů, naskočil s Barneym do kamionu a kodrcali se dolů po svahu směrem k vikinskému ležení. Dallas měl pistoli, samopal, přes ramena pásy s náboji a navíc z vozu vyložil dvě těžké, železné, zlověstně vyhlížející krabice. Do opevnění vkročili jako poslední. Hned za nimi se zavřela velká dvoukřídlová vrata a zapadla na nich dlouhá bytelná závora. Průzorem Barney viděl, jak naklaďák odjíždí, aby zaujal postavení na návrší nad nimi.
"Co dělá ten hluk?" optal se Ottar.
"Nemám sebemenší ponětí," odpověděl mu Barney.
"Hele, už přistávaj."
Celým zálivem proběhl záchvěv pohybu, jak čluny naráz vyrazily ke břehu.
Barney opřel pětatřicetimilimetrovou kameru o hřeben palisády a přejel záběrem po linii postupujících člunů. Průrvou v mracích zazářilo slunce, které pozlatilo pršky pěny a zanořující se listy nesčetných pádel. Byl to zlověstný, neochvějný postup, při kterém černá barva člunů i černé odění mužů v nich budily dojem stejnokroje armády temnot. Jak se čluny blížily, zněl stále hlasitěji děsivý, nepřirozený zvuk. Barney pevně sevřel kameru a dál natáčel, vděčen, že má úkol, kterému se může věnovat. Měl pocit, že nebýt toho, už by se roztřásl a dal se na útěk.
"Tenhle randál jsem už slyšel," řekl Dallas. "Zrovna takovýhle bzučivý svištění, akorát ne tak nahlas."
"A vzpomínáš si, kde to bylo?" zeptal se Barney, který právě transfokátorem najížděl detail jednoho z čelních člunů. Ten byl už hodně blízko.
"Jasně. V Austrálii. Maj tam ty domorodce, co jim říkaj abíci, a jejich šaman točil nad hlavou kusem dřeva, kterej vydával zrovna takovejhle zvuk."
"Já už vím, má to podobnej princip jako řehtačka. Užívá to hodně prvobytnej kmenů a připisujou tomu magický účinky. Proč, to začínám při poslechu chápat. Zřejmě maj v každým člunu jednoho, kterej takovou věc roztáčí."
"Na jejich kouzlo já mám své kouzlo," prohlásil Ottar a zatočil nad hlavou sekerou.
"Nic si nezačínej," varoval ho Barney. "Když to bude možný, musíme se boji vyhnout."
"Cože?" vykřikl Ottar, šokován do hloubi své vikinské duše. "Chtějí bojovat, budeme bojovat! Žádný zbabělec není tady!" A blýskl očima po Barneym, jako by ho vyzýval k odpovědi.
"Přirážej ke břehu," oznámil Dallas a postavil se mezi oba muže.

Pominuly jakékoli iluze, že by snad návštěva mohla být mírumilovná. Každý přistávající člun vytáhla jeho posádka na břeh a rozebrala si z něj oštěpy, luky a měkké toulce plné šípů s kamennými hroty. Barney se zaměřil na detaily. Věděl, že Gino ze své pozice bude dělat především celkové záběry. Nemělo by smysl, aby najížděl nablízko jednotlivé zbraně.
"Ottare," radil Dallas, "řekni svejm lidem, aby se kryli a nevystrkovali hlavy."
Ottar reptal, ale rozkaz vydal. Vikinská nátura se nerada přizpůsobovala obranným úvahám, ale sebevražedná nebyla. Útočníci byli v přesile nejméně dvacetinásobné a suchou řeč čísel museli i bojovní Severané vzít na vědomí. Kolem zasvištěly první šípy a hned pod kamerou se do dřeva zabodl oštěp. Barney se skrčil a přiložil objektiv kamery k mezeře mezi dvěma kládami. Tahle pozice mu omezovala zorný úhel, ale byla o hodně zdravější.
"Zbabělá zbraň!" drtil Ottar mezi zuby. "Zbabělci! Tak nebojuje se!" Zadrnčel vztekle sekerou o štít. Vikingové lukem a šípy pohrdali, cenili si jen údernou taktiku a boj muže proti muži.
Nastala chvilka nerozhodnosti, když se všichni Dorseťané vylodili, začali obcházet palisádu a hledat, kudy by se dostali dovnitř. Někteří se pokusili hradbu přelézt, ale když svištící vikinské sekery připravily ty první o hlavu nebo ruce, ostatní toho rychle nechali. Nadále však potřásali zbraněmi a cosi pisklavě vykřikovali, a nad vším tím hlukem se vznášel bzučivý svist magických řehtaček.
Dallas si povšiml hloučku mužů, který se držel za všemi ostatními.
"Támhle jsou nějaký náčelníci nebo co. Jsou jinak oblečený, maj takový kožešinový stejnokroje, ze kterejch visej liščí ocasy."
"Spíš asi kouzelníci," odhadoval Barney. "To bych rád věděl, co zamejšlej."
Nastalo horečné dění, které zřejmě organizovali ti muži v oděvech lemovaných kožešinou. Podle jejich pokynů se někteří z útočníků rozběhli do nedalekého lesa a vraceli se s náručemi větví.
"Chtějí se pokusit probourat hradbu?" zauvažoval Barney.
"Bude to asi horší," odpověděl Dallas. "Vědí tihle Dorseťani něco o ohni?"
"Určitě. Jens mi povídal, že v troskách jejich obydlí se našly ohniště a popel."
"Toho jsem se bál," prohlásil chmurně Dallas a ukázal k patě pevnostní stěny, kde útočníci vršili kupu chrastí.
Vikingové píchali do té hromady kopími, mávali sekerami a meči, ale všechno bylo marné. Za malou chvíli vyrazil ze skupiny vůdců v pozadí jeden muž a s planoucí pochodní v ruce proběhl mezi hulákajícími bojovníky. Kolem něj se snesla prška vikinských kopí, ale dostal se dost blízko, aby roztočil pochodeň, která jasně zaplála, a mrštil ji vysokým obloukem do hory klestí. Suché dříví zapraskalo, vzňalo se a začal se z něj valit kouř.
"Moh bych s celou tou záležitostí jedním rázem skoncovat," řekl Dallas, sehnul se a otevřel jednu z plechových krabic před sebou.
"Ne," prohlásil Ottar a natáhl ruku, aby ho zadržel. "Chtějí bojovat, budeme bojovat. Oheň my přemůžeme."
"Možná, jenže mezitím vás rozsekají na nudle."
"My také rozsekáme jich pár," opáčil Ottar ze zlověstným šklebem a pohlédl přes zeď. "A Barney chce pěkné obrázky, jak bojujeme s Indiáni."
Barney zaváhal, ale Dallasovu nedočkavost nemohl přehlédnout. "Samozřejmě chci film," vybuchl, "ale ne za cenu něčího života. Ať to s nima srovná Dallas."
"Ne," řekl Ottar. "Teď předvedeme dobrý boj pro tvůj film," rozchechtal se. "Netvař se tak smutně. Můj gamli vinr. My bojujeme i za samé nás. Vy odejdete brzy, a až my jsme sami, tak chceme, aby skraellingové věděli, jak viking bojuje."
Nato zmizel.
"Má pravdu," prohlásil Dallas. "Ale kdyby se mu nedařilo, musíme bejt připravený mu pomoct." Otevřel větší z obou krabic a vytáhl odtud troubu amplionu a cívku stočného drátu. "Dám to co nejdál na palisádu, až kam dosáhne vedení."
"Co je to?"
"To jsou hlasivky týhle bojový sirény. Uvidíme, co budou domorodci dělat, až si to chvilku poslechnou."
Ottar nechal hradbu obsazenou jen ženami a staršími dětmi a všechny bojovníky shromáždil u vrat. U křídel vrat stály dvě ženy, aby je na povel naráz otevřely, a Barney v jedné z nich s ohromením poznal Slythey. Až do té chvíle si myslel, že je ukryta v bezpečí tábora. Zakřičel na ni, ale v tom okamžiku zdvihl Ottar sekeru a Barneyho slova zanikla ve vikinském ryku, když se brána otevřela a muži se vyřítili ven. Tohle byl způsob boje, ve kterém se vikingové vyznali nejlépe - a také je nejvíc těšil. V jediném ječícím šiku se vrhli kupředu a vklínili se do zástupu Dorseťanů. Početní převaha útočníků neměla v tu chvíli žádný význam, protože proti severanským řezníkům, krytým štíty a kovovými přilbami, nedokázali prakticky nic udělat. A vikingové si skutečně počínali jako řezníci. Těla i zbraně Dorseťanů začaly drtit jejich krátké meče a sekery.
Indiáni zakolísali a dali se na útěk, nic jiného ani dělat nemohli. Prchali před tím nezadržitelným postupem krví zbrocených zabijáků. Ale jakmile se obě skupiny oddělily a vytvořila se mezi nimi mezera, povaha bitvy se změnila. Na vikinský šik začaly rychle dopadat oštěpy, do štítů se s drnčením zabodávaly šípy. Jeden muž s nohou probodnutou oštěpem padl, vzápětí druhý. Dorseťané si ten obrat rychle uvědomili, a tak se drželi na odstup a nechávali za sebe hovořit zbraně. Vikingové ovládali jen boj zblízka, jenže nepřítel se těsnému kontaktu vyhýbal. Vypadalo to, že se situace za chvilku opět zcela obrátí a že vikingové budou obklíčeni a po jednom pobiti.
"Jestli dokážeš něco udělat," řekl Barney, "tak teď nastala ta chvíle, Dallasi."
"Rozkaz. Měl jsem jen jedny ucpávky do uší, tak vám radím, abyste si je ucpal aspoň prstama."
Barney chtěl něco odpovědět, ale jeho hlas i všechny ostatní zvuky naráz zanikly, když Dallas stiskl spínač. V okamžiku, kdy se z hradby rozlehlo hromové, všechny smysly drtící ječeni sirény, nedokázal udělat nic jiného, než si vrazit prsty do uší a vtáhnout hlavu mezi ramena.
Dallas mezitím se spokojeným pokyvováním tahal z druhé krabice dýmovnice a granáty se slzným plynem. Napjatou

rukou, zažitým pohybem profesionála je začal velkým obloukem vrhat přes ohradu.
Barney se s rukama přitisknutýma k hlavě s námahou obrátil a pohlédl na bojiště. Tam se situace během těch několika vteřin zásadně změnila. Ani vikingové neznali řev sirény nebo výbuchy, ale reagovali docela přirozeně tím, že se shlukli do ještě těsnější obranné formace. Na Dorseťany to vše zapůsobilo jinak. Zmocnila se jich panika. Uši jim rval děsivý zvuk, kolem nich vyrážely sloupy dýmu, nemohli se pořádně nadechnout a neviděli. Neschopni nějaké další úvahy nebo rozhodnutí se v hrůze a každý na vlastní pěst hnali ke člunům. Tam kde bylo před chvílí útočící vojsko, se nyní hemžila jen změť zoufale utíkajících postav, za níž zůstávala ležet porůznu rozházená tmavá těla mrtvých. Bylo po všem. Zmatený dav na břehu se rval o místa ve člunech a oblakem slzného plynu už za ním klopýtalo jen pár opozdilců. Ottarovi muži stáli pevně sraženi k sobě a hleděli kupředu, připraveni postavit se jakémukoli lidskému i nadpřirozenému nepříteli. I ti, které oslepil slzný plyn, byli připraveni pustit se spolu s ostatními okamžitě do boje. Jejich statečnost byla velkolepá.
Když Dallas vypnul sirénu, ticho jako by na ně naráželo ve vlnách. Barney byl ještě stále ohlušen, uši plné toho strašlivého, drtivého zvuku. Zvolna spustil ruce a narovnal se. Dorseťané byli rozprášeni a prchali, o tom nebylo pochyb, a vikinští bojovníci, když si to uvědomili, spustili štíty a začali vítězně mávat zbraněmi. Dallas ukázal na kamion, stojící dosud na vrcholku kopce, a jeho hlas zaznívalo jako z velké dálky a přes několik vrstev vatovaných oděvů. "Na nákladák ani na tábor nezaútočili, takže Gino celou dobu nejspíš vesele natáčel." Pohlédl dolů na rozesmáté Severany, kteří odtahovali od hradby kusy hořícího dřeva. "Tak teď máte tu svou indiánskou bitvu, takže byste měl mít celej film v kupě."
Barney odvrátil zrak od mrtvých a raněných a začal roztřeseně slézat z hradby.

18
"Tohle je ten západ slunce, na kterej čekáme, Barney," prohlásil Charley Chang. "Podívej na ty barvy."
"Tak do toho," odpověděl Barney. "Jseš připravenej, Gino?"
"Ještě tak dvě minuty," ozval se kameraman, zírající do hledáčku své kamery. "Jen co se mi na slunce nasune támhleta řádka mraků, abych moh zabírat přímo proti němu."
"Tak dobře." Barney se obrátil k Ottarovi a Slythey, oděných do svých nejlepších vikinských kostýmů. Ottar měl na tváři nalepenou jizvu a na skráních sotva viditelně naznačené šediny. "Tohle je poslední scéna, úplně poslední, a čekali jsme s natáčením až do týhle chvíle, abysme měli správný barvy. Všechno ostatní už máme hotový. Záběry půjdou v tý scéně v pořadí jedna - dva - tři, ale natáčet budem nejdřív první a třetí a pak teprve druhej, abysme vás měli jako siluety proti zapadajícímu slunci. V tom prvním mi pěkně vyjdete na kopec, bok po boku, zvolna, a zastavíte se na vršku, co je do země vyrytá čára. Tam musíte stát a koukat k moři, dokud nezakřičím teď. A potom ty, Slythey, natáhneš ruku a vezmeš Ottara za paži. To bude konec prvního záběru. Pak ji vezmeš kolem pasu, Ottare, a tak mi vydržíte, a my budeme odjíždět se záběrem, aby se nám vaše postavy v záři zapadajícího slunce vzdalovaly. Je to jasný?"
Oba přikývli.
"Připraven," zavolal Gino. "Ještě okamžik. Až řeknu stop, zůstaňte mi tam na kopci, abysme tam mohli dotáhnout kameru a natočit záběr číslo dvě, kde je to povídání. Rozumíte?"
Šlo to dobře. Z Ottara se za tu dobu stal už téměř profesionál, přinejmenším vždy uposlechl příkazu a nehádal se. Vyšli společně na kopec a zadívali se do západu slunce. Filmaři měli na trávě položená prkna, aby vozík s kamerou plavně přejel do nové pozice, a technici ho podle Barneyho vykřikovaných pokynů rovnoměrně posouvali, aby se postavy dvou zamilovaných vytrácely do dálky.
"Stop," vykřikl Barney, když podvozek dojel na konec dráhy. "Hlavní představitelé vytrvají ve stejné pozici na kopci. A ostatní honem, ať nám neuteče světlo."
Ve sladěném a uspořádaném chvatu přesunuli kameru na kopec, kde zvukaři už zapojovali záznamové zařízení a mikrofony. Slythey vraštila obočí nad svým textem, Ottarovi předčítala jeho repliky skriptka. Slunce klesalo k mořské hladině a nebe bylo ohnivě rudé.
"Můžem," řekl Gino.
"Kamera!" zvolal Barney. "A nikdo ať ani nepípne! Nikdo! Akce."
"Tam," ukázal Ottar před sebe, "tam někde za tím mořem je náš domov. Ještě pořád se ti po něm stýská, Gudrid?"
"Dlouho se mi stýskalo, ale teď už ne, za tuhle zemi jsme bojovali a umírali a teď je naše. Vinland... Ten nový svět, který je teď naším domovem..."
"Stop. Dobrý. Přistřihnem to k tomu ostatnímu a tím to myslím máme komplet."
Všichni zajásali. Byla to úžasná chvíle, protože všechny podstatné práce na filmu už byly udělány. Jakmile sestříhají tyhle závěrečné scény, nahrají k nim hudbu a přikopírují je k ostatnímu materiálu, bude film hotový. Dnes večer tedy může být opravdu velká oslava.
A byla. Přálo jí i počasí, takže když zapnuli teplomety, mohli dokonce vyhrnout čelní stěnu jídelního stanu. Podával se krocan a šampaňské, čtyři druhy moučníků a neomezené množství drinků. Byli tu všichni filmaři, většina vikingů i pár jejich žen a všichni se výborně bavili.
"Já odsud nechci," zakňourala Slythey a do šampaňského jí skápla slza. Barney ji poplácal po ruce a Ottar jí cituplně sevřel stehno.
"Však taky nikam neodjíždíš ani neopouštíš svý mimino," vysvětlil Barney asi podvacáté. Podivoval se vlastní trpělivosti, ale tohle nebyl večer jako jiné. "Víš přece, že se o něj Kirsten řádně postará, i kdybys byla nějakou chvíli pryč, ale k tomu ani není žádnej důvod. A jistě uznáš, že kdybys teď přitáhla do Kalifornie nemluvně, když jsi tam minulej tejden ještě ani nebyla v jiným stavu, tak se to bude těžko vysvětlovat. Hlavně až budem dělat filmu publicitu. Nám stačí, když počkáš, až bude v kinech, a mezitím se taky můžeš rozhodnout co s chlapečkem. Nezapomínej, že v

Kalifornii nejsi ani provdaná. Na něco takovýhohle tam mají nepěkný slovo. Až si to rozmyslíš, vrátíš se sem. Profesor slíbil, že budeš pryč nejdýl minutu. Vždyť je to tak jednoduchý."
"Budou to celý měsíce," rozplakala se Slythey a Barney začal pojedenadvacáté vysvětlovat. Vtom ho popadl za loket Charley Chang a podal mu plnou skleničku.
"Povídám si s profesorem o podstatě času," hlásil.
"Já si o podstatě času povídat nechci," opáčil Barney. "Po těch několika posledních tejdnech bych na ni radši zapomněl."
Pro mnoho z nich to byla pořádná zkouška. Doma v Kalifornii uplynuly více než čtyři dny. Na hodinách vremeatronu, ukazujících dobu návratu, bylo čtvrteční odpoledne. A byly to čtyři opravdu nabité dny. Mnohokrát se přesunovali zpět do podniku, aby náročnější operace při stříhání a synchronech provedli v tamních laboratořích. V jednom ze studií nahrával Pavučiňák se svou kapelou hudbu. Nejednou se také přesunovali o nějakou tu hodinu zpět, aby mohli zařízení využívat pokud možno nepřetržitě, a tak mnozí občas potkali sami sebe. Barneymu strašila v hlavě vzpomínka, jak spolu živě diskutují tři profesoři Hewettové. Neměl by vůbec nic proti tomu, kdyby ji zapomněl. Usrkl ze skleničky.
"Ne, vážně," trval na svém Charley Chang, "já vím, že jsme všichni tak trochu na větvi z toho, že jsme si málem sami se sebou potřásali rukou. Ale já nemyslím tohle. Jde o to, proč ten film natáčíme tady na Labradoru."
"Protože na tohle místo nás profesor přivez."
"Správně. A proč nás sem profesor přivez?"
"Protože tohle je jedno z míst, kde spolu s Jensem hledali osídlení," řekl Barney pomalu. Dnes večer měl trpělivost s každým.
"Opět správně. A přemejšlel jsi někdy o tom, proč Jens hledal osídlení zrovna tady? Profesore, řekněte mu to, prosím vás."
Hewett odložil skleničku a osušil si ubrouskem ústa. "Přišli jsme sem, protože v naší době, na počátku šedesátých let prováděla na tomhle místě vykopávky Helge Ingstadová a našla zbytky devíti domů, jejichž stáří určilo měření podle izotopu uhlíku 14 někam k roku 1000 našeho letopočtu."
"Dochází ti, co to znamená?" zeptal se Charley.
"Částečně," řekl neurčitě Barney a dál si pobrukoval My vikinští nájezdníci, ústřední melodii z filmu, kterou kdesi tiše hrál Pavučiňák.
"Teď máme rok 1006," vysvětloval Charley, "a v ležení pod námi je devět budov. Dvě z nich byly ovšem jenom nakašírovaný a my jsme je při natáčení spálili, takže se z ohořelejch zbytků získával uhlík. To znamená, že v Epaveský zátoce je v jedenáctým století vikinská osada proto, že zde byly ve dvacátým století nalezený její zbytky. Dá se tedy říct, že se čas pohybuje v kruhu bez začátku a konce. Přišli jsme sem a necháme tu stopy, který se pak najdou, a podle těch stop sem přijdeme. A zase necháme stopy..."
"Dost," řekl Barney a zdvihl ruku. "Toho časovýho kruhu už jsem si užil. Teď mi nejspíš povíš, že všechny starý ságy jsou pravdivý a že za to můžeme my nebo že tuhle Ottar je ve skutečnosti Torfinn Karlsefni, ten chlap, co založil první osadu ve Vinlandu."
"Jasně," souhlasil Ottar. "To jsem já."
"Jak to ty?" vyvalil Barney oči.
"Torfinn Karlsefni, syn Torda Koňské Hlavy, syna Thorhildy Rjúpy, dcery Torda Gelila..."
"Jmenuješ se přece Ottar."
"Jasně. Ottar lidi říkají mi. Krátké jméno. Správně jmenuju Torfinn Karlsefni, syn Torda..."
"Z té ságy o Karlsefnim si něco pamatuju," navázal Charley. "Bral jsem z ní materiál pro scénář. Torfinn měl podle ságy připlout přes Island a měl si vzít dívku jménem... Gudrid."
"Tak se ve filmu jmenuje Slythey," vypravil ze sebe Barney přiškrceně.
"Počkej, to není všechno," pokračoval bezvýrazným hlasem Charley. "Vzpomínám si, že se té Gudrid mělo ve Vinlandu narodit dítě, synek, který měl dostat jméno Hjálpar."
"Chrápal," vydechl Barney a cítil, jak mu po zádech přejíždí mráz. "Ten nepovedenej trpaslík ze Sněhurky."
"Nechápu, proč si s tím všichni děláte takovou těžkou hlavu," vložil se do rozmluvy profesor Hewett. "O těch časových kruzích víme už několik týdnů. To, o čem si teď povídáte, jsou jenom mechanické podrobnosti jednoho z nich."
"Ale význam, pane profesore, význam toho všeho!" řekl Barney. "Jestli je to pravda, tak se vikingové usadili ve Vinlandu jen proto, že jsme se rozhodli udělat film o tom, jak se vikingové usadili ve Vinlandu!"
"Však to není tak špatný důvod," odtušil profesor nevzrušeně.
"Já jen, že člověku dá trochu práce si na to zvyknout," zamumlal Barney.

Každý potom říkal, že to byl velmi pamětihodný večírek, že trval až do rána a že se druhý den moc práce nenadělalo. Jenže vypětí skončilo a naprostá většina filmařského štábu už nebyla potřebná. Odjížděli po malých skupinkách, někdo na dovolenou na Catalinu, většina jich ale chtěla rovnou domů. Při odjezdu šťastně mávali pracovními výkazy a ve mzdové účtárně v Climatic Studios se celou noc svítilo.
Když byly všechny práce na filmu k plné Barneyho spokojenosti dokončeny a hotová kopie ležela v krabicích, zůstávalo v táboře už jen pár lidí, většinou řidičů.
"Takovýhohle čerstvýho vzdoušku si hned tak zase neužijem," řekl Dallas a pohlédl do údolí na vikinskou osadu.
"Mně bude scházet i leccos jinýho," odpověděl Barney. "Teď mi teprv dochází, že jsem celou dobu myslel jen a jen na film, ale teď když je po všem, vidím, že to všechno byla daleko větší záležitost, než jsme si snad uvědomovali. Rozumíš mi?"

"Jasně. Ale vzpomeňte si, kolik našich mladejch frajerů vidělo Paříž jen proto, že je tam vláda poslala, aby mydlili Němčoury. Tak to chodí, to je to celý. Tak to chodí."
"Máš asi pravdu," řekl Barney a cucal si dlaň, "ale neříkej to. Začíná se to nějak podobat profesorovým časovým kruhům."
"Co máte s rukou?" zeptal se Dallas.
"Asi tříska," vysvětlil Barney.
"Měl byste zaskočit k sestře, ať vám ji vytáhne, než zavře krám."
"To bych asi měl. Řekni všem, že za deset minut se stěhujem."
Sestra jen pootevřela dveře přívěsu a štěrbinou podezřívavě vyhlédla. "Je mi líto, všechno mám už sbalené."
"Mně je taky líto," prohlásil Barney. "Budete to muset zase vybalit. Jde o naléhavé ošetření."
Pohrdlivě potáhla nosem nad rozsahem té naléhavosti, ale skříňku s nástroji otevřela. "Nemohu tu třísku pinzetou zachytit," sdělila tónem, v němž se při troše snahy dala odhalit škodolibost. "Budu vám muset trošičku naříznout kůži skalpelem."
Celý výkon trval jen chvilku a Barney při něm myslel na neodkladnější věci, dokud mu drobnou ranku nepotřela jódem.
"Au!" zareagoval.
"Ale to vás přece nemohlo bolet, pane Hendricksone. Vždyť už jste velký." Sestra se začala přehrabovat ve druhé skříňce. "Náplasti tady už bohužel nemám, tak vám to jen pro tuhle chvíli převážu kouskem gázu."
Když mu obvaz dvakrát omotala kolem ruky, uvědomil si náhle, co se to odehrává, a rozchechtal se.
"Tříska!" zahalekal, pak se podíval na své nohy a uvědomil si, že si toho rána vzal své nejlepší lakýrky a že má na sobě své parádní sako. "Že tu určitě máte septonex? Vsadil bych se, že jo."
"To je mi zvláštní otázka. Samozřejmě že ho mám."
"Tak mi ten obvaz pořádně namotejte, ať je ho velkej balík. Já mu ukážu, tomu hajzlovi sadistickýmu!"
"Prosím? Komu?"
"Komu? No mně. Pořád si jenom ubližuju, ale teď si to se sebou vyřídím. Já myslím, že to mně můžu udělat."
Po těch slovech neříkala sestra už nic. Jen mu namotala obvaz do pořádně tlusté vrstvy, jak si to přál, a také neprotestovala, když ho pořádně postříkal septonexem a pokapal jí přitom umytou podlahu. Když s tichým pochechtáváním odešel, zamkla za ním dveře.
"Jsi raněný?" zeptal se Ottar.
"Vlastně ani ne." Podal Ottarovi k rozdrcení tentokrát levou ruku. "Tak se tu měj a dávej pozor na Indiány."
"Jich nebojím se. Pokáceli jsme spoustu tvrdé dříví, v Islandu vyděláme jmění. Přivezeš Gudrid zpátky?"
"Podle tvýho času za pár minut, ale co bude za dál, to záleží na ní. Sbohem, Ottare."
"Far heill, Barney. Dělej zase film a plať mi Jack Daniels."
"Třeba to udělám."
Chystal se poslední přesun. Časová plošina stála osamoceně uprostřed plochy plné zdupané trávy a rozježděných blátivých kolejí. Krabice s filmem byly v dodávce, jediném vozidle na plošině, u jehož volantu seděl Dallas a vedle něj Slythey se zarudlýma ubrečenýma očima.
"Práskněte do koní!" vykřikl Barney na profesora Hewetta a vdechl do plic poslední velký doušek čerstvého vzduchu.
Profesor Hewett vyložil auto a oba jeho cestující v pátku, zatímco Barney se s krabicemi filmu vrátil do pondělního dopoledne téhož týdne.
"Nechte mi hodně času, profesore," řekl. "Ke kanceláři L. M. musím dojít v půl jedenáctý."
Když dorazil, zatelefonoval si a počkal v ateliéru, než přijel zřízenec s vozíkem. Naložili krabice a bylo právě 10 hodin 20 minut.
"Dovezte tohle do kanceláře k L. M.," nařídil Barney.
"Já půjdu s dílem jedna napřed."
Vykračoval si bystře, a když zahnul za poslední roh, viděl, jak se po schodech plouží známá zničená postava. Zlomyslně se usmál a sám sebe po chodbě sledoval až ke dveřím L. M., přičemž se ten vpředu ani jednou neohlédl. Barney počkal, až otevře dveře, teprve pak se natáhl a odtrhl mu ruku od kliky.
"Nechoď tam," řekl.
"Co si to sakra dovolujete?" zaječel dřívější Barney, pak se na něj ohlédl a zhrozil se jako podřadný herec v nejstrašnějším hororovém škváru. Celý se proměnil v roztřesené údy a vyvalené oči.
"To by byl moc pěknej záběr," zhodnotil to Barney. "Ty bys možná měl ve filmech hrát, a ne je režírovat."
"Ty jsi... já," zablábolila připitomělá postava.
"Máš pozorovací talent," popíchl ho Barney a pak se rozpomněl na obrázek. Toho se moc rád zbaví. "Podrž mi tohle na moment," strčil tomu druhému do rukou krabici s filmem. Mohutně zafačovanou pravačkou se nemohl do kapsy dostat, a tak musel šmátrat levou rukou, než konečně vydoloval náprsní tašku. Ten druhý Barney jen držel krabici a něco si mumlal, než mu ji Barney zase vzal a vtiskl mu do dlaně papír.
"Co se mi... co se ti stalo s rukou?" zeptal se zděšeně druhý Barney.
Měl bych mu to říct, pomyslel si Barney, ale pak spatřil, že přijíždí zřízenec s vozíkem, a otevřel mu dveře.
"Tohle dej profesorovi," ukázal na papír, pustil zřízence do dveří, a než je zavřel, neodpustil si ještě: "A teď se tu přestaň poflakovat a dodělej ten film, prosím tě." Vykročil za zřízencem a dveře za sebou nechal zabouchnout, aniž se ohlédl. Věděl nade vši pochybnost, že se za ním ty dveře už neotevřou, a prvně v životě si mohl prožít ten pocit, že si je něčím naprosto jist. Ta jistota ho pronesla kolem slečny Zuckerové, která vstala a pokusila se mu povídat něco o lidech z banky. Odsunul ji stranou a otevřel zřízenci dveře samotné kanceláře. Vzhlédl k němu velmi bledý L. M. a šest šedivých pánů s mrazivými tvářemi obrátilo hlavy, aby zjistili, kdo je tu ruší.

"Moc se omlouvám za zpoždění," pronesl Barney klidně a sebejistě, "ale pan Greenspan vám jistě už všechno vyložil. Byli jsme mimo zemi a já jsem se právě vrátil s hotovou kopií filmu, o kterém vám povídal. Je to mnohamilionový kapitál, pánové, dílo, které zahájí novou éru v dějinách filmového umění i v ziskovosti tohoto studia."
Zřízenec přistavil vozík ke stolu, krabice o sebe zazvonily a Sam ve vzdáleném koutě místnosti vyloudil drobný a sotva slyšitelný vzdech.

19
"Snad mi prominete, že nebudu vstávat," řekl Jens Lyn. "Na odpoledním odpočinku doktor velmi striktně trvá."
"Jistě," odpověděl Barney, "jaký vstávání. Ještě vás to bolí?"
Jens ležel v lehátku na zahradě svého domu a vypadal o dost hubenější a bledší, než si ho Barney pamatoval.
"Ani ne," řekl, "je to jen otázka doléčení. Pohybuju se už bez problémů. Byl jsem ostatně včera večer na premiéře. Musím uznat, že se mi ten film vlastně docela líbil."
"To byste měl psát do novin. Jeden z kritiků nás obvinil z chabého pokusu o realismus se špínou a roztrhanými košilemi podle ruského stylu, kterýžto pokus podle něho hanebně ztroskotal. Tvrdí, že v masovejch scénách je poznat profesionální americkej komparz, poznal prej dokonce ten kus kalifornskýho pobřeží, kde se ty scény natáčely."
"Já jeho pocity docela chápu, přestože jsem byl u toho, když se ten film natáčel, moc velký pocit reálnosti jsem při jeho sledování neměl. Jsme asi na zázraky filmařiny i na různá exotická místa tak zvyklí, že nám to připadá všechno stejné. Ale když se kritik vyslovuje tak negativně, znamená to, že film nebude mít úspěch?"
"Ale kdepak. Do velkejch kasovních trháků kritici vždycky šijou. Náklady se nám vrátily už desetinásobně a další příjmy se jen valej. Ten experiment měl senzační úspěch a na dnešní poradě už budeme projednávat další film. Chtěl jsem k vám jen zaskočit, podívat se na vás a ... no... doufám, že na mě nemáte..."
"Zlost? Ne, Barney, to je pryč. Měl bych se vlastně omluvit, že jsem se na vás tak utrhl. Teď už všechno vidím z docela jiného pohledu."
Barney se široce usmál. "To je za celou tu dobu nejlepší zpráva. Musím se přiznat, že jste mi nasadil pěknýho brouka do hlavy, Jensi. Přines jsem dokonce dárek na usmířenou, i když - vlastně ho opatřil Dallas a požádal mě, abych vám ho dones."
"Pane Bože," řekl Lyn, když rozbalil balíček a vytáhl kus plochého dřeva se žlábky po stranách.
"Co je to?"
"Takový magický plašítko domorodý výroby. Dorseťani tím točili nad hlavou, když útočili na Ottarův tábor."
"No ovšem, co jiného." Jens vzal ze stolu u své hlavy tlustou knihu. "To je od vás moc pěkné, že jste na mě pamatovali, a až uvidíte Dallase, musíte mu vyřídit můj dík. Víte, pár lidí z party už mě přišlo navštívit a doslechl jsem se dost o tom, co se stalo po mém odjezdu. Ostatně jsem si o tom také četl." Ukázal na knihu a Barney dal najevo zaujetí a údiv.
"Tohle jsou originální islandské ságy ve staroseverštině, ve které byly původně napsány. Většina z nich samozřejmě existovala po dvě stě let před vlastním sepsáním jen v ústním podání, ale je to ohromující, jak dokážou být přesné. Když dovolíte, přečtu vám výňatky ze ságy o Torfinnu Karlsefnim a z jednoho grónského příběhu. Tady: ‚A když končila ta doba, objevilo se mnoho skraellingů, kteří se valili z jihu v mohutném proudu člunů... Nad hlavami proti směru slunce točili bzučivými dřívky a všichni vydávali mohutný pokřik.' Ta bzučivá dřívka, to muselo být právě tohle, co jste mi donesl."
"Chcete říct, že je v těch ságách Ottar - Torfinn - a všechno, co se s ním sběhlo?"
"Všechno. Některé podrobnosti samozřejmě scházejí a je to trochu zamotané, ovšem dvě stě let ústního podání je dlouhá doba. Ale jeho plavba, zbudování osady, útok skraellingů, dokonce i zmrzlina a býk, který je při první návštěvě vylekal - to všechno tady je."
"A říká se tam, co... se s ním nakonec stalo?"
"No, dá se z toho vysoudit, že se dožil buď návratu na Island, nebo příjezdu dalších vikingů, kterým ty příběhy vyprávěl. Zprávy o jeho dalším životě se různí, ale všechny se shodují v tom, že se mu dařilo a že prožil dlouhý a šťastný život."
"To Ottarovi přeju. Zasloužil si to. Víte, že se k němu Slythey vrátila?"
"Gudrid, jak se o ní mluví v ságách. Jistě, četl jsem o tom článek v novinách."
"Jo, bylo z toho jasný, že to nenapsal její tiskovej agent. Něco jako ‚nechávám filmu, abych mohla být s jediným mužem, kterého miluji, a s nejkrásnějším miminkem na světě na ranči toho muže, kde sice není zrovna nejlepší vodovod, ale zato je tam přívětivá atmosféra a spousta čerstvého vzduchu'."
"Ano, to je ono."
"Chudák Slythey, kdo ví, jestli má ponětí, kde - nebo kdy ten ranč je."
Jens se usmál: "Na tom přece nezáleží, nebo snad ano?"
"To máte pravdu."
Jens vytáhl oxeroxovanou stránku, vloženou vzadu v knize. "Tohle jsem si schovával pro vás, kdybyste přišel. Narazil na to jeden můj student a napadlo ho, že by mě to pobavilo. Je to článek z New York Times, myslím z roku 1953."
"Rozbroje na konferenci," přečetl Barney. "Na archeologickém kongresu došlo k incidentu, když se do sebe v předsálí pustili dva z účastníků... Hrozby žalobou pro pomluvu... Tvrzení, že doktor Perkins se pokusil o podvod, když předložil úlomek skleněné láhve a tvrdil, že ho našel v odkrytém staroseverském sídlišti na Newfoundlandu. To bylo prohlášeno za podvrh, neboť takovýto tvar nádoby nebyl nikdy spojován s žádnou ze staroseverských kultur. Sklo se jeví jako příliš kvalitní a tvarově se ostatně podobá láhvi, jíž používá jeden dobře známý výrobce značkové whisky v Tennessee..."

Barney se usmál a vrátil papír.
"Ottar měl zřejmě nějaký problémy s vracením lahví." Zvedl se. "Nerad takhle utíkám, ale už jsem měl bejt na poradě."
"Ještě jedno vám chci povědět, než půjdete. V těch ságách se neustále vyskytuje jedno jméno, jméno muže, který měl zřejmě zásadní vliv na osídlení Vinlandu. Vyskytuje se ve všech ságách. Měl se pravděpodobně zúčastnit jedné nebo i několika výprav, a dokonce měl Torfinnovi prodat loď, na které se pak do Vinlandu plavil."
"Já vím, to musí bejt -jak se jmenuje? - Thorvald Eiríksson, ten chlapík, co od něj Ottar tu loď koupil."
"Ne, tak se nejmenuje. Jeho jméno je Bjarni Herjólfsson."
"Moc zajímavý, Jensi, ale teď už vážně musím utíkat." Teprve venku na ulici mu došlo, jak asi mohlo znít jméno Barney Hendrickson po dvou stech letech ústního podání ve staroseverštině.
"Tak oni mi taky napsali roli do svýho scénáře," vydechl.

"Jděte rovnou dál, pane Hendricksone," řekla slečna Zuckerová a dokonce se trochu usmála. Tahle slečna byla dokonalý barometr a Barney hned věděl, že jeho akcie u Climatiku jdou prudce nahoru. "Čekáme na tebe," řekl mu L. M., když vstoupil. "Vem si doutník."
Barney si ho vzal, strčil si ho do náprsní kapsy a pokývl na pozdrav ostatním účastníkům.
"Jak se ti líbí tohle?" zeptal se L. M. a ukázal na vycpanou tygří hlavu na zdi. "Z ostatní kůže mám doma předložku."
"Vrcholný," uznal Barney. "Ale takovýho tygra jsem nikdy neviděl." Hlava byla dlouhá téměř yard a dva tesáky, vyčnívající z horní čelisti, měly dvanáct nebo víc palců, takže sahaly až pod bradu.
"To je mečozubej tygr," oznámil L. M. pyšně.
"Nemyslíš náhodou šavlozubýho?"
"Že by? No, šavle je nakonec druh meče. Věnovali mi ho ti dva kaskadéři, jak se jmenujou... Provozujou něco jako loveckou safari, víš, a Climatic má určitý procento z hrubýho zisku. Nemuseli jsme do toho investovat vůbec žádnej kapitál, akorát užívaj něco z našeho zařízení."
"Moc pěkný," vyjádřil se Barney.
"Tak teď toho necháme," prohlásil L. M. a zaťukal na stůl svým zlatým zapalovačem. "Já umím bejt společenskej jako každej jinej, třeba i víc, jenže teď nás čeká práce. Musíme hned teď naplánovat, čím navážeme na drtívej úspěch Vikinskýho Kolumba, aby to byl úspěch ještě drtivější. A proto jsme se tu dneska sešli, abysme o tom rozhodli. Zrovna než jsi přišel, Barney, poznamenal Charley Chang, že se v žebříčcích zase šplhaj nahoru náboženský filmy."
"O tom nepochybuju," broukl Barney a hned nato se zprudka narovnal. "L. M., ne..."
Ale L. M. se usmíval a neposlouchal. "A v návaznosti na to," oznámil, "mám nápad na naprosto nejskvělejší náboženskej film všech dob, námět, kterej rozhodně nemůže zklamat."